

SÉANCES DU JEUDI 23 AVRIL 1998

VERGADERINGEN VAN DONDERDAG 23 APRIL 1998

MATIN

SOMMAIRE :

EXCUSÉS :

Page 5271.

DEMANDES D'EXPLICATIONS (Discussion):

Demande d'explications de Mme Thijs au ministre des Affaires étrangères sur «la convention de transfèrement avec le Maroc».

Orateurs : **Mme Thijs, M. Derycke**, ministre des Affaires étrangères, p. 5271.

Demande d'explications de M. Devolder au ministre de la Santé publique et des Pensions sur «l'enregistrement de certains médicaments homéopathiques».

Orateurs : **M. Devolder, M. Colla**, ministre de la Santé publique et des Pensions, p. 5274.

Demande d'explications de Mme Leduc au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur et au vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «la violation des droits de l'homme en Algérie et notre responsabilité en la matière».

Orateurs : **Mme Leduc, M. Vande Lanotte**, vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 5280.

Demande d'explications de Mme Thijs au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «les attributions du secrétaire communal».

Orateurs : **Mme Thijs, M. Vande Lanotte**, vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 5282.

Demande d'explications de Mme Thijs au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «le taux de criminalité à Bruxelles».

Orateurs : **Mme Thijs, M. Goovaerts, Mme Willame-Boonen, M. Caluwé, M. Vande Lanotte**, vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 5283.

OCHTEND

INHOUDSOPGAVE :

VERONTSCHULDIGD :

Bladzijde 5271.

VRAGEN OM UITLEG (Bespreking):

Vraag om uitleg van mevrouw Thijs aan de minister van Buitenlandse Zaken over «het transferverdrag met Marokko».

Sprekers : **mevrouw Thijs, de heer Derycke**, minister van Buitenlandse Zaken, blz. 5271.

Vraag om uitleg van de heer Devolder aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen over «de registratie van sommige homeopathische geneesmiddelen».

Sprekers : **de heer Devolder, de heer Colla**, minister van Volksgezondheid en Pensioenen, blz. 5274.

Vraag om uitleg van mevrouw Leduc aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de vice-eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «de schending van de mensenrechten in Algerije en onze verantwoordelijkheid terzake».

Sprekers : **mevrouw Leduc, de heer Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 5280.

Vraag om uitleg van mevrouw Thijs aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de opdracht van de gemeentesecretaris».

Sprekers : **mevrouw Thijs, de heer Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 5282.

Vraag om uitleg van mevrouw Thijs aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de criminaliteitscijfers in Brussel».

Sprekers : **mevrouw Thijs, de heer Goovaerts, mevrouw Willame-Boonen, de heer Caluwé, de heer Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 5283.

PROJET DE LOI SPÉCIALE (Discussion):

Projet de loi spéciale modifiant la loi spéciale du 27 avril 1994 instaurant une contribution de responsabilisation à charge de certains employeurs du secteur public.

Discussion générale, p. 5272.

Discussion des articles, p. 5272.

PROPOSITIONS DE LOI (Discussion):

Proposition de loi modifiant la loi provinciale.

Discussion générale, p. 5275.

Discussion des articles, p. 5276.

Proposition de loi modifiant la loi provinciale.

Discussion générale. — *Orateurs*: **Mme Van der Wildt**, rapporteuse, **M. Vergote**, p. 5276.

Renvoi en commission, p. 5276.

PROJET DE LOI (Discussion):

Projet de loi modifiant la loi du 20 juillet 1971 sur les funérailles et sépultures (Évocation).

Discussion générale. — *Orateurs*: **Mmes Van der Wildt**, rapporteuse, **Leduc**, **Cornet d'Elzius**, **Jeanmoye**, **M. Vande Lanotte**, vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 5276.

APRÈS-MIDI

SOMMAIRE:

EXCUSÉS:

Page 5289.

COMMUNICATIONS:

Page 5289.

1. Transmission d'un arrêté royal.
2. Parlement européen.
3. Cour d'arbitrage.
4. Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme.

ÉVOCATION:

Page 5291.

PROJETS DE LOI (Dépôt):

Page 5291.

Projet de loi portant assentiment à la Convention sur les aspects civils de l'enlèvement international d'enfants, faite à La Haye le 25 octobre 1980, abrogeant les articles 2 et 3 de la loi du 1er août 1985 portant approbation de la Convention européenne sur la reconnaissance et l'exécution des décisions en matière de garde des enfants et le rétablissement de la garde des enfants, faite à Luxembourg le 20 mai 1980 et modifiant le Code judiciaire.

ONTWERP VAN BIJZONDERE WET (Bespreking):

Ontwerp van bijzondere wet tot wijziging van de bijzondere wet van 27 april 1994 tot instelling van een aansluitingsbijdrage ten laste van sommige werkgevers van de openbare sector.

Algemene bespreking, blz. 5272.

Artikelsgewijze bespreking, blz. 5272.

WETSVOORSTELLEN (Bespreking):

Wetsvoorstel tot wijziging van de provinciewet.

Algemene bespreking, blz. 5275.

Artikelsgewijze bespreking, blz. 5276.

Wetsvoorstel tot wijziging van de provinciewet.

Algemene bespreking. — *Sprekers*: **mevrouw Van der Wildt**, rapporteur, **de heer Vergote**, blz. 5276.

Terugzending naar de commissie, blz. 5276.

WETSONTWERP (Bespreking):

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 20 juli 1971 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging (Evocatie).

Algemene bespreking. — *Sprekers*: **de dames Van der Wildt**, rapporteur, **Leduc**, **Cornet d'Elzius**, **Jeanmoye**, **de heer Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 5276.

NAMIDDAG

INHOUDSOPGAVE:

VERONTSCHULDIGD:

Bladzijde 5289.

MEDEDELINGEN:

Bladzijde 5289.

1. Overzending van een koninklijk besluit.
2. Europees Parlement.
3. Arbitragehof.
4. Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding.

EVOCATIE:

Bladzijde 5291.

WETSONTWERPEN (Indiening):

Bladzijde 5291.

Wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen, gedaan te 's-Gravenhage op 25 oktober 1980, tot opheffing van de artikelen 2 en 3 van de wet van 1 augustus 1986 houdende goedkeuring van het Europees Verdrag betreffende de erkenning inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen, opgemaakt te Luxemburg op 20 mei 1980, alsook tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek.

Projet de loi modifiant la loi du 3 avril 1953 d'organisation judiciaire, la loi du 15 juillet 1970 déterminant le cadre des tribunaux de commerce et modifiant la loi du 10 octobre 1967 contenant le Code judiciaire, la loi du 2 juillet 1975 déterminant le cadre du personnel des tribunaux de première instance et les articles 151 et 213 du Code judiciaire.

Projet de loi portant assentiment au Protocole additionnel à la Convention sur l'interdiction ou la limitation de l'emploi de certaines armes classiques qui peuvent être considérées comme produisant des effets traumatiques excessifs ou comme frappant sans discrimination, adopté à New York le 13 octobre 1995.

Projet de loi instituant une procédure d'évaluation législative.

PROPOSITIONS DE LOI (Dépôt):

Page 5292.

Mme Dua. — Proposition de loi favorisant l'égalité des chances entre les femmes et les hommes lors des élections.

MM. De Decker et Goris. — Proposition de loi instituant un service volontaire militaire ou non militaire.

MM. D'Hooghe et Daras. — Proposition de loi modifiant la loi du 18 septembre 1986 instituant le congé politique pour les membres du personnel des services publics.

M. D'Hooghe. — Proposition de loi modifiant l'arrêté royal du 30 janvier 1989 fixant les normes complémentaires d'agrément des hôpitaux et des services hospitaliers et précisant la définition des groupements d'hôpitaux et les normes particulières qu'ils doivent respecter et l'arrêté royal du 25 avril 1997 précisant la description d'une association d'hôpitaux et des normes particulières qu'elle doit respecter.

Mme Dua. — Proposition de loi organisant la prostitution.

HOMMAGE À LA MÉMOIRE DE M. JOS DE SAEGER, MINISTRE D'ÉTAT:

Orateurs: **M. le président, M. Dehaene**, Premier ministre, p. 5292.

DÉCÈS D'ANCIENS SÉNATEURS:

Page 5293.

PROPOSITIONS (Prise en considération):

Pages 5293 et 5305.

M. Goris. — Proposition de loi modifiant l'article 15 de la loi du 14 janvier 1975 portant le règlement de discipline des forces armées et l'article 71 de la nouvelle loi communale.

Mme Milquet. — Proposition de loi insérant dans le Code judiciaire un article 770*bis* relatif à l'abus de procédure.

MM. Erdman et Vandenberghe. — Proposition de loi modifiant l'arrêté royal du 16 août 1824 portant que les fabriques et administrations d'église ne peuvent prendre des dispositions sur des objets dont le soin ne leur est pas expressément conféré par les lois, règlements et ordonnances existants.

MM. Erdman, Lallemand et consorts. — Proposition de loi relative à la consultation du dossier répressif et visant à modifier l'article 61*ter* du Code d'instruction criminelle et l'article 460*ter* du Code pénal.

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 3 april 1953 betreffende de rechterlijke inrichting, de wet van 15 juli 1970 tot vaststelling van de personeelsformatie van de rechtbanken van koophandel en tot wijziging van de wet van 10 oktober 1967 houdende het Gerechtelijk Wetboek, de wet van 2 juli 1975 tot vaststelling van de personeelsformatie van de rechtbanken van eerste aanleg en de artikelen 151 en 213 van het Gerechtelijk Wetboek.

Wetsontwerp houdende instemming met het Aanvullend Protocol bij het Verdrag inzake het verbod of de beperking van het gebruik van bepaalde conventionele wapens die geacht kunnen worden buitensporig leed te veroorzaken of een niet-onderscheidende werking te hebben, aangenomen te New York op 13 oktober 1995.

Wetsontwerp houdende instelling van een procedure voor de evaluatie van de wetgeving.

WETSVOORSTELLEN (Indiening):

Bladzijde 5292.

Mevrouw Dua. — Wetsvoorstel ter bevordering van gelijke kansen voor vrouwen en mannen bij verkiezingen.

De heren De Decker en Goris. — Wetsvoorstel tot instelling van een militaire of niet-militaire vrijwilligersdienst.

De heren D'Hooghe en Daras. — Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 18 september 1986 tot instelling van het politiek verlof voor de personeelsleden van de overheidsdiensten.

De heer D'Hooghe. — Wetsvoorstel tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 januari 1989 houdende vaststelling van aanvullende normen voor de erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten alsmede tot nadere omschrijving van de ziekenhuisgroeperingen en van de bijzondere normen waaraan deze moeten voldoen en van het koninklijk besluit van 25 april 1997 houdende nadere omschrijving van de associatie van ziekenhuizen en van de bijzondere normen waaraan deze moet voldoen.

Mevrouw Dua. — Wetsvoorstel tot regeling van de prostitutie.

HULDE TER NAGEDACHTENIS VAN DE HEER JOS DE SAEGER, MINISTER VAN STAAT:

Sprekers: **de voorzitter, de heer Dehaene**, eerste minister, blz. 5292.

OVERLIJDEN VAN OUD-SENATOREN:

Bladzijde 5293.

VOORSTELLEN (Inoverwegingneming):

Bladzijden 5293 en 5305.

De heer Goris. — Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 15 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht en van artikel 71 van de nieuwe gemeentewet.

Mevrouw Milquet. — Wetsvoorstel strekkende tot invoeging in het Gerechtelijk Wetboek van een artikel 770*bis* betreffende het misbruik van het vorderingsrecht.

De heren Erdman en Vandenberghe. — Wetsvoorstel tot wijziging van het koninklijk besluit van 16 augustus 1824 houdende dat de kerkbesturen en kerkelijke administraties geen beschikkingen kunnen nemen omtrent onderwerpen waarvan de bezorging hen niet uitdrukkelijk bij de bestaande wetten, reglementen of verordeningen is opgedragen.

De heren Erdman, Lallemand c.s. — Wetsvoorstel met betrekking tot de inzage van het straf dossier en strekkende tot wijziging van artikel 61*ter* van het Wetboek van Strafvordering en van artikel 460*ter* van het Strafwetboek.

Mme Maximus et consorts. — Proposition de résolution relative à la coopération entre l'administration fiscale fédérale et les communautés en vue de démocratiser l'octroi des allocations d'études.

M. Raes. — Proposition de résolution concernant la réalisation d'une analyse objective des coûts et avantages liés à la présence d'étrangers dans notre pays.

Orateurs : **M. Erdman, M. le président**, p. 5293.

QUESTIONS ORALES (Discussion) :

Question orale de M. Anciaux au Premier ministre sur « la pression qu'a exercée le Premier ministre en faveur de Tractebel au Kazakhstan ».

Orateurs : **M. Anciaux, M. Dehaene**, Premier ministre, p. 5294.

Question orale de Mme Delcourt-Pêtre au ministre de l'Emploi et du Travail sur « les aides à l'emploi liées à la réduction du temps de travail à 32 heures par semaine ».

Oratrices : **Mme Delcourt-Pêtre, Mme Smet**, ministre de l'Emploi et du Travail, p. 5295.

Question orale de M. Hatry au ministre de la Santé publique et des Pensions sur « des retenues indues sur les pensions ».

Orateurs : **M. Hatry, Mme De Galan**, ministre des Affaires sociales, p. 5296.

Question orale de M. Vautmans au ministre de la Fonction publique sur « les nominations à la Régie des bâtiments ».

Orateurs : **M. Vautmans, M. Flahaut**, ministre de la Fonction publique, p. 5296.

Question orale de M. Devolder au vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications sur « les nouveaux tarifs de Belgacom pour naviguer sur l'Internet ».

Orateurs : **M. Devolder, M. Di Rupo**, vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications, p. 5297.

Question orale de Mme Cantillon au vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications sur « le recensement décennal et les alternatives possibles ».

Orateurs : **Mme Cantillon, M. Di Rupo**, vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications, p. 5298.

Question orale de M. Happart au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises sur « un quatrième cas de 'vache folle' ».

Orateurs : **M. Happart, M. Pinxten**, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises, p. 5299.

Question orale de Mme Dardenne au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises sur « le retrait des circuits de commercialisation du lait contaminé par les dioxines ».

Orateurs : **Mme Dardenne, M. Pinxten**, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises, p. 5299.

Question orale de M. Bock au ministre de la Défense nationale sur « l'installation du Musée de la Résistance ».

Orateurs : **M. Bock, M. Flahaut**, ministre de la Fonction publique, p. 5301.

Mevrouw Maximus c.s. — Voorstel van resolutie betreffende de samenwerking tussen de federale fiscale administratie en de gemeenschappen ter democratisering van de toekenning van studietoelagen.

De heer Raes. — Voorstel van resolutie inzake de uitvoering van een objectieve kosten-batenanalyse betreffende de aanwezigheid van vreemdelingen in ons land.

Sprekers : **de heer Erdman, de voorzitter**, blz. 5293.

MONDELINGE VRAGEN (Bespreking) :

Mondelinge vraag van de heer Anciaux aan de eerste minister over « het lobbywerk van de eerste minister voor Tractebel in Kazachstan ».

Sprekers : **de heer Anciaux, de heer Dehaene**, eerste minister, blz. 5294.

Mondelinge vraag van mevrouw Delcourt-Pêtre aan de minister van Tewerkstelling en Arbeid over « de steunmaatregelen voor de tewerkstelling verbonden aan de vermindering van de werktijd tot 32 uur per week ».

Sprekers : **mevrouw Delcourt-Pêtre, mevrouw Smet**, minister van Tewerkstelling en Arbeid, blz. 5295.

Mondelinge vraag van de heer Hatry aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen over « onterechte inhoudingen op de pensioenen ».

Sprekers : **de heer Hatry, mevrouw De Galan**, minister van Sociale Zaken, blz. 5296.

Mondelinge vraag van de heer Vautmans aan de minister van Ambtenarenzaken over « de benoemingen bij de Regie der Gebouwen ».

Sprekers : **de heer Vautmans, de heer Flahaut**, minister van Ambtenarenzaken, blz. 5296.

Mondelinge vraag van de heer Devolder aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie over « de nieuwe surfarieven van Belgacom ».

Sprekers : **de heer Devolder, de heer Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, blz. 5297.

Mondelinge vraag van mevrouw Cantillon aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie over « de tienjaarlijkse volkstelling en mogelijke alternatieven ».

Sprekers : **mevrouw Cantillon, de heer Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, blz. 5298.

Mondelinge vraag van de heer Happart aan de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over « het vierde geval van 'gekke-koeienziekte' ».

Sprekers : **de heer Happart, de heer Pinxten**, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen, blz. 5299.

Mondelinge vraag van mevrouw Dardenne aan de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over « het uit de markt nemen van met dioxine besmette melk ».

Sprekers : **mevrouw Dardenne, de heer Pinxten**, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen, blz. 5299.

Mondelinge vraag van de heer Bock aan de minister van Landsverdediging over « het inrichten van het Verzetsmuseum ».

Sprekers : **de heer Bock, de heer Flahaut**, minister van Ambtenarenzaken, blz. 5301.

Question orale de M. Verreycken au ministre de la Défense nationale sur «une commande de voitures auprès de Renault».

Orateurs: **M. Verreycken, M. Flahaut**, ministre de la Fonction publique, p. 5301.

Question orale de Mme Dua au ministre de la Défense nationale sur «l'attentat dont le président Habyarimana a été victime le 6 avril 1994».

Orateurs: **Mme Dua, M. Flahaut**, ministre de la Fonction publique, p. 5302.

ORDRE DES TRAVAUX:

Page 5294.

MOTIONS D'ORDRE:

Orateurs: **MM. Anciaux, Devolder, M. le président**, p. 5297.

Orateurs: **M. Goovaerts, M. le président**, pp. 5305 et 5305.

COMMUNICATION DE M. LE PRÉSIDENT:

Page 5301.

PROPOSITION DE LOI SPÉCIALE (Discussion):

Proposition de loi spéciale modifiant l'article 24bis de la loi spéciale du 8 août 1980 de réformes institutionnelles.

Discussion générale. — *Orateur*: **M. Olivier**, p. 5303.

Discussion des articles, p. 5303.

PROPOSITION DE LOI (Discussion):

Proposition de loi modifiant la loi du 9 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurance.

Discussion générale. — *Orateur*: **M. Ph. Charlier**, p. 5304.

Mondelinge vraag van de heer Verreycken aan de minister van Landsverdediging over «een bestelling van voertuigen bij Renault».

Sprekers: **de heer Verreycken, de heer Flahaut**, minister van Ambtenarenzaken, blz. 5301.

Mondelinge vraag van mevrouw Dua aan de minister van Landsverdediging over «de aanslag op president Habyarimana op 6 april 1994».

Sprekers: **mevrouw Dua, de heer Flahaut**, minister van Ambtenarenzaken, blz. 5302.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN:

Bladzijde 5294.

ORDEMOTIES:

Sprekers: **deheren Anciaux, Devolder, de voorzitter**, blz. 5297.

Sprekers: **de heer Goovaerts, de voorzitter**, blz. 5305 en 5305.

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER:

Bladzijde 5301.

VOORSTEL VAN BIJZONDERE WET (Bespreking):

Voorstel van bijzondere wet tot wijziging van artikel 24bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Algemene bespreking. — *Spreker*: **de heer Olivier**, blz. 5303.

Artikelsgewijze bespreking, blz. 5303.

WETSVOORSTEL (Bespreking):

Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen.

Algemene bespreking. — *Spreker*: **de heer Ph. Charlier**, blz. 5304.

P A G E
B L A N C H E

SÉANCE DU MATIN — OCHTENDVERGADERING

PRÉSIDENTE DE M. MAHOX, PREMIER VICE-PRÉSIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER MAHOX, EERSTE ONDERVOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 10 h 20.
De vergadering wordt geopend om 10.20 uur.

EXCUSÉS — VERONTSCHULDIGD

Mmes Lizin, pour raisons familiales; Maximus et M. Urbain, en mission à l'étranger, demandent d'excuser leur absence à la réunion de ce jour.

Afwezig met bericht van verhindering: de dames Lizin, om familiale redenen; Maximus en de heer Urbain, met opdracht in het buitenland.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving aangenomen.

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW THIJS AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «HET TRANSFERVERDRAG MET MAROKKO»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME THIJS AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «LA CONVENTION DE TRANSFÈREMENT AVEC LE MAROC»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Thijs aan de minister van Buitenlandse Zaken.

Het woord is aan mevrouw Thijs.

Mevrouw Thijs (CVP). — Mijnheer de voorzitter, gelieve mij te verontschuldigen voor mijn laattijdige aankomst. De Belgische verkeersproblemen zullen ook de minister niet onbekend zijn.

Begin maart maakten kranten melding van een transferverdrag tussen België en Marokko waarvan de ratificatie door het Parlement zou zijn vergeten. Met dit bilateraal akkoord zouden veroordeelden van de andere nationaliteit een deel van hun gevangenisstraf in hun land van herkomst kunnen uitzitten. Beide verdragspartijen zouden dit akkoord reeds hebben ondertekend, maar de tekst werd nog niet ter ratificatie aan het Parlement overgezonden.

De 22 Belgen die in Marokko een gevangenisstraf uitzitten wegens drugssmokkel, hopen nochtans op een snelle ratificatie van dit verdrag. De toestand in de Marokkaanse gevangenis

werd in het verleden reeds verscheidene malen, niet alleen door België, maar ook door Nederland, aangeklaagd. In 1996 bezocht een Nederlandse parlementaire delegatie de Marokkaanse gevangenis om er de toestand en de behandeling van de Nederlandse onderdanen te onderzoeken. Ook België heeft zijn inspanningen terzake sinds vorig jaar opgedreven. Onze diplomaten houden een oogje in het zeil; alle mogelijke humanitaire hulp wordt geboden en sinds kort stelt het ministerie van Buitenlandse Zaken zijn eigen koerierdienst ter beschikking zodat de hulppakketten aan de dure dedouaneringsformaliteiten kunnen ontsnappen.

Dit alles neemt niet weg dat door het gebrek aan hygiëne, behoorlijke voeding en vooral ook geneesmiddelen de gezondheids-toestand van onze veroordeelde landgenoten wordt bedreigd.

Van de minister had ik graag vernomen of er inderdaad een transferverdrag tussen België en Marokko werd gesloten. Zo ja, wanneer? Waarom heeft de regering in deze zaak, waarvoor dringende humanitaire redenen kunnen worden ingeroepen, zolang getalmd met het overzenden van de verdragsteksten aan het Parlement? Wanneer zal de minister de teksten aan het Parlement voorleggen, zodat de ratificatie ervan, waarop onze gevangen landgenoten ongeduldig wachten, zo snel mogelijk kan plaatsvinden? Heeft Marokko het verdrag inmiddels al geratificeerd?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Derycke.

De heer Derycke, minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, op 7 juli 1997 werd inderdaad de overeenkomst tussen België en Marokko inzake de bijstand aan gedetineerden en de overbrenging van gevangene personen te Brussel ondertekend. De tekst werd ondertekend door minister De Clerck en de toenmalige Marokkaanse minister van Justitie, de heer Amalou. Dit is het eerste bilaterale verdrag inzake de overbrenging van gevangene personen dat ons land met een derde land heeft gesloten. Dit verklaart waarom het enige tijd heeft gevergd om na te gaan of de verdragsbepalingen conform onze Belgische wetgeving zijn. Deze oefening werd sinds kort afgerond. Het dossier komt zeer binnenkort op de dagorde van de Ministerraad. Het advies van de Raad van State zal om dringende redenen binnen een termijn van één maand worden ingewonnen. Nadien wordt de verdragstekst ter ratificatie bij de Senaat ingediend. We hopen dat de procedure nog vóór het zomerreces door beide Kamers zal kunnen worden afgewerkt.

De tekst van de overeenkomst bepaalt dat het verdrag van kracht wordt nadat de overeenkomstsluitende partijen elkaar in kennis hebben gesteld van de ratificatie door hun nationaal parlement. Dit is overigens de gebruikelijke internationale procedure.

De regering heeft het verdrag pas in maart van de minister van Justitie ontvangen. Onze werkzaamheden konden dan ook pas in maart van start gaan. Aangezien het om een eerste verdrag van dit type gaat, begrijp ik zeer goed dat collega De Clerck daaraan het nodige onderzoek wilde wijden.

Op het ogenblik zitten 23 Belgen in Marokkaanse gevangenissen. In 22 gevallen gaat het om drugdelicten. Mijn departement doet alles om deze mensen bij te staan en in bepaalde opzichten worden ze beter gevolgd dan Belgische gevangenen in België. Dat neemt niet weg dat het verdrag voor hen zeer belangrijk is.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Thijs.

Mevrouw Thijs (CVP). — Mijnheer de voorzitter, graag vernam ik van de minister of de Belgische regering bij de Marokkaanse regering aandringt op een snelle ratificatie.

De voorzitter. — Het woord is aan minister Derycke.

De heer Derycke, minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, we moeten er natuurlijk eerst zelf voor zorgen dat ons Parlement het verdrag ratificeert. Het behoort tot de eigen verantwoordelijkheid van de Marokkaanse regering ervoor te zorgen dat dit ook in Marokko gebeurt. Wanneer we merken dat het verdrag in Marokko niet wordt geratificeerd, zullen we er wel op aandringen dit spoedig te doen.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

ONTWERP VAN BIJZONDERE WET TOT WIJZIGING VAN DE BIJZONDERE WET VAN 27 APRIL 1994 TOT INSTELLING VAN EEN RESPONSABILISERINGSBIJDRAGE TEN LASTE VAN SOMMIGE WERKGEVERS VAN DE OPENBARE SECTOR

Algemene bespreking

Artikelsgewijze bespreking

PROJET DE LOI SPÉCIALE MODIFIANT LA LOI SPÉCIALE DU 27 AVRIL 1994 INSTAURANT UNE CONTRIBUTION DE RESPONSABILISATION À CHARGE DE CERTAINS EMPLOYEURS DU SECTEUR PUBLIC

Discussion générale

Discussion des articles

De voorzitter. — We vatten de bespreking aan van bijzondere wet.

Nous abordons l'examen du projet de loi spéciale.

Overeenkomstig het reglement geldt de door de commissie aangenomen tekst als basis voor de bespreking. (*Zie document nr. 1-894/3 van de commissie voor de Sociale Aangelegenheden. Zitting 1997-1998.*)

Conformément à notre règlement, le texte adopté par la commission servira de base à notre discussion. (*Voir document n° 1-894/3 de la commission des Affaires sociales. Session 1997-1998.*)

De algemene bespreking is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Mevrouw Cantillon, rapporteur, verwijst naar het verslag.

Daar niemand het woord vraagt, is de algemene bespreking gesloten en vatten we de artikelsgewijze bespreking aan.

Personne ne demandant la parole, la discussion générale est close et nous passons à l'examen des articles.

Artikel één luidt:

Artikel 1. Deze bijzondere wet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Article premier. La présente loi spéciale règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. Artikel 2, § 4, van de bijzondere wet van 27 april 1994 tot instelling van een responsabiliseringsbijdrage ten laste van sommige werkgevers van de openbare sector wordt vervangen door de volgende bepaling:

« § 4. Voor de vaststelling van de op de jaren 1990 tot 1999 betrekking hebbende basisresponsabiliseringsbijdragen die gebruikt zullen worden voor het bepalen van de voor de jaren 1997 tot 2000 door de Vlaamse en de Franse Gemeenschap verschuldigde responsabiliseringsbijdragen omvat de in § 2, tweede lid, bedoelde weddemassa deze van het personeel van het onderwijs voor sociale promotie niet. »

Art. 2. L'article 2, § 4, de la loi spéciale du 27 avril 1994 instaurant une contribution de responsabilisation à charge de certains employeurs du secteur public est remplacé par la disposition suivante:

« § 4. Pour la détermination des contributions de responsabilisation de base afférentes aux années 1990 à 1999 et qui seront utilisées pour la fixation des contributions de responsabilisation dues par les Communautés flamande et française pour les années 1997 à 2000, la masse salariale visée au § 2, alinéa 2, ne comprend pas celle du personnel de l'enseignement de promotion sociale. »

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 3. In artikel 3, § 1, van voormelde bijzondere wet van 27 april 1994 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid worden tussen de woorden «na aftrek» en «van het werkelijk aangewende» de woorden «van het gedeelte van die massa dat ten laste gelegd wordt van het Fonds voor het evenwicht van de pensioenstelsels alsook» ingevoegd;

2° in het derde lid worden tussen de woorden «na aftrek» en «van het voor datzelfde jaar» de woorden «van het gedeelte van die massa dat, volgens de ramingen, ten laste gelegd zal worden van het Fonds voor het evenwicht van de pensioenstelsels alsook» ingevoegd.

Art. 3. À l'article 3, § 1er, de la loi spéciale du 27 avril 1994 précitée sont apportées les modifications suivantes:

1° dans l'alinéa 2, les mots «de la partie de cette masse mise à charge du Fonds pour l'équilibre des régimes de pension ainsi que» sont insérés entre les mots «après déduction» et les mots «du solde disponible»;

2° dans l'alinéa 3, les mots «de la partie de cette masse qui, selon les prévisions, sera mise à charge du Fonds pour l'équilibre des régimes de pension ainsi que» sont insérés entre les mots «après déduction» et les mots «du solde disponible».

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 4. In artikel 6, § 1, eerste lid, van dezelfde bijzondere wet worden tussen de woorden «verminderd» en «met het in de loop van datzelfde jaar» de woorden «met het gedeelte van die massa dat ten laste gelegd wordt van het Fonds voor het evenwicht van de pensioenstelsels alsook» ingevoegd.

Art. 4. Dans l'article 6, § 1er, alinéa 1er, de la même loi spéciale, les mots «de la partie de cette masse mise à charge du Fonds pour l'équilibre des régimes de pensions ainsi que» sont insérés entre le mot «diminuée» et les mots «du solde disponible».

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 5. In artikel 7 van dezelfde bijzondere wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in § 1 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

a) het 5° wordt vervangen door:

«5° Duitstalige Gemeenschap: 0 % »;

b) hij wordt aangevuld als volgt:

«8° Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie: 0 % »;

2° in § 2, eerste lid, worden de woorden «voor de jaren 1994 tot 1996» vervangen door de woorden «voor de jaren 1997 tot 2000»;

3° in § 2, tweede lid, worden de woorden «van het jaar 1996» en «vanaf het jaar 1997» respectievelijk vervangen door de woorden «van het jaar 2000» en «vanaf het jaar 2001»;

4° aan § 2, derde lid, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

a) de woorden «Wat uitsluitend het personeel van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, het personeel van de Duitstalige Gemeenschap, met uitsluiting van dat van het onderwijs, en het personeel van het onderwijs voor sociale promotie betreft» worden vervangen door de woorden «Wat uitsluitend het personeel van de Duitstalige Gemeenschap, het personeel van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, het personeel van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en het personeel van het onderwijs voor sociale promotie van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap betreft»;

b) de woorden «tussen 31 december 1989 en 1 januari 1996» worden vervangen door de woorden «tussen 31 december 1989 en 1 januari 2000».

Art. 5. À l'article 7 de la même loi spéciale sont apportées les modifications suivantes:

1° au § 1er sont apportées les modifications suivantes:

a) le 5° est remplacé par:

«5° Communauté germanophone: 0 % »;

b) il est complété comme suit:

«8° Commission communautaire commune: 0 % »;

2° dans le § 2, alinéa 1er, les mots «pour les années 1994 à 1996» sont remplacés par les mots «pour les années 1997 à 2000»;

3° dans le § 2, alinéa 2, les mots «de l'année 1996» et les mots «de l'année 1997» sont respectivement remplacés par les mots «de l'année 2000» et les mots «de l'année 2001»;

4° au § 2, alinéa 3, sont apportées les modifications suivantes:

a) les mots «uniquement en ce qui concerne le personnel de la Région de Bruxelles-Capitale, le personnel de la Communauté germanophone autre que celui de l'enseignement et le personnel de l'enseignement de promotion sociale» sont remplacés par les mots «uniquement en ce qui concerne le personnel de la Communauté germanophone, le personnel de la Région de Bruxelles-Capitale, le personnel de la Commission communautaire commune et le personnel de l'enseignement de promotion sociale des Communautés flamande et française»;

b) les mots «entre le 31 décembre 1989 et le 1er janvier 1996» sont remplacés par les mots «entre le 31 décembre 1989 et le 1er janvier 2000».

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 6. Artikel 8 van dezelfde bijzondere wet wordt vervangen door de volgende bepaling:

«§ 1. De werkelijke responsabiliseringsbijdrage die door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest verschuldigd is voor elk van de jaren 1997 tot 2000, is gelijk aan het bedrag dat verkregen wordt door zijn weddemassa van het jaar voorafgaand aan dat waarvoor deze bijdrage verschuldigd is, te vermenigvuldigen met een percentage dat de verhouding vertegenwoordigt tussen enerzijds het geheel van de door de in artikel 7, § 1, 1°, 3° en 4°, bedoelde

overheden voor het betrokken jaar verschuldigde werkelijke responsabiliseringsbijdragen en anderzijds het gemiddelde van de weddemassa's van het geheel van dezelfde overheden. Dit gemiddelde wordt ieder jaar vastgesteld op basis van de vierjarige periode die tot grondslag dient voor de vaststelling van de voor het betrokken jaar verschuldigde werkelijke responsabiliseringsbijdrage. Voor de vaststelling van voormelde verhouding worden de met toepassing van § 2 door de Vlaamse en de Franse Gemeenschap verschuldigde werkelijke responsabiliseringsbijdragen, de met toepassing van § 3 door de Duitstalige Gemeenschap verschuldigde werkelijke responsabiliseringsbijdrage en de met toepassing van § 4 door de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie verschuldigde werkelijke responsabiliseringsbijdrage, alsook de voor de vaststelling van deze bijdragen in aanmerking genomen weddemassa's, niet in aanmerking genomen.

§ 2. De werkelijke responsabiliseringsbijdrage die door de Vlaamse en de Franse Gemeenschap verschuldigd is voor elk van de jaren 1997 tot 2000, maar enkel wat het personeel van het onderwijs voor sociale promotie betreft, is gelijk aan het bedrag dat bekomen wordt door de weddemassa van ditzelfde personeel voor het jaar voorafgaand aan dat waarvoor deze bijdrage verschuldigd is, te vermenigvuldigen met het in § 1 bepaalde percentage.

§ 3. De werkelijke responsabiliseringsbijdrage die door de Duitstalige Gemeenschap verschuldigd is voor elk van de jaren 1997 tot 2000, is gelijk aan het bedrag dat verkregen wordt door haar weddemassa voor het jaar voorafgaand aan dat waarvoor deze bijdrage verschuldigd is, te vermenigvuldigen met het in § 1 bepaalde percentage.

§ 4. De werkelijke responsabiliseringsbijdrage die door de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie verschuldigd is voor elk van de jaren 1997 tot 2000, is gelijk aan het bedrag dat verkregen wordt door haar weddemassa voor het jaar voorafgaand aan dat waarvoor deze bijdrage verschuldigd is, te vermenigvuldigen met het in § 1 bepaalde percentage.»

Art. 6. L'article 8 de la même loi spéciale est remplacé par la disposition suivante:

«§ 1er. La contribution de responsabilisation réelle due par la Région de Bruxelles-Capitale pour chacune des années 1997 à 2000 est égale au montant obtenu en multipliant sa masse salariale de l'année qui précède celle pour laquelle cette contribution est due, par un pourcentage qui représente le rapport entre, d'une part, le total des contributions de responsabilisation réelles dues pour l'année en cause par les pouvoirs visés à l'article 7, § 1er, 1°, 3° et 4°, et, d'autre part, la moyenne des masses salariales de l'ensemble de ces mêmes pouvoirs. Cette moyenne est, chaque année, établie sur la période quadriennale servant de référence pour la détermination de la contribution de responsabilisation réelle due pour l'année en cause. Pour la détermination du rapport précité, les contributions de responsabilisation réelles dues par les Communautés flamande et française en application du § 2, la contribution de responsabilisation réelle due par la Communauté germanophone en application du § 3, et la contribution de responsabilisation réelle due par la Commission communautaire commune en application du § 4 ainsi que les masses salariales prises en considération pour la détermination de ces contributions, ne sont pas prises en compte.

§ 2. La contribution de responsabilisation réelle due par les Communautés flamande et française pour chacune des années 1997 à 2000, mais uniquement pour ce qui concerne le personnel de l'enseignement de promotion sociale, est égale au montant obtenu en multipliant la masse salariale de ce même personnel de l'année qui précède celle pour laquelle cette contribution est due, par le pourcentage défini au § 1er.

§ 3. La contribution de responsabilisation réelle due par la Communauté germanophone pour chacune des années 1997 à 2000 est égale au montant obtenu en multipliant sa masse salariale de l'année qui précède celle pour laquelle cette contribution est due, par le pourcentage défini au § 1er.

§ 4. La contribution de responsabilisation réelle due par la Commission communautaire commune pour chacune des années 1997 à 2000 est égale au montant obtenu en multipliant sa masse salariale de l'année qui précède celle pour laquelle cette contribution est due, par le pourcentage défini au § 1er.»

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 7. In artikel 9, § 1, van dezelfde bijzondere wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid worden de woorden «het voorzienbare beschikbare saldo bij het Fonds voor overlevingspensioenen» geschrapt;

2° het derde lid wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Voor de vaststelling van de voor de jaren 1997 tot 2000 verschuldigde voorlopige werkelijke responsabiliseringsbijdragen worden de in het tweede lid bepaalde werkelijke of geraamde weddemassa's vervangen, wat de Vlaamse en de Franse Gemeenschap betreft, door de in artikel 2, § 4, bepaalde werkelijke of geraamde weddemassa's.»

Art. 7. À l'article 9, § 1er, de la même loi spéciale, sont apportées les modifications suivantes:

1° dans l'alinéa 2, les mots «, du solde disponible prévisible au Fonds des pensions de survie» sont supprimés;

2° l'alinéa 3 est remplacé par la disposition suivante:

«Pour la détermination des contributions de responsabilisation réelles provisoires dues pour les années 1997 à 2000, les masses salariales réelles ou estimées définies à l'alinéa 2 sont, en ce qui concerne les Communautés flamande et française, remplacées par les masses salariales réelles ou estimées définies à l'article 2, § 4.»

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 8. Artikel 10, § 1, derde lid, van dezelfde bijzondere wet wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Voor de vaststelling van de voor de jaren 1997 tot 2000 verschuldigde definitieve werkelijke responsabiliseringsbijdragen worden de in het tweede lid bepaalde werkelijke weddemassa's vervangen, wat de Vlaamse en de Franse Gemeenschap betreft, door de in artikel 2, § 4, bepaalde werkelijke weddemassa's.»

Art. 8. L'article 10, § 1er, alinéa 3, de la même loi spéciale est remplacé par la disposition suivante:

«Pour la détermination des contributions de responsabilisation réelles définitives dues pour les années 1997 à 2000, les masses salariales réelles définies à l'alinéa 2 sont, en ce qui concerne les Communautés flamande et française, remplacées par les masses salariales réelles définies à l'article 2, § 4.»

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 9. Aan artikel 11, § 1, van dezelfde bijzondere wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° tussen de woorden «de Hoge Raad van Financiën is» en «belast met» worden de woorden «, voorafgaand aan het overleg met de regeringen van de gemeenschappen en de gewesten,» ingevoegd;

2° de woorden «vanaf 1 januari 1997» worden vervangen door de woorden «vanaf het jaar 2001».

Art. 9. À l'article 11, § 1er, de la même loi spéciale sont apportées les modifications suivantes:

1° les mots «, préalablement à la concertation avec les gouvernements des communautés et des régions,» sont insérés entre le mot «est» et le mot «chargée»;

2° les mots «à partir du 1er janvier 1997» sont remplacés par les mots «à partir de l'année 2001».

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 10. Deze wet heeft uitwerking met ingang van 1 januari 1997.

Art. 10. La présente loi produit ses effets le 1er janvier 1997.

— Aangenomen.

Adopté.

De voorzitter. — We stemmen later over het geheel van het ontwerp van bijzondere wet.

Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi spéciale.

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER DEVOLDER AAN DE MINISTER VAN VOLKSGEZONDHEID EN PENSIOENEN OVER «DE REGISTRATIE VAN SOMMIGE HOMEOPATHISCHE GENEESMIDDELEN»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. DEVOLDER AU MINISTRE DE LA SANTÉ PUBLIQUE ET DES PENSIONS SUR «L'ENREGISTREMENT DE CERTAINS MÉDICAMENTS HOMÉOPATHIQUES»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Devolder aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen.

Het woord is aan de heer Devolder.

De heer Devolder (VLD). — Mijnheer de voorzitter, de erkenning van alternatieve geneeswijzen komt de jongste tijd in een stroomversnelling terecht. Vanmorgen nog konden we in de media vernemen dat op Europees vlak wetenschappelijke waarde wordt gehecht aan homeopathie en andere alternatieve geneeswijzen. De regering heeft zich reeds enkele malen gebogen over een voorontwerp, maar, ook al is de minister op dit vlak zeer actief, uit de regeringsschouw is nog geen witte rook opgestegen. Het voorontwerp zou nog worden onderzocht door de Raad van State.

De minister heeft beklemtoond dat het zijn bedoeling is patiënten te beschermen tegen kwakzalvers, onbevoegden en oplichters. We zijn het hiermee uiteraard volmondig eens. Eigenaardig genoeg wordt deze logica niet doorgetrokken naar de producten, zoals homeopathische geneesmiddelen, ook al bestaan er terzake reeds Belgische wetgeving en Europese richtlijnen.

Sedert 1985 bevatten de artikelen 28bis tot quater van het koninklijk besluit van 3 juli 1969 betreffende de registratie van geneesmiddelen bijzondere bepalingen voor de registratie van sommige homeopathische geneesmiddelen.

De laboratoria van verschillende Belgische producenten van homeopathische geneesmiddelen voldoen aan de Europese GMP-normen en werden conform de wet vergund. Die producenten beklagen zich erover dat de bevoegde administratie reeds meer dan tien jaar lang nalaat hun homeopathische geneesmiddelen te registreren. Nochtans beantwoorden de ingediende aanvragen aan de wettelijke en administratieve vereisten en werden de retributies betaald. De homeopathische laboratoria die zich op suggestie van de administratie verenigden in de VZW RASH, pogen hierover een permanente dialoog met de administratie aan te houden.

Door deze gang van zaken zijn niet alleen de kosten voor het opstellen van de registratiedossiers en de retributies, die samen verschillende miljoenen vertegenwoordigen, volkomen nutteloos, maar wordt ook de concurrentiekracht van de laboratoria grondig aangetast. Onlangs nog zag een Gents homeopathisch laboratorium een belangrijke bestelling uit Polen, mogelijke voorbode van een lange-termijn samenwerking, aan zich voorbij gaan omdat de geneesmiddelen in België niet geregistreerd waren. De aanvraag was nochtans al jaren geleden ingediend.

De zaakvoerders van de betrokken bedrijven worden als het ware gedwongen om hun homeopathische geneesmiddelen illegaal op de markt te brengen, willen ze hun bedrijf niet ten gronde richten. Een sluiting van de laboratoria heeft immers gevolgen voor de werkgelegenheid en voor de patiënt, die zijn vrije thera-

peutische keuze beperkt ziet. Deze firma's worden daardoor vaak gelijkgeschakeld met minder gewetensvolle ondernemingen, die zich niet bekommeren om de kwaliteit of de productievoorwaarden van hun producten en hun «geneesmiddelen» via andere circuits dan de officina aan de man brengen.

De Europese richtlijnen 92/73 en 92/74 van 22 september 1992 betreffende de homeopathische geneesmiddelen voor respectievelijk menselijk en diergeneeskundig gebruik verplichten de lidstaten hun nationale wetgeving vóór 31 december 1993 aan te passen. België, dat de bestaande eigen wetgeving terzake zelfs niet toepast, heeft na vijf jaar deze richtlijnen nog niet in de nationale wetgeving geïmplementeerd.

Op 17 maart 1997 werd de minister van Volksgezondheid hierover ondervraagd door de raadsman van een laboratorium dat wordt getroffen door de economische gevolgen van de huidige situatie, en waarvan de zaakvoerder strafrechtelijk wordt vervolgd.

De minister antwoordde op 24 juni 1997: «De betrokken dienst heeft mij op de hoogte gebracht van de vertraging die de registratie van homeopathische geneesmiddelen ondervindt. Ik kan u verzekeren dat er wordt gewerkt aan een oplossing op korte termijn. Een ontwerp van koninklijk besluit tot omzetting van de richtlijnen 92/73 en 92/74 van 22 september 1992 betreffende respectievelijk de homeopathische geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik is voor advies overgemaakt aan de Raad van State. Dit besluit zal de registratie van homeopathische geneesmiddelen regelen zodat in de toekomst het probleem van uw cliënte zal opgelost zijn.»

Het is vandaag precies één jaar geleden dat deze vraag werd gesteld, maar de situatie is nog steeds niet veranderd.

Om al die redenen wil ik de minister volgende vragen voorleggen. Is de minister van plan op korte termijn een einde te maken aan deze anomalieën, zowel inzake de normbepaling als inzake de naleving daarvan in de praktijk? We steunen het wetsontwerp van de minister om de alternatieve geneeswijzen te reglementeren, maar vragen ons toch af waarom de minister wel aandacht besteedt aan de zorgverstrekkers, maar niet aan de producten. Acht de minister het verantwoord dat zaakvoerders van homeopathische laboratoria miljoenen kosten maken voor het opstellen van registratiedossiers en dat ze daarvoor retributies betalen, terwijl zijn administratie terzake geen beslissingen neemt zodat de positie van deze actieve en goed functionerende bedrijven in België en in Europa in gevaar wordt gebracht?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Colla.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Mijnheer de voorzitter, in de eerste plaats wil ik een paar correcties aanbrengen bij de opmerkingen van de heer Devolder over de stand van zaken van de wetgeving betreffende de alternatieve geneeswijzen. De regering heeft hieromtrent wel een beslissing getroffen en is niet van plan mijn ontwerp opnieuw te discussiëren, maar wacht het gewone verloop van de procedure af en kijkt uit naar het advies van de Raad van State. Enkel wanneer die juridische opmerkingen formuleert, zal het ontwerp nog worden gewijzigd. Daarna zal het bij het Parlement worden ingediend. Een ontwerp met zo een algemene draagwijdte moet voorwerp kunnen zijn van een breed maatschappelijk debat. Indien het Parlement voorstellen heeft om het ontwerp te verbeteren, dan zal ik mij daar zeker niet tegen verzetten.

Wat de homeopathische middelen betreft, herinner ik er in de eerste plaats aan dat ik in juni van vorig jaar reeds heb meegedeeld dat ik een koninklijk besluit tot erkenning en registratie van homeopathische geneesmiddelen aan de Raad van State heb bezorgd. Jammer genoeg heeft die zijn advies vandaag nog steeds niet uitgebracht. In het meest recente contact dat ik met de Raad van State had, heeft men mij verzekerd dat er nog deze maand een advies komt. Dit zou een bijzonder goede zaak zijn, want het koninklijk besluit vereenvoudigt zeer sterk de procedure voor de erkenning van homeopathische geneesmiddelen. Daarnaast legt het ook nog bepaalde verplichtingen op inzake bijsluiters, etikettering en dergelijke. Met dit koninklijk besluit zullen we alleszins

goed gewapend zijn om snel, zonder veel oponthoud en zonder al de problemen die de heer Devolder heeft geschetst, tot de registratie van homeopathische geneesmiddelen over te gaan.

Ik hoop dus dat de Raad van State eind deze maand zijn advies bekendmaakt. Indien de opmerkingen van de Raad van State louter technisch zijn, kan het koninklijk besluit kort daarna worden gepubliceerd. Dan zal België eindelijk voldoen aan de Europese voorwaarden.

Er is inderdaad een probleem voor de registratiedossiers die reeds werden ingediend of die niet beantwoorden aan de voorwaarden voor de vereenvoudigde procedure. Het koninklijk besluit werd, zoals gezegd, een jaar geleden voor advies naar de Raad van State gezonden. De vraag was of de dossiers die het voorbije jaar werden ingediend nog volgens de bestaande procedure moeten worden afgehandeld, wetende dat er een snellere procedure op komst was.

Ik zal echter met de Geneesmiddelencommissie contact opnemen om na te gaan of het inderdaad niet nuttig is de reeds ingediende dossiers toch nog volgens de bestaande procedure af te handelen. Dit lijkt vooral nuttig voor de dossiers die niet voor de vereenvoudigde procedure in aanmerking komen. Het is immers niet zeker dat de Raad van State eind deze maand zijn advies zal hebben ingediend. Ik heb daar geen vat op.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Devolder.

De heer Devolder (VLD). — Mijnheer de voorzitter, wanneer de minister de liefde in stand wil houden, mag hij ons niet te veel bedriegen. Na het 1 mei feest zal ik de minister opnieuw lastig vallen, als het probleem dan nog niet is geregeld. De dossiers moeten toch eindelijk worden afgehandeld. Ik noteer ook dat de minister belooft een kortetermijnoplossing uit te werken wanneer het advies van de Raad van State toch nog op zich zou laten wachten.

Misschien is het ook nuttig de laboratoria die reeds hoge bedragen neertelden, terug te betalen en het geld pas opnieuw te vragen wanneer de wettelijke basis voor de registratieprocedure is uitgewerkt.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

WETSVORSTEL TOT WIJZIGING VAN DE PROVINCIEWET

Algemene bespreking

Artikelsgewijze bespreking

PROPOSITION DE LOI MODIFIANT LA LOI PROVINCIALE

Discussion générale

Discussion des articles

De voorzitter. — We vatten de bespreking aan van het wetsvoorstel.

Nous abordons l'examen de la proposition de loi.

Volgens het reglement geldt de door de commissie aangenomen tekst als basis voor de bespreking. (*Zie document nr. 1-703/3 van de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden. Zitting 1997-1998.*)

Conformément à notre règlement le texte adopté par la commission servira de base à notre discussion. (*Voir document n° 1-703/3 de la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives. Session 1997-1998.*)

De algemene bespreking is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Mevrouw Leduc, rapporteur, verwijst naar het verslag.

Daar niemand het woord vraagt, is de algemene bespreking gesloten en vatten we de artikelsgewijze bespreking aan.

Personne ne demandant la parole, la discussion générale est close et nous passons à l'examen des articles.

Artikel één luidt:

Artikel 1. Dit voorstel regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Article premier. La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. In de provinciewet wordt een artikel 114terdecies ingevoegd, luidende:

«Art. 114terdecies. De provincies kunnen bij besluit van de provincieraad deelnemen aan of zich laten vertegenwoordigen in instellingen en verenigingen die rechtspersoonlijkheid bezitten, voor zover de werking ervan betrekking heeft op aangelegenheden die van provinciaal belang zijn.

Jaarlijks wordt aan de provincieraad verslag uitgebracht over hun activiteiten en worden hun rekeningen voorgelegd.»

Art. 2. Un article 114terdecies, rédigé comme suit, est inséré dans la loi provinciale:

«Art. 114terdecies. Les provinces peuvent, sur décision du conseil provincial, participer à des institutions et des associations qui jouissent de la personnalité civile, ou s'y faire représenter, dès lors que le fonctionnement de celles-ci se rapporte à des questions d'intérêt provincial.

Chaque année, il est fait rapport de leurs activités au conseil provincial et leurs comptes lui sont soumis.»

— Aangenomen.

Adopté.

De voorzitter. — We stemmen later over het geheel van het wetsvoorstel.

Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble de la proposition de loi.

WETSVOORSTEL TOT WIJZIGING VAN DE PROVINCIEWET

Algemene bespreking

Terugzending naar de commissie

PROPOSITION DE LOI MODIFIANT LA LOI PROVINCIALE

Discussion générale

Renvoi en commission

De voorzitter. — We vatten de bespreking aan van het wetsontwerp.

Nous abordons l'examen du projet de loi.

Volgens het reglement geldt de door de commissie aangenomen tekst als basis voor de bespreking. (Zie document nr. 1-742/4 van de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden van de Senaat. Zitting 1997-1998.)

Conformément à notre règlement, le texte adopté par la commission servira de base à notre discussion. (Voir document n° 1-742/4 de la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives. Session 1997-1998.)

De algemene bespreking is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Het woord is aan de rapporteur.

Mevrouw Van der Wildt (SP), rapporteur. — Mijnheer de voorzitter, ik verzoek de Senaat dit wetsvoorstel terug naar de commissie te zenden om twee redenen.

In het verslag is er ten eerste een inversie van de amendementen die bij de artikelen 2 en 3 werden ingediend. Dit zou misschien nog wel kunnen worden rechtgezet in de plenaire vergadering, maar de minister zou nog een amendement hebben ingediend bij artikel 2 dat niet is opgenomen. Dit amendement strekt ertoe de term «provincieraad» te vervangen door de term «bestendige deputatie», naar analogie met artikel 3.

Ten einde de plenaire vergadering een correcte tekst te kunnen voorleggen, is het nodig de discussie in de bevoegde commissie te heropenen en de tekst aan te passen.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Vergote.

De heer Vergote (VLD). — Mijnheer de voorzitter, we steunen het verzoek van de rapporteur tot terugzending naar de commissie.

De voorzitter. — Is de Senaat het eens met de vraag tot terugzending van het wetsvoorstel naar de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden?

Le Sénat est-il d'accord pour renvoyer la proposition de loi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives? (*Assentiment.*)

Dan is hiertoe gesloten.

Il en est donc ainsi décidé.

De vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken heeft laten weten dat hij slechts vanaf 11 uur aanwezig kan zijn. Ik stel voor de vergadering zolang te schorsen.

Le vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur a annoncé qu'il ne pourrait être présent qu'à partir de 11 heures. Je propose donc d'interrompre la séance.

De vergadering is geschorst.

La séance est suspendue.

— *De vergadering wordt geschorst om 10.50 uur.*

La séance est suspendue à 10 h 50.

Ze wordt hervat om 11.15 uur.

Elle est reprise à 11 h 15.

De voorzitter. — De vergadering is hervat.

La séance est reprise.

WETSONTWERP TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 20 JULI 1971 OP DE BEGRAAFPLAATSEN EN DE LIJKBE- ZORGING (EVOCATIE)

Algemene bespreking

*Artikelsgewijze bespreking
(artikel 60 van het reglement)*

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 20 JUILLET 1971 SUR LES FUNÉRAILLES ET SÉPULTURES (ÉVOCATION)

Discussion générale

*Discussion des articles
(article 60 du règlement)*

De voorzitter. — We vatten de bespreking aan van het wetsontwerp.

Nous abordons l'examen du projet de loi.

Volgens het reglement geldt de door de commissie geamendeerde tekst als basis voor de bespreking. (Zie document nr. 1-848/8 van de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden van de Senaat. Zitting 1997-1998.)

Conformément à notre règlement, le texte amendé par la commission servira de base à notre discussion. (*Voir document n° 1-848/8 de la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives du Sénat. Session 1997-1998.*)

De algemene bespreking is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Het woord is aan de rapporteur.

Mevrouw Van der Wildt (SP), rapporteur. — Mijnheer de voorzitter, de Senaat heeft het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 20 juli 1971 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging geëvoceerd. In de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden werd hieraan een grondige en inhoudelijk fundamentele discussie gewijd. Er werden enkele belangrijke en principiële wijzigingen aanvaard en de voorliggende teksten werden verduidelijkt.

Dit ontwerp heeft voornamelijk tot doel wetsbepalingen in te voeren die de actualiteit bevestigen of een antwoord geven op actuele vragen, namelijk het regelen van het stelsel van crematies en het beheer van crematoria door de overheid, het voorzien in aparte begraafplaatsen voor moslims via een ontwerp van omzendbrief, die in de Kamer werd toegelicht, en het behoud van het niet-verlenen van eeuwigdurende concessies.

De senaatscommissie heropende bovendien het debat over de bestemming van de assen na crematie. De Kamer had reeds beslist de bestaande, vrij strikte reglementering te handhaven. Aangezien de problematiek van de lijkbezorging en de dodencultus nauw samenhangt met godsdienstbeleving en geloofsovertuiging, besliste de commissie eveneens een bijkomende hoorzitting te organiseren om de vertegenwoordigers van de joodse gemeenschap en de executieve van de moslims van België aan het woord te laten.

Ik zal mijn synthese van het commissieverslag opbouwen rond enkele grote discussiethema's: de concessies en al wat daarmee verband houdt, zoals de termijn, de eeuwigdurendheid, de hernieuwing en de retributies; het beheer en de organisatie van de crematoria en de strooiweiden; de asbewaring en ten slotte het Burgerlijk Wetboek.

Wat de concessies betreft stelt de vice-eerste minister in de door hem aangehaalde interpretatieve omzendbrief dat de gemeenten de duurtijd van de concessies, het bedrag van de retributie en de wijze van vernieuwing soeverein bepalen. Deze aanpak heropende de discussie over de vraag van de joodse gemeenschap naar eeuwigdurende concessies, die eigenlijk al door de wet van 1971 waren afgeschaft. Verschillende commissieleden wensden respect op te brengen voor de religieuze motieven van de joodse gemeenschap en dringen aan op een bevredigende regeling terzake. De vice-eerste minister wijst er evenwel op dat de huidige wetswijziging de mogelijkheid tot verlenging beter regelt en dat in principe een feitelijke eeuwigdurendheid kan worden georganiseerd als de joodse gemeenschap daarop toeziet.

De joodse gemeenschap dringt er daarentegen op aan dit recht ook met zoveel woorden in de wet te garanderen. Ze betreuren dat ze als Belgische burgers, die in België werken, na hun dood in het buitenland moeten worden begraven omdat België niet op hun verzoek kan ingaan. De eeuwige laatste rustplaats heeft voor de joden een meer dan godsdienstige en emotionele grondslag; ook de historische trauma's van de holocaust spelen hierbij een rol.

Het niet meer verlenen van de eeuwigdurende concessie heeft voornamelijk te maken met de bezorgdheid van de overheid om de verloederend tegen te gaan van begraafplaatsen en grafmonumenten. Niets belet immers dat de concessietermijn meerdere malen kan worden verlengd indien men uitdrukkelijk een teken geeft dat men de begraafplaats wenst te behouden en te onderhouden. In die zin heeft de commissie dan ook uitvoerig artikel 10 van het ontwerp besproken dat artikel 7 van de wet van 1971 behandelt. Collega's Caluwé en Milquet hebben amendementen ingediend die er aanvankelijk toe strekken het principe van de eeuwigdurendheid opnieuw in te voeren. Vooral voor bijzetting was de situatie vaak onduidelijk en werden voor de resterende termijnen hoge bijkomende retributies gevraagd.

In geval van bijzetting kunnen er wel afspraken worden gemaakt met betrekking tot de te verlenen termijn. Problemen rijzen meestal wanneer er geen bijzetting is en er niemand voor de verlenging wordt aangesproken. Het ontwerp bepaalt daarom dat «enige belanghebbende die erom verzoekt de verlenging kan bekomen».

Om tegemoet te komen aan de vragen zowel van de joodse als van de islamitische gemeenschap, werd het principe besproken van de oprichting van een vereniging of een fonds dat zich borg stelt voor het goed onderhoud van het desbetreffende graf. De commissie verklaarde zich akkoord met de volgende preciseringen van de vice-eerste minister: ten eerste, de verlenging moet worden toegestaan telkens wanneer erom wordt verzocht; ten tweede, ze kan enkel worden geweigerd indien de belanghebbende niet over de financiële middelen beschikt voor het onderhoud van het graf; ten derde, de Koning kan terzake financiële waarborgen eisen volgens door hem bepaalde criteria, of instellingen erkennen die voldoende geloofwaardig zijn als borgsteller. Dit standpunt komt tegemoet aan de verzochten van de joodse en de islamitische gemeenschap. Een nieuw ingediend amendement in die zin, wordt unaniem aanvaard door de commissie en wordt toegevoegd als een eerste punt aan artikel 10 van het onderhavige ontwerp.

Als antwoord op de talrijke opmerkingen over de hoge en ongelijke retributiebedragen voor deze concessies, verwijst de vice-eerste minister naar de gemeentelijke autonomie en naar de vraag om redelijkheid vanwege de lokale besturen. Het zou interessant zijn hierover een vergelijkende studie te laten uitvoeren. De heer Bouhna, vertegenwoordiger van de executieve van de moslims in België, heeft deze financiële bezwaren aangehaald. Voor moslims is het vaak goedkoper na overlijden te worden overgebracht naar Marokko dan in België een concessie af te sluiten. Artikel 16 van de bestaande wet regelt de begravingen op privé-begraafplaatsen die reeds bestonden vóór 1971 en op de begraafplaatsen die later werden aangelegd na een uitdrukkelijke toelating van de vice-eerste minister. Het zou wenselijk zijn de toepassing van artikel 16 te versoepelen of beter te omschrijven.

Een tweede discussiepunt betreft het beheer en de organisatie van de crematoria en de strooiweiden. De meeste van de wijzigingen van de wet van 20 juli 1971 die het voorwerp zijn van dit ontwerp hebben betrekking op de systematische inschrijving van het begrip crematoria in wetteksten en titels. Aan deze materie heeft de commissie enkele bijkomende besprekingen gewijd. Een amendement van mevrouw Leduc en van de heer Vergote dat ertoe strekt de uitbating van de crematoria ook toe te vertrouwen aan privé-personen, werd verworpen. Het privé-initiatief wordt niet volledig uitgesloten, maar neemt de vorm aan van een samenwerkingsverband binnen een intercommunale vereniging.

Ten einde de vrije keuze van lijk- en asbezorging in al haar aspecten te kunnen waarborgen, moet elk crematorium beschikken over een strooiweide, een urnenveld en een columbarium. Eventuele overbodige voorzieningen ingeval crematorium en begraafplaats aan elkaar palen, worden voorkomen door een amendement van senator Caluwé waarbij deze verplichting aan intercommunale crematoria wordt opgelegd. Op die manier worden conflicten over retributies of belastingen tussen de titularisgemeenten en de gemeenten-vennoten vermeden. De commissie nam eveneens een bijkomend amendement aan van senator Caluwé aangaande de vrijwillige schriftelijke kennisgeving van de laatste wilsbeschikking over de wijze van lijkbezorging. De commissie verkiest bij de bepalingen over de wilsbeschikking «hetzij begraven, hetzij verstrooien of bewaren van de as na crematie» expliciet in te schrijven in de wet.

De commissie heeft ook uitvoerig gediscussieerd over de invoering van een bijkomend artikel om een soepeler omgaan met de bewaring van as, zoals dat reeds in de ons omringende landen het geval is, mogelijk te maken. Een amendement van mevrouw Leduc en van de heer Vergote vormde hiertoe de aanleiding. Ze bepleiten met name de mogelijkheid om de as van een overleden familielid ook elders te verstrooien, te begraven of te bewaren dan op het grondgebied van de begraafplaats, zonder hierbij inbreuk te willen doen op de rechten van derden.

De discussie draaide rond twee punten. In de eerste plaats werd het principe besproken. Is de mentaliteit in ons land rijp voor een dergelijke wijziging en wordt hiermee geen nieuwe discriminatie ingevoerd? Om hygiënische redenen kan de analogie niet worden doorgetrokken naar de lijkbegroving. Voorts werden de praktische bezwaren besproken. Er moeten regels worden uitgewerkt en voorwaarden worden opgelegd ten einde lugubere misbruiken en gebrek aan respect voor de overledene te voorkomen. Men kan niet van de overheid verwachten dat ze op alle plaatsen controle uitoefent. Het is duidelijk dat het meestal gaat om een symbolische hoeveelheid as die in een relikwie wordt bewaard. De verstrooiing in een privé-tuin kan wel worden vergeleken met de asverstrooiing in zee die reeds is toegelaten.

Onze buurlanden geven reeds verschillende jaren een voorbeeld van respect voor de wilsuitdrukking van hun overleden onderdanen zonder dat dit tot conflicten of schandalen aanleiding gegeven heeft. Alles heeft inderdaad te maken met een mentaliteit die getuigt van een open geest, ontvankelijkheid en respect voor andere opvattingen over lijkbezorging en asverspreiding. Nu zoveel aandacht wordt besteed aan de wens van de joodse en de islamitische gemeenschap, zijn sommige commissieleden van mening dat het beleid ook oog dient te hebben voor dit zeer menselijke verzoek van een belangrijk deel van onze bevolking.

Uiteindelijk wordt het amendement van mevrouw Leduc en van de heer Vergote vereenvoudigd en gewijzigd en wordt aan de Koning de bevoegdheid gegeven om de voorwaarden van begraving, bijzetting of uitstrooiing op een andere plaats dan de begraafplaats, vast te leggen. De zorg voor de assen wordt toevertrouwd aan de nabestaanden. Dit amendement, dat werd medeondertekend door mevrouw Merchiers en door mezelf, werd aangenomen met tien stemmen tegen één stem, bij twee onthoudingen.

Een volgend belangrijk thema in de commissiebespreking betreft de bepalingen in het Burgerlijk Wetboek. De heer Caluwé heeft verschillende amendementen ingediend om de globale wettelijke regeling van vaststelling, aangifte en controle van overlijden te moderniseren. Hij stelt voor om bij wet te bepalen dat elk overlijden door een arts moet worden vastgesteld. De aangifte van overlijden moet ook strikter gebeuren, zodat bij twijfel de ambtenaar van de burgerlijke stand de gerechtelijke autoriteiten kan inschakelen.

Al deze amendementen hebben betrekking op het bevoegdheidsdomein van de minister van Justitie. Daarom wordt advies gevraagd aan de commissie voor de Justitie. De heer Goris heeft verslag uitgebracht over dat advies. Volgens de commissie is het aangewezen om de amendementen van de heer Caluwé in een afzonderlijk wetsvoorstel te behandelen omdat de specifieke doelstelling ervan buiten het bestek van onderhavig wetsontwerp valt. Ze beogen immers de wijziging van de procedure tot vaststelling van het overlijden en de opmaak van de overlijdensakte.

De indiener onderstreepte echter meermaals de noodzaak om in de wet op de lijkbezorging ook het gedeelte «burgerlijke stand» aan te passen. Hij wijst erop dat België het land is met de meeste heropgravingen. Dit is zijns inziens te wijten aan de onzorgvuldige manier waarop de toelatingen tot begraving worden verstrekt. Niettemin heeft hij de desbetreffende amendementen ingetrokken.

Tot slot werden een groot aantal tekstverbeteringen aangebracht om zowel in het Nederlands als in het Frans de taalkundige conformiteit te verbeteren en om technische correcties aan te brengen.

De geamendeerde tekst werd met eenparigheid door de aanwezige commissieleden aangenomen.

Dit wetsontwerp dat door de Kamer van volksvertegenwoordigers werd goedgekeurd, wordt na evocatie door de Senaat op twee essentiële punten gewijzigd.

Ten eerste wordt de verlenging van de concessie-termijn en de beperkte mogelijkheid tot weigering van deze verlenging duidelijker omschreven. De vraag naar waarborgen voor het onderhoud van de grafstenen en de erkenning van verenigingen met rechtspersoonlijkheid die de financiële waarborg tot onderhoud van de grafstenen kunnen geven, is hiermee nauw verbonden.

Ten tweede wordt het mogelijk om de asurne ter beschikking te stellen van de nabestaanden of om de as elders te verspreiden dan op de daartoe voorziene strooiweide.

Het is nu aan de plenaire vergadering om zich over deze geamendeerde tekst uit te spreken.

Tot slot wil ik uitdrukkelijk de vice-eerste minister en zijn medewerkers, de collega's en de genodigden voor de hoorzittingen danken voor hun interessante bijdrage aan de debatten en voor de serene sfeer waarin het gesprek over deze materie werd gevoerd. Uiteraard gaat mijn dank ook uit naar de Commissie- en Studiedienst voor de ondersteuning bij de totstandkoming van dit verslag.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Leduc.

Mevrouw Leduc (VLD). — Mijnheer de voorzitter, in de eerste plaats wens ik collega Van der Wildt te feliciteren met haar schitterend verslag. De debatten in de commissie werden volledig en nauwgezet weergegeven. Dit stemt mij tevreden.

Bij herhaling is vastgesteld dat de wetgeving op de lijkbezorging en begraafplaatsen niet meer is aangepast en niet beantwoordt aan de noden en verwachtingen van de burger. Ook vele gemeentemandarissen worden geconfronteerd met terechte vragen van burgers en begrafenisondernemers. Begraafplaatsen geraken volzet en gemeenten moeten op zoek gaan naar andere locaties om nieuwe kerkhoven aan te leggen. Dit blijkt een lijdensweg te zijn en het zorgt voor heel wat problemen. De groeiende vraag naar crematie is dan ook niet alleen om hygiënische redenen, maar ook om redenen van plaatsgebrek eigenlijk welgekomen.

Ik zal echter niet ingaan op de problematiek van de grafconcessies of op de aanpassingen die moesten worden aangebracht omdat crematie op het ogenblik een steeds grotere plaats in de lijkbezorging inneemt.

Ik wil speciaal terugkomen op artikel 24 dat bepaalt dat de as van de overledene wordt vrijgegeven. Zoals men van de rapporteur kon vernemen, werd daarover ruim gedebatteerd en naarmate het debat vorderde en via de media ook de publieke opinie bereikte, groeide mijn overtuiging dat het amendement dat werd goedgekeurd met 10 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen, echt op zijn plaats is in deze actualisering van de wetgeving. We mogen niet uit het oog verliezen dat alles wat te maken heeft met geboorte en dood, de mens diep beroert en écht tot zijn persoonlijke levenssfeer behoort.

De wetgeving van 20 juli 1971 kon bepaalde verwachtingen op dit vlak niet inlossen. Wie geconfronteerd wordt met het overlijden van een dierbare, vooral als het zeer plots gebeurt, heeft vaak de grote emotionele nood deze overledene bij zich te houden. Een kerkhof mag nog zo goed uitgerust zijn, het is vaak niet de plaats waar mensen hun dierbare willen achterlaten. We worden trouwens ook geconfronteerd met kerkhoven die worden verwaarloosd.

Op het ogenblik kiest 30% van de bevolking voor crematie en dat percentage stijgt nog. Uiteraard is de mogelijkheid om urnevelden aan te leggen een verbetering. De columbaria echter laten op esthetisch vlak vaak te wensen over. Ze laten meestal ook geen enkele eigen stempel of bebloeiming toe. Daaraan zou iets moeten worden gedaan. Vele mensen geven de voorkeur aan asverstrooiing op grote strooiweiden. Op kleine kerkhoven worden deze weiden echter vaak gereduceerd tot enkele vierkante meter en de asverstrooiing wordt dan een pijnlijk gebeuren. Daarom vragen heel wat mensen terecht de as van de overledene mee naar huis te mogen nemen om ze in huis te bewaren of om ze uit te strooien of in een urne te begraven in de tuin of op een andere plaats die de overledene dierbaar was. Op deze wijze komt de overledene terug thuis.

Met artikel 24 wordt aan de innigste wens van heel wat burgers tegemoetgekomen.

Zoals mevrouw Van der Wildt al zei, komt met de aanpassingen die thans worden voorgesteld, onze wetgeving op het niveau van deze in de ons omringende landen. Sommigen vrezden dat het terbeschikkingstellen van de as van de overledene aan de nabestaanden, aanleiding kan geven tot misbruiken. Ik acht dit weinig

waarschijnlijk. Wie ervoor kiest de as van een dierbare overledene thuis te bewaren, zal deze volgens mij met de meeste zorg omringen. Vooraf kan worden overeengekomen dat de as alsnog een plaats krijgt op een begraafplaats indien na verloop van tijd niemand van de nabestaanden de zorg voor de urne nog wil of kan opnemen.

Deze wetwijziging beantwoordt aan een ruime maatschappelijke vraag. Ze maakt het ook mogelijk tegemoet te komen aan de vrije wilsbeschikking van de burger op terreinen die werkelijk behoren tot zijn persoonlijke levenssfeer.

Ik wens dan ook al degenen die hebben meegewerkt aan het totstandkomen van deze wetwijziging van harte te danken. Het zou mooi zijn als ook de plenaire vergadering in deze aangelegenheid aan de Kamer een unaniem signaal geeft. (*Applaus.*)

M. le président. — La parole est à Mme Cornet d'Elzius.

Mme Cornet d'Elzius (PRL-FDF). — Monsieur le président, le projet de loi qui nous a été soumis par la Chambre des représentants nous a semblé aller dans le bon sens. En effet, il précise différents points auxquels nous sommes attachés: il permet une gestion mixte des cimetières et établissements crématoires mais rejette l'idée d'une gestion purement privée où aucun contrôle des pouvoirs communaux n'est possible; il régleme les décisions de changement d'affectation des anciens cimetières et il maintient la possibilité de constituer des concessions pour une longue durée.

Toutefois, l'évocation de ce projet par le Sénat aura été utile. En effet, le travail effectué par la commission de l'Intérieur a permis d'apporter des améliorations parmi lesquelles l'ajout au texte d'une possibilité de renouvellements successifs automatiques des concessions, cette possibilité étant conditionnée par l'obligation pour le demandeur de faire état de garanties financières suffisantes pour l'entretien de celles-ci. Il est en outre prévu que le Roi pourra reconnaître des associations de droit qui auront été constituées pour apporter lesdites garanties.

De plus, cette évocation nous a permis de constater qu'une modification du Code civil était à envisager quant aux procédures et aux garanties à instaurer en matière de constatation du décès. Toutefois, nous jugions préférable que cette réforme complexe ne fasse pas partie du présent projet mais qu'elle fasse l'objet d'une proposition de loi distincte ultérieure. En effet, cette réforme des textes du Code civil ne peut être réalisée dans la précipitation car elle touche à des domaines sensibles tels que la déontologie médicale, le régime de cohabitation ainsi que la répartition des compétences entre le procureur du Roi et l'officier de l'état civil.

La position adoptée par les commissions de la Justice et de l'Intérieur suggérant la rédaction d'une proposition de loi distincte est donc judicieuse.

Cela dit, je voudrais émettre quelques réserves sur deux points qui ont été ajoutés au projet. D'une part, le texte autorise les proches à inhumer où ils le désirent les urnes contenant les cendres d'une personne incinérée.

Si nous pouvons comprendre qu'une personne désire inhumer l'urne contenant les cendres d'un proche dans un terrain familial, nous ne pouvons nous empêcher de soulever la question de l'avenir de cette urne. En effet, contrairement à un cimetière qui est un lieu soumis à une réglementation spécifique, un terrain privé n'est, par nature, soumis à aucun contrôle. De plus, un terrain privé peut changer souvent de propriétaire. Aussi ne prend-on pas le risque de voir les propriétaires suivants exhumer ces urnes auxquelles ils n'attachent aucune importance, sans prévoir une quelconque garantie quant à l'usage qu'ils en feront.

D'autre part, le texte autorise les proches à conserver les urnes dans un lieu qu'ils choisissent, sans aucune restriction. Le désir de bon nombre de personnes de conserver un souvenir d'un proche défunt nous paraît une idée très louable et respectueuse. Mais on peut se demander ce qu'il adviendra de ces urnes lorsque ces personnes disparaîtront à leur tour. Leurs héritiers, si elles en ont, ou des tiers y attacheront-ils la même attention et le même soin?

Le texte prévoit que le Roi «pourra» déterminer les conditions que devra remplir ce principe de libre inhumation et conservation des urnes. Nous espérons que tel sera le cas.

Toutefois, nous voudrions connaître votre point de vue, monsieur le vice-Premier ministre. Pensez-vous qu'il soit possible, par arrêté royal, de déterminer avec suffisamment de garanties le sort qui sera réservé aux urnes après le décès ou la disparition de leur dépositaire? Il faut, en effet, éviter tout usage irrespectueux ou abusif des cendres d'un défunt.

Dans l'affirmative, monsieur le vice-Premier ministre, qui procèdera au contrôle et de quelle manière celui-ci pourra-t-il être effectué?

M. le président. — La parole est à Mme Jeanmoye.

Mme Jeanmoye (PSC). — Monsieur le président, nous nous réjouissons de l'élaboration et de la discussion de ce projet de loi qui est, selon nous, une étape importante et intéressante dans un processus d'intégration de populations étrangères. Nous nous réjouissons aussi que ce projet de loi fasse la lumière sur un certain nombre de dispositions et d'obligations imposées aux communes. Nous nous rallions aux clarifications qu'il contient.

Nous avons émis l'urgence d'une réglementation claire à l'attention des communes pour ce qui concerne les cimetières musulmans. Nous considérons ainsi qu'il ne fallait pas s'opposer au principe des cimetières publics communaux mais qu'il convenait de respecter certains prescrits religieux émanant des cultes reconnus en créant, par exemple, des parcelles au sein des cimetières communaux. À ce sujet, nous partageons totalement l'avis de M. Delperée selon lequel «ni la Constitution ni la loi ne s'opposent à ce que les autorités communales aménagent le cimetière dont elles ont la responsabilité en tenant compte des sensibilités et des croyances des personnes décédées et de leurs familles; ni la jurisprudence judiciaire ni la jurisprudence administrative ne s'opposent, dans l'état actuel du droit, à de telles pratiques».

Le vice-Premier ministre s'est rallié à cet avis et a clarifié l'interprétation de la loi de 1971 tant attendue en reprenant les conclusions du professeur Delperée que révèle, de façon précise, que la commune peut réserver, dans le cimetière, des parcelles distinctes aux personnes qui pratiquent une religion islamique.

Le vice-Premier ministre a par ailleurs rappelé, dans une note remise à la commission, trois éléments fondamentaux que nous soutenons, à savoir: premièrement, le caractère communal des cimetières; deuxièmement, le caractère neutre du cimetière, qui implique que celui-ci soit un lieu accessible à tout le monde sans aucune distinction et moyennant le respect des libertés constitutionnelles d'égalité et d'opinion; troisièmement, le fait que le choix du lieu d'inhumation par l'autorité civile — communale — sur la base de la religion ou de la conviction religieuse professée, de son vivant, par la personne décédée est proscrit.

Quant à la problématique des concessions perpétuelles émise par la communauté juive, nous avons été attentifs aux préoccupations exprimées puisque, d'une part, la commission a auditionné des représentants de cette communauté et de la communauté musulmane et que, d'autre part, Mme Milquet et le CVP ont introduit un amendement tenant compte des particularités que leur religion impose. Cet amendement visait à ce que la concession soit renouvelée d'office pour la même durée que celle de la concession précédente, s'il s'agit d'une concession consentie avant l'entrée en vigueur de la présente loi ou d'une concession pour laquelle pareille demande est faite au moment de l'octroi de la concession.

À cet amendement, le gouvernement a déposé un sous-amendement qui est, selon nous, un compromis tout à fait acceptable puisqu'il prévoit que les renouvellements ne peuvent être refusés que si l'intéressé n'est pas à même de présenter les garanties financières suffisantes pour l'entretien de la concession. Sur ce point, nous sommes satisfaits.

À titre personnel, j'émettrai toutefois une réserve sur une disposition du projet que je trouve un peu lourde puisqu'elle prévoit que tout cimetière doit disposer d'une parcelle d'inhumation des urnes, d'une pelouse de dispersion ou d'un colombarium. N'est-ce pas là imposer aux communes, principalement celles de petites tailles, des charges trop lourdes corrélativement au nombre d'incinérations qui sont sollicitées dans lesdites communes?

Quoi qu'il en soit, mon groupe et moi-même voterons en faveur de ce texte, parce qu'il met fin à une série d'interprétations erronées de la législation au cours de ces dernières années et parce que les engagements pris par le vice-Premier ministre sur la problématique des cimetières musulmans réaffirment des principes qui nous sont chers, à savoir ceux d'égalité et de non-discrimination.

M. le président. — La parole est à M. Vande Lanotte, vice-Premier ministre.

M. Vande Lanotte, vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur. — Monsieur le président, je remercie les membres de la commission qui nous ont permis de discuter ouvertement de ce projet de loi qui a été fortement amendé et qui doit à présent retourner à la Chambre des représentants. J'espère que l'on n'y recommencera pas tout le travail, même si je ne puis exclure cette éventualité.

Pour répondre à la question de Mme Cornet d'Elzius, il n'entre nullement dans mes intentions de faire effectuer des contrôles par les administrations ou par qui que ce soit. Je pense que la plupart des gens respectent suffisamment leurs défunts et leur famille pour agir de façon responsable et pour respecter cette loi.

Si tel n'était pas le cas, nous devrions peut-être envisager d'organiser ces contrôles mais, à l'heure actuelle, nous préférons faire confiance aux citoyens et penser que leur sens de la responsabilité ira de pair avec la liberté qui leur est accordée en la matière.

M. le président. — Plus personne ne demandant la parole, la discussion générale est close.

Daar niemand meer het woord vraagt is de algemene bespreking gesloten.

Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi.

We stemmen later over het geheel van het wetsontwerp.

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW LEDUC AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN FINANCIËN EN BUITENLANDSE HANDEL OVER «DE SCHENDING VAN DE MENSENRECHTEN IN ALGERIJE EN ONZE VERANTWOORDELIJKHEID TERZAKE»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME LEDUC AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR ET AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES FINANCES ET DU COMMERCE EXTÉRIEUR SUR «LA VIOLATION DES DROITS DE L'HOMME EN ALGÉRIE ET NOTRE RESPONSABILITÉ EN LA MATIÈRE»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Leduc aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de vice-eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel.

Het woord is aan mevrouw Leduc.

Mevrouw Leduc (VLD). — Mijnheer de voorzitter, de slachtpartijen en folteringen in Algerije hebben overal in de wereld reacties van ongeloof en verontwaardiging opgewekt. De islamitische terroristen van de GIA of haar splintergroepen hebben bijzonder bloedige moordpartijen aangericht en blijven dat doen. Niemand weet precies hoeveel Algerijnen er al op beestachtige wijze werden uitgemoord. Sommige bronnen spreken van minstens 80 000 slachtoffers sinds 1991.

De reactie van het Algerijns bewind hiertegen is op zijn minst dubbelzinnig. Enerzijds lijkt het wel een aanzet tot democratie te willen geven. Er bestaat een parlement waarin de meerderheid van het volk vertegenwoordigd is en waar wel degelijk debatten worden gevoerd, maar meestal zonder veel resultaat. Anderzijds is de Algerijnse overheid zelf eveneens verantwoordelijk voor schendingen van de mensenrechten. Rechtspraak is er zo goed als

onbestaande en het leidt geen twijfel dat er ook door de eigen veiligheidsdiensten wordt vermoord. Niet alleen terroristen worden zonder vorm van proces opgesloten of zelfs meteen afgevoerd. Met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden gezegd dat het leger en de veiligheidsdiensten verantwoordelijk zijn voor de dood van tientallen journalisten. Er bestaan wel verschillende kranten, maar door het schrikbewind en ook door het verregaande staatsmonopolie van drukpers, papier en reclame worden zij gedwongen als het ware dezelfde broodheer te dienen en zijn zij inzake inhoud identiek. Alles wijst erop dat ook onder de eigen bevolking wordt vermoord.

Het is vandaag een realiteit voor de Algerijnse burger dat wie ook, man, vrouw, kind of grijsaard op eender welk moment en zonder reden kan worden afgeslacht. Velen onder ons hebben wellicht onlangs de beelden gezien van kinderen die waren geconfronteerd met bendes die op de meest onverwachte momenten, bij voorkeur 's nachts, aan het moorden slaan. We zagen deze afgrijpselijk misvormde kinderen en hoorden hun verschrikkelijke verhalen. We vernamen onlangs ook dat in sommige scholen aangeleerd wordt hoe men mensen de keel moet oversnijden. Dat alles confronteert ons met een toestand die we niet langer kunnen en mogen tolereren.

De internationale gemeenschap spreekt een zeer terechte en scherpe veroordeling uit. Niettemin duurt de waanzin voort. Gezien de delicate interne politieke situatie en de uiteenlopende banden van heel veel landen met Algerije, om niet te spreken van de belangen die ze daar hebben, is de internationale gemeenschap het aangewezen intermedium om naar een politieke oplossing voor dit menonterend conflict te zoeken. Het cruciale punt blijft het tot stand brengen van een dialoog zowel op internationaal vlak als tussen alle actoren in de Algerijnse maatschappij. Hoewel we het verzet van de Algerijnse overheid tegen inmenging in binnenlandse aangelegenheden enigszins respecteren, hebben we toch moeite met haar starre houding en vooral met haar afwijzing van elke humanitaire hulp. Het versterkt de vermoedens dat ook de regering of haar veiligheidsdiensten iets te verbergen hebben. De vraag naar een internationaal gerechtelijk onderzoek is niet aan de orde. Een dergelijk onderzoek veronderstelt trouwens medewerking van alle partijen. Wat Algerije zelf betreft, wordt die alleszins heel duidelijk geweigerd.

Naast de acties die in een Europees en internationaal kader worden ondernomen, kan ons land tekenen van solidariteit geven met de Algerijnse bevolking. Het asielbeleid moet de Algerijnse politieke vluchtelingen expliciet erkennen zolang de toestand niet opklaart. Het is onmiskenbaar dat hun leven reëel in gevaar komt bij een gedwongen terugkeer.

Een uitwijzing is humaan gezien volstrekt onverdedigbaar. De behandeling van deze dossiers is delicaat. Een degelijk onderzoek door gekwalificeerd personeel is noodzakelijk. Deze aspecten mogen evenwel de vlotte afhandeling niet belemmeren.

Zoals gewoonlijk wordt met weinig woorden gerept over de herkomst van het oorlogsmateriaal dat al dat zinloze geweld mogelijk maakt. Heeft onze regering onderzocht in hoeverre België als wapenproducent en draaischrijf van de internationale wapenhandel direct of indirect betrokken is bij de wapenleveringen aan Algerije? In de pers verneem ik dat de GIA in Algerije door een Belgische wapenleverancier wordt bevoorrad. De fundamentalistische GIA is blijkbaar goed vertrouwd met België. Bij een succesvolle inval in Elsenne werden eens te meer gemeentestempels en paspoorten aangetroffen die de GIA had gestolen.

In het weekblad *Knack* verscheen een artikel met de titel «Het gas blijft komen — De Algerijnse burgeroorlog veroorzaakt geen problemen bij de levering van gas». Het is opmerkelijk dat het Algerijnse leger niet voldoende is uitgerust om de veiligheid in de belegerde gebieden te garanderen, maar wel heel goed is uitgerust om petroleum- en gasleidingen te beschermen. Daaruit moet worden afgeleid dat de mogelijkheden en de technologie voorhanden zijn om ook economisch onbelangrijke gebieden of sectoren te beschermen. Nog ontstellender is dat de Ministerraad op 6 maart beslist heeft 11 miljard frank te besteden aan Algerijnse projecten en daarbij voorrang geeft aan de herstelling van petroleum- en gasleidingen van de Algerijnse maatschappij Sonatrach. Zelfs andere activiteiten van die onderneming kunnen door de Belgische overheid worden gedekt als ze deviezen opbrengen. België is

immers een belangrijke klant van Sonatrach, maar wat er voor de rest in Algerije gebeurt laat ons koud. Zoals Sartre zou zeggen, ik krijg er *la nausée* van.

Wordt overwogen voor de Algerijnse vluchtelingen tijdelijk een repatriëringsstop in te stellen en hen een speciaal statuut te verlenen zoals voor de Bosniërs?

Is de vice-eerste minister op de hoogte van de Belgische wapenleveringen aan de strijdende partijen in Algerije? Heeft de regering die onderzocht? Wat doet zij eraan?

We verlenen een waarborg van 11 miljard die als ontwikkelingshulp voor een Algerijnse maatschappij kan worden aangewend. Het is heel twijfelachtig dat de gewone Algerijnse burger enig voordeel haalt uit deze misplaatste steunmaatregel. Waarom werd aan die hulp geen voorwaarden gekoppeld zodat het leven van de gewone man of vrouw er beter van wordt en dat onschuldige kinderen niet langer het slachtoffer blijven van een broedersrijd?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, ik zal vooral antwoorden op de drie concrete vragen die mevrouw Leduc mij heeft gesteld, maar eerst wens ik nog een algemene reactie te formuleren.

De situatie in Algerije is uiteraard problematisch en dat is nog zacht uitgedrukt. Toch moeten we proberen een onderscheid te maken tussen de verschillende verantwoordelijken en verantwoordelijkheden en tussen de verschillende remedies. Ik heb de indruk dat mevrouw Leduc zowel Algerije als het Algerijnse regime als een geheel beschouwt, waarmee we niets meer te maken mogen hebben. Elke relatie met dat regime is voor haar uit den boze en het regime moet de algemene veiligheid maar garanderen, aangezien ze dat wel kan doen voor de gasinstallaties.

Er is geen absolute uitwijzingsstop voor Algerijnen. We volgen hier een speciale en vooral voorzichtige procedure. Dat betekent onder meer dat niemand naar Algerije wordt uitgewezen, zonder dat ik daarmee akkoord ga. Dat houdt natuurlijk een zeker politiek risico in. Politieke vluchtelingen worden uiteraard niet uitgewezen, maar ook geen personen voor wie de commissaris-generaal vreest dat ze in Algerije zullen worden vervolgd, bijvoorbeeld omdat ze journalistieke activiteiten uitoefenden. Deze personen kunnen een voorlopige verblijfsvergunning krijgen. De toestemming voor uitwijzing wordt slechts gegeven voor personen die betrokken zijn geweest bij een misdrijf of een geweldpleging en die daardoor worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

In 1997 werden er 12 tot 15 Algerijnen uitgewezen en in 1998 tot op heden 3 personen. Het ging altijd om personen die werden veroordeeld voor een of ander misdrijf en waarbij we van oordeel waren dat de situatie in Algerije niet als een excuus kon worden gebruikt voor de niet-uitwijzing.

Mevrouw Leduc vroeg of de procedure voor de Bosnische vluchtelingen niet kan worden toegepast. We hebben wel afschuwelijke beelden gezien van slachtingen in Algerije, maar toch gaat het in Algerije niet om een algemene oorlogssituatie zoals destijds in Bosnië. In grote delen van Algerije is het geweld nog relatief uitzonderlijk. In Bosnië was op een bepaald ogenblik iedereen met iedereen in een conflict geraakt. Er komen bovendien uit Algerije slechts sporadisch vluchtelingen toe, terwijl de vluchtelingen uit Bosnië massaal toestroomden. Bijgevolg konden we de normale procedure niet toepassen, vandaar het ontheemdenstatuut.

Ten opzichte van Bosnië was er een gezamenlijk Europees standpunt, wat niet het geval is ten opzichte van Algerije.

Dat brengt mij tot de derde vraag van mevrouw Leduc met betrekking tot de wapenuitvoer naar Algerije. We zijn er in Europa nog altijd niet in geslaagd een gezamenlijk standpunt te bepalen ten opzichte van Algerije. Al geruime tijd is er een discussie

aan de gang over de keuze tussen de pest en de cholera. Ik ben zeker geen pleitbezorger van het Algerijnse regime, maar ik wijs er toch op dat degenen die dat regime bestrijden, zeker niet altijd democratischer zijn. Men moet bijgevolg voortdurend afwegen hoe ver men de druk op het Algerijnse regime kan opdrijven zonder de bevolking in de armen van de fundamentalisten te drijven.

België doet niet aan ontwikkelingssamenwerking in Algerije, omdat het niveau van de economische en handelsactiviteiten in dat land hoog genoeg is. Wel bieden de Delcrederedienst en de federale regering voor respectievelijk 11 en 14 miljard aan financiële waarborgen voor contracten die commerciële bedrijven met Algerijnse bedrijven sluiten. Dat doen we ook voor andere landen waar men de zekerheid van de investering niet zonder meer kan garanderen. De federale regering staat dan in voor de terugbetaling. Voor Algerije stellen we vast dat alle gewaarborgde leningen tot op heden altijd werden betaald. Men loopt dus weinig financiële risico's. Als we deze handel stopzetten, zullen we in de eerste plaats de afkeer van de bevolking en misschien van de Algerijnse overheid tegenover het Westen vergroten. We mogen de druk van het fundamentalisme immers niet onderschatten. Enerzijds moeten we de overheid aanmoedigen om het democratiseringsproces voort te zetten. Hierbij moeten we rekening houden met het risico dat het fundamentalisme na democratische verkiezingen aan de macht kan komen. Anderzijds moeten we ondanks onze druk ook economische relaties met Algerije onderhouden.

De Algerijnse overheid verwijt ons echter dat we te veel druk uitoefenen en te weinig rekening houden met de gevaren van het fundamentalisme. Ze stelt dat de Westerse landen pas optreden als er bij ons aanslagen worden gepleegd. Men verwijst hierbij bijvoorbeeld naar Frankrijk. Als de aanslagen in het Westen worden gepland en in Algerije worden uitgevoerd, zouden de Westerse landen niet reageren. We proberen hier een gulden middenweg te bewandelen.

Wat de wapenhandel betreft, beschik ik op het ogenblik niet over aanwijzingen dat België een grote draaischijf is. Bij de inval in een huis dat werd bewoond door vermeende GIA-leden, hebben we geconstateerd dat er weliswaar een logistiek onderdeel was, maar we hebben geen wapenarsenaal gevonden. De wapenhandel gebeurt via uitvoervergunningen die door een administratieve commissie worden onderzocht overeenkomstig de criteria van de wet van 5 augustus 1991. De heel sporadische aanvragen voor wapenuitvoer naar Algerije worden zeer grondig onderzocht. Voor wapens is er sinds 1992 geen legale uitvoervergunning afgeleverd. Wel zijn er vergunningen gegeven voor materiaal dat voor dubbel gebruik geschikt is. Het voornaamste contract ging over de levering van kogelvrije vesten ter waarde van ongeveer 200 miljoen. Ik neem aan dat niemand hiertegen bezwaar kan maken. Daarnaast werd ook een aantal kleinere contracten gesloten. In andere gevallen werden vergunningen geweigerd. We kijken dus zeer nauwlettend toe op de wapenhandel met Algerije.

Tot besluit kan ik zeggen dat België een restrictief uitwijzingsbeleid voert zonder dat er sprake is van een effectieve stop. Wanneer men het globale aantal Algerijnen dat legaal in België verblijft beschouwt, dan is het aantal van 15 uitgewezenen zeer gering. We moeten ons selectief uitwijzingsbeleid voortzetten. Een stopzetting van dit beleid is niet aan te raden, omdat de aantrekkingsfactor van België dan te groot wordt en we een omgekeerd effect riskeren.

Ik heb mevrouw Leduc de gegevens over de wapenleveringen aan Algerije meegedeeld. Het is duidelijk dat we een heel strikt vergunningsbeleid hebben en dat er sinds 1992 geen wapens meer zijn geleverd. De bedragen van 11 miljard en 14 miljard betreffen garanties die door de Delcrederedienst en de federale Staat werden verleend voor commerciële contracten. Er wordt ons voortdurend gevraagd om die bedragen te verhogen. We willen deze grenzen echter niet overstijgen. Zodra er een contract is verlopen, kan er een nieuw contract worden gesloten. Er is in geen geval sprake van rechtstreekse steun, maar uitsluitend van een garantie. Eco-

nomische ontwikkeling biedt de enige mogelijkheid om extremistische krachten — zowel van het verzet als van de regering — tot dialoog te brengen.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Leduc.

Mevrouw Leduc (VLD). — Mijnheer de voorzitter, kunnen er aan de waarborg geen voorwaarden worden gekoppeld ter bescherming van de bevolking?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, de contracten hebben meestal betrekking op de levering van energie of van middelen die werk verschaffen aan de bevolking. Het gaat om contracten tussen bedrijven. Een Belgisch bedrijf levert bijvoorbeeld machines aan een ander bedrijf. In contracten voor de verkoop van een installatie voor een weverij of voor een andere industriële vestiging kunnen moeilijk voorwaarden worden opgenomen die betrekking hebben op de bevolking. We gaan echter altijd na of het project wel economisch rendabel is. Voor een megalomaan project zonder enig economisch nut weigeren we onze waarborg te geven. Het gaat hier om zuiver commerciële contracten met landen die niet als industrieland, noch als ontwikkelingsland kunnen worden beschouwd, maar waarmee het sluiten van contracten zekere risico's inhoudt. Ik zie momenteel geen enkele mogelijkheid om een clause in te lassen ter bescherming van de bevolking.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Leduc.

Mevrouw Leduc (VLD). — Mijnheer de voorzitter, de vice-eerste minister moet toegeven dat hierdoor een gevoel van machteloosheid ontstaat ten opzichte van de toestand in de landen waarmee contracten worden gesloten.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, in dit concrete geval heeft een volk zich in twee groepen opgesplitst, waarbij de ene groep resoluut voor een vrij fundamentalistische koers kiest, terwijl de andere groep deze optie afwijst en de tegenstanders met wapens bestrijdt. Ik ben het ermee eens dat we machteloos staan tegenover deze situatie. Het ingrijpen in een burgeroorlog houdt immers heel wat risico's in. We kunnen enkel de waanzin en de tekortkomingen van de mens constateren en betreuren. Deze toestand kan worden vergeleken met het omverwerpen van de dictatuur en de omwenteling in Iran. Het zal wellicht veertig jaar duren vooraleer alles weer normaal is. Dat is inderdaad een spijtige vaststelling.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW THIJIS AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE OPDRACHT VAN DE GEMEENTESECRETARIS»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME THIJIS AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «LES ATTRIBUTIONS DU SECRÉTAIRE COMMUNAL»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Thijs aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken.

Het woord is aan mevrouw Thijs.

Mevrouw Thijs (CVP). — Mijnheer de voorzitter, in artikel 26bis, paragraaf 2, van de nieuwe gemeentewet wordt één van de plichten van de gemeentesecretaris als volgt omschreven: «Onder het gezag van het College van burgemeester en schepenen leidt en coördineert hij de gemeentelijke diensten en is hij, behoudens de uitzonderingen waarin de wet voorziet, hoofd van het personeel.»

Uit een onderzoek in 196 Vlaamse gemeenten, uitgevoerd door de heren Christophe Leemans en Yves Plees, blijkt dat dit artikel voor vele burgemeesters en schepenen niet bestaat. Schepenen blijven in de praktijk nog altijd rechtstreeks de leiding nemen van de diensten, waarvoor ze bevoegd zijn. Op deze wijze wordt het gezag van de secretaris ondermijnd en worden afspraken met de diensten geregeld geherformuleerd omdat de schepenen wil dat het anders gebeurt.

Van de vice-eerste minister had ik graag vernomen hoe hij artikel 26bis, paragraaf 2, van de nieuwe gemeentewet interpreteert en in welke sancties is voorzien bij niet-naleving van dit artikel.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, het antwoord op het laatste deel van de vraag is eenvoudig: er is niet in een sanctie voorzien. Hoogstens zou de toezichthoudende overheid kunnen optreden, al zie ik niet goed in op welke gronden. De gouverneur zou enkel een waarschuwend vinger kunnen opsteken naar een schepen die het te ver drijft. Alleen wanneer het optreden van een schepen volstrekt onaanvaardbaar zou zijn, kan de toezichthoudende overheid sancties overwegen.

Het basisbeginsel van het gemeentelijk management is zeer eenvoudig: het schepencollege voert het gezag en neemt de beslissingen, de gemeentesecretaris voert de beslissingen uit en heeft daartoe de leiding over het gemeentepersoneel. Mevrouw Thijs klaagt in haar nota aan dat afspraken van de gemeentesecretaris met zijn personeel eenzijdig door een schepen worden gewijzigd. Als het schepencollege de hervorming voorstaat, dan moet ze worden gerealiseerd. De gemeentesecretaris kan geen afspraken maken die ingaan tegen de beslissingen van het schepencollege.

Wanneer het gaat om de voorkeur van één schepen alleen, ligt de zaak iets anders. Een schepen kan bij de voorbereiding van een dossier voor het college de opdracht geven aan de gemeentesecretaris om die voorbereiding op een welbepaalde manier op te vatten. De gemeentesecretaris moet zich dan naar de wensen van de schepenen schikken, want hij staat onder het gezag van de schepenen.

Het is algemeen gekend dat in vele gemeenten een strijd woedt tussen de gemeentesecretaris als grote manager en de schepenen, de politiek als de grote kenners van het volk. Ze vechten als het ware om de baas te zijn over het hoenderhok. Men zal mij deze oneerbiedige uitdrukking willen vergeven, maar in vele gemeenten is de gemeentesecretaris jarenlang *de facto* burgemeester geweest. Daarin is onlangs wat verandering gekomen, maar dergelijke situaties bestaan nog steeds.

Persoonlijk zie ik het probleem als volgt. Enerzijds zijn er burgemeesters en schepenen die niets van management willen weten en dus veel te rechtstreeks handelen, anderzijds verstaan sommige gemeentesecretarissen onder management dat zij kunnen beslissen waarover het schepencollege zich nog mag uitspreken.

De wet kan uiteraard principes voorschrijven. Deze principes werden in de nieuwe wet klaarder geformuleerd, maar het is de vraag of dit volstaat om samenwerkingsproblemen op te lossen; Ik durf betwijfelen of de mooi geformuleerde principes in de praktijk veel hebben veranderd. Principes en menselijke relaties zijn vaak twee.

Deze principes verhinderen de schepenen niet om de administratie rechtstreeks te contacteren. Ik kan mij niet voorstellen dat de schepenen van openbare werken de uitvoerende diensten enkel via de gemeentesecretaris zou kunnen contacteren. Deze werk-

wijze zou hem volledig vleugellam maken. Vervelend is wel wanneer belangrijke zaken gebeuren buiten het weten van de gemeentesecretaris om. De gemeentesecretaris dient zo volledig mogelijk te worden ingelicht en wanneer hij het oneens is met de zienswijze van een schepen, kan hij dat voor het college brengen. In voorkomend geval beslist noch de individuele schepen, noch de gemeentesecretaris, maar wel het schepencollege. Dat is de wettelijk voorgeschreven gang van zaken.

Ik heb wel de ervaring dat dergelijke conflicten zeer zelden bij het college aanhangig worden gemaakt. Waarschijnlijk omdat betrokkenen zich ervan bewust zijn dat zij het gelijk niet onverdeeld aan hun kant hebben en niet graag worden geconfronteerd met de andere schepenen om over het gegeven van gedachten te wisselen. Ze geven er de voorkeur aan om hun gelijk via pseudo guerilla-activiteiten na te streven.

De wet laat er echter geen twijfel over bestaan dat het schepencollege het gezag voert over de gemeentesecretaris. Wanneer er een conflict ontstaat tussen de gemeentesecretaris en een schepen, dan moet één van beiden de moed hebben om de zaak voor het college te brengen dat uiteindelijk beslist. Dat is de juiste gang van zaken.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Thijs.

De heer Thijs (CVP). — Mijnheer de voorzitter, het verheugt mij dat dit volgens de vice-eerste minister de juiste gang van zaken is.

Ondanks alle voorgeschreven of nagestreefde gedragscodes blijft het politiek dienstbetoon echter welig tieren. Ik ken persoonlijk heel wat schepenen die gewoonweg aan hun administratie rechtstreeks opdracht geven om deze of gene zaak uit te voeren, zonder dat daaraan enige beslissing van het schepencollege is voorafgegaan. De vice-eerste minister beklemtoont terecht dat iemand de moed moet hebben om een en ander op het college bespreekbaar te maken, maar een ambtenaar zal zoiets niet meteen ondernemen en een politicus wil niet te kijk staan omdat hij voor iemand in de bres is gesprongen. Het onderzoek toont duidelijk aan dat er onder de gemeentesecretarissen wrevel bestaat en ik vraag me dan ook af hoe dit het best kan worden opgelost. De vice-eerste minister zegt terecht dat hij niets te maken heeft met de toezichhoudende overheid en verwijst naar de gouverneur.

De heer Moens, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op

Als gemeenteraadslid weet ik echter dat een klacht bij de deputatie zelden of nooit een gevolg heeft. Dat blijkt dus ook geen oplossing te zijn.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, ik wil hieraan kort het volgende toevoegen. Eigenlijk bevindt de gemeentesecretaris zich in een vrij comfortabele positie om dergelijke zaken op het college te doen bespreken. Laten we eerlijk zijn, eigenlijk kan niemand hem iets maken. Wat kan men in dat geval doen? Hij heeft een vlakke loopbaan en wordt redelijk, om niet te zeggen goed betaald. Dat een ambtenaar die directeur is van een dienst niet zo gemakkelijk over de problemen zal praten, kan ik nog begrijpen, maar een secretaris moet dat wel kunnen.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.
L'incident est clos.

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW THIJIS AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE CRIMINALITEITSCIJFERS IN BRUSSEL»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME THIJIS AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «LE TAUX DE CRIMINALITÉ À BRUXELLES»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Thijs aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken.

Het woord is aan mevrouw Thijs.

Mevrouw Thijs (CVP). — Mijnheer de voorzitter, de afgelopen jaren was iedereen bijzonder optimistisch over de daling van de criminaliteitscijfers in Brussel. Begin april werden we echter in negatieve zin verrast door de enorme toename van deze criminaliteit. Tijdens de paasvakantie verschenen daarover artikelen in de pers. De cijfers zijn inderdaad onrustwekkend. De criminaliteit zou met 15,5% gestegen zijn. Er blijken ook steeds meer diefstallen met verzwarende omstandigheden te worden gepleegd. Er werden 40 786 aanrandingen geregistreerd, een cijfer waar men even stil van wordt, wat een stijging met 31% betekent. Wie durft zich na 19 uur nog op straat te begeven? Ik geef toe dat ik ook geregeld over mijn schouder kijk om te zien of ik niet wordt gevolgd, wanneer ik 's avonds van een of andere vergadering in de wetstraat kom en de metro naar het Centraal Station moet nemen. De cijfers boezemen mij angst in en zorgen ervoor dat de Brusselaars misschien wel redenen hebben om zich in hun eigen stad onveilig te voelen.

Nog opmerkelijker is dat de criminaliteit ook stijgt in de gemeenten die een veiligheidscontract afsloten en daarvoor financieel worden ondersteund. Het is ook jammer dat als reden voor de stijging van de criminaliteit in Brussel eenzelfde toename in andere Europese steden wordt aangehaald. Dat is toch geen argument!

Ik wil daarover de volgende vragen stellen. Hoeveel extra middelen werden in het totaal uitgekeerd aan gemeenten in het Brussels die veiligheidscontracten sloten? Welke prioriteiten stelden deze gemeenten in hun veiligheidsbeleid voorop? Hoe interpreteert en evalueert de vice-eerste minister deze cijfers? De interpretaties, ook van de burgemeesters, lopen blijkbaar nogal uiteen. Wordt hierover met de politiediensten een evaluatievergadering belegd? Welke voorstellen doet Binnenlandse Zaken om een kentering in het veiligheidsbeleid te verkrijgen?

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Goovaerts.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik sluit mij aan bij de vragen van mevrouw Thijs.

Enige tijd geleden stelde ik bij 10 000 Vlaamse Brusselaars een enquête in naar de veiligheid en het onveiligheidsgevoel in Brussel. Ik kreeg 800 antwoorden en de enquête resulteerde in een brochure *Veilig Brussel, leefbaar Brussel, een vinger aan de pols bij 10 000 Brusselaars*. Omdat ik veel kritiek kreeg in de Franstalige pers stelde ik opnieuw bij 10 000 Vlaamse Brusselaars een opinie-onderzoek in. Op het ogenblik hebben er ongeveer 700 personen geantwoord.

De gegevens verschenen in de pers en de heren de Donnée en Picqué reageerden. De heer de Donnée beweert dat sedert enkele jaren de criminaliteit in Brussel achteruitgaat, maar uit cijfers van de MIVB blijkt dat de criminaliteit in de metro, vooral de jongste maanden, ongelooflijk, zelfs onrustwekkend is gestegen. Veertien dagen geleden stelde ik daarover een vraag aan de minister van Justitie. Hij weet de stijging van de criminaliteitscijfers aan het strengere optreden bij het vaststellen van de inbreuken.

De heer Picqué daarentegen beweert dat de criminaliteit in het Brussels Gewest in 1997 tegenover 1996 steeg met 15,5%. Bij een vergelijking met de cijfers van 1991 rijzen er vragen want in dat jaar werden immers de veiligheidscontracten ingevoerd, waar rond heel wat heisa werd gemaakt en wat veel geld heeft gekost. Het resultaat is echter negatief. Tussen 1991 en 1996 is de criminaliteit in het Brussels Gewest gedaald, maar nadien is er opnieuw een stijging. In juli werd het registratiesysteem in Brussel Stad aangepast en nu blijkt dat het, net zoals de MIVB heeft vastgesteld, minder goed gaat met de veiligheid.

Ik heb de Algemene Politie-eenheden gecontacteerd. Die heeft een veiligheidsmonitor berekend over het veiligheidsgevoel, waarbij de vergelijking wordt gemaakt tussen de lokale veiligheidsmonitoren. Die aanpak is uiteraard veel wetenschappelijker dan mijn enquête, die tot doel had na te gaan wat er bij de bevolking leeft, alleszins niet zelf te bepalen wat er bij de mensen moet leven.

Ik heb al die gegevens doorgenomen en daarin een aantal zaken vastgesteld die ik niet herhaal, omdat ze reeds werden geciteerd. Wat mij wel interesseert is de commentaar hierbij van de heer de Donnée. Hij zegt dat de cijfers van de APSD niet betrouwbaar zijn, omdat er de voorbije weken, onder meer door het Paasverlof, bij de APSD nogal wat vertraging is opgelopen bij het telefonisch inzamelen van de gegevens bij de gemeentepolitie. Ook de cijfers van de rijkswacht komen pas met twee maanden vertraging binnen. De heer de Donnée vindt dat allemaal niet zo erg en brengt zelf een correctie van 10% aan op de cijfers. Waarom precies 10% dat heeft hij nooit uitgelegd, maar op die manier komen de cijfers wel overeen met het resultaat dat hijzelf wil.

Om duidelijk te maken wat het echte probleem is, citeer ik uit een artikel van *De Volkskrant* van 22 maart van dit jaar: «In Nederland zijn er 1 miljoen misdrijven die worden aangegeven, winkeldiefstal tot moord. Een vierde of 240 000 worden opgelost.»

Verder zegt dat artikel: «Uit enquêtes over slachtoffers blijkt dat er in werkelijkheid ongeveer 11 miljoen misdrijven worden gepleegd. Tien miljoen daarvan komen dus niet ter ore van de politie.»

Ik wil niet beweren dat dezelfde verhoudingen ook voor ons land gelden. Feit is wel dat het onveiligheidsgevoel in Brussel en dan vooral in de metro al zodanig is geëvolueerd dat de mensen niet eens meer de moeite doen om misdrijven aan te geven. Van een oplossing van de feiten komt toch nooit iets in huis. In tegenstelling tot wat men probeert te bewijzen is de toestand bijgevolg veel ernstiger dan de cijfers zeggen. Het aantal aanrandingen is met 31% gestegen, diefstal met verzwarende omstandigheden met 16,7% en autodiefstallen met 4,9%, het enige cijfer dat toch nog wat meevalt. Deze cijfers, die slaan op een deel van 1996 en op 1997, werden verzameld door politiediensten van de negentien Brusselse gemeenten, de rijkswacht en de gerechtelijke politie.

Wat is de inzet van dit debat over cijfers? Is het er enkel om te doen om elkaar met cijfers en statistieken om de oren te slaan of wil men echt weten wat er gebeurt? Mag het ook de bedoeling zijn te onderzoeken of de gedane investeringen iets hebben opgebracht? De heren de Donnée en Picqué zijn natuurlijk veel belangrijker autoriteiten dan wij, maar met al hun gegoochel met cijfers en statistieken, lossen ze de problemen van de mensen niet op. Daarom wil ik heel kort schetsen wat mijn niet-wetenschappelijke enquête bijbrengt en hoe de mensen zelf oplossingen voorstellen.

Ze vragen een bredere preventie en een herwaardering van de wijkagenten, die ze een andere taak geven dan wij plegen te doen. De wijkagent treedt niet repressief maar preventief op. De wijkagent is de schakel tussen de buurtbewoners, de politie en de gemeente. De ondervraagden beschouwen de wijkagent dus alleen als iemand die de problemen signaleert. De vice-eerste minister heeft zich steeds opgeworpen als een voorstander van een beleid waarbij de burgers zelf de problemen signaleren. Uit mijn enquête blijkt echter dat de burgers daar niet op uit zijn, maar willen dat de wijkagent die taak op zich neemt. Daarvoor moet er een goed contact bestaan tussen de burgers en de wijkagent. Een rechtstreekse band tussen burgers en politie moet worden vermeden aangezien dit tot afwijkingen kan leiden.

De ondervraagden vragen ook een strikter en beter kader voor het overleg dat tussen gewest en gemeente plaatsvindt inzake leegstand, verkrotting en verloederings.

De derde voorname eis is een betere straatverlichting en aangepaste noodinfrastructuur in risicobuurtten.

De Brusselse Vlamingen vragen extra inspanningen in de strijd tegen de kansarmoede, de discriminatie en de werkloosheid.

Opvallend is het vijfde probleem dat wordt aangehaald. De Vlaamse Brusselaars beschouwen het feit dat ze niet goed begrepen worden als een onveiligheidsfactor. Een maand geleden was ik op een avond in de Warande. Er werd een ziekenwagen opgeroepen omdat er in de keuken een ongeluk was gebeurd. In het bericht werd gevraagd de ziekenwagen naar de Zinnerstraat, vlakbij de Amerikaanse ambassade, te sturen. We hebben er tevergeefs op gewacht. De Franstalige die de boodschap had opgenomen stuurde de ziekenwagen naar de Zennerstraat. Uiteindelijk is de verwonde toch in een ziekenhuis geraakt.

In de Franstalige krant *Le Soir* werd ik als een manipulator bestempeld. Volgens deze krant zou ik verklaard hebben dat Brussel onveilig is «parce que pas assez flamand». Dit probleem moet natuurlijk niet worden opgeblazen, maar het bestaat.

De Brusselse Vlamingen vragen strijd tegen het schoolverzuim, alsmede het promoten en ondersteunen van wijkcomités om het sociale weefsel in de buurten te herstellen. Er wordt veel belang gehecht aan de nieuwe rol die de wijkcomités zouden worden toegekend.

Voorts vragen ze voorzieningen voor jongeren en maatregelen om de overdreven snelheid van het autoverkeer in te perken. Ze verzoeken verder om een aantal maatregelen die in dit debat niet aan de orde zijn. Ze vragen ook een doelgerichte repressie, de verlaging van de strafrechtelijke meerderjarigheid tot 16 jaar en een prioritaire aanpak van de problemen in de risicowijken. Ze verlangen een bestraffing op verschillende niveaus, maar ook op dat vlak moet niet worden overdreven. Het is niet mijn taak noch het ogenblik om op al deze eisen in detail in te gaan.

Mevrouw Thijs vertelde dat ze zich niet op haar gemak voelt wanneer ze 's avonds te voet van de Wetstraat naar het Centraal station gaat. Na 21 uur overvalt mij ook dat gevoel en we vragen de vice-eerste minister dus samen wat hij daaraan zal doen. Zal de vice-eerste minister zich beperken tot het geven van statistieken en percentages of zal hij nu eindelijk de problemen aankaarten die in deze overbestuurde stad bestaan? Indien Brussel een beter en algemeen bestuur zou hebben, zouden de Brusselse instellingen misschien beter en efficiënter functioneren, zou de veiligheid zeker kunnen worden bevorderd.

We mogen ons niet aansluiten bij wat eerste minister Dehaene enkele jaren geleden verklaarde, namelijk dat de situatie overal is verslechterd en dat het dus niet zo erg is als dat ook in Brussel het geval is.

M. le président. — La parole est à Mme Willame.

Mme Willame-Boonen (PSC). — Monsieur le président, je souhaite intervenir dans le cadre de la demande d'explications de Mme Thijs car je suis bruxelloise, comme M. Goovaerts, et donc particulièrement soucieuse de la criminalité qui sévit dans la capitale de notre État fédéral. Je me demande cependant — et là, je vais dans le sens de M. Dehaene — si le tableau n'est pas quelque peu noirci. S'il existe bien évidemment des problèmes de sécurité et de délinquance à Bruxelles, la situation n'est probablement pas plus grave que dans d'autres grandes villes cosmopolites. Il me paraît que l'on crie un peu rapidement à la catastrophe à Bruxelles mais sans doute, un certain nombre de personnes y trouvent-elles un intérêt.

Indépendamment de cette réflexion purement personnelle et politique sur laquelle je me permets malgré tout d'insister, il est vrai que j'ai été surprise en découvrant les chiffres relatifs à la criminalité bruxelloise qui nous ont été livrés récemment. À la lecture de ces statistiques, il faut bien convenir que nos forces policières doivent encore améliorer leur efficacité, tant d'un point de vue préventif que répressif.

Même si je m'adresse ici au ministre de l'Intérieur et non au ministre de la Justice, je tiens à souligner qu'un des éléments à considérer dans cette problématique est évidemment le manque cruel de magistrats francophones à Bruxelles. En effet, il s'agit là d'une des causes de la criminalité et de la récidive des petits délinquants. Chacun sait que nos prisons sont surpeuplées, que les peines de moins de six mois ne sont pas exécutées, mais aussi et surtout que l'arriéré en matière correctionnelle est tel à Bruxelles que les magistrats ne peuvent trancher que les affaires où l'un des prévenus est détenu. Le délai excessif...

De heer Goovaerts (VLD). — Collega, die magistraten zitten 's avonds niet in de metro.

Mme Willame-Boonen (PSC). — Dans un instant, je parlerai du métro.

Le délai excessif qui s'écoule entre le moment où le délinquant est identifié et celui où il est jugé crée un sentiment d'injustice chez la victime et un sentiment d'impunité dans le chef du délinquant.

Cette «impunité» permet au délinquant de causer d'autres méfaits qui seront alors ajoutés au fur et à mesure à son dossier déjà pendant devant le tribunal.

Enfin, force est de convenir que certains jeunes fréquentant le délinquant qui jouit de cette impunité, peuvent être plus aisément tentés de suivre la voie de violence tracée par leur aîné.

La récente et heureuse informatisation quasi scientifique des délits peut faire croire à certains que Bruxelles a connu une augmentation importante de la criminalité et est devenue une épouvantable ville à feu et à sang. Personnellement, je suis convaincu qu'il n'en est pas ainsi. En réalité, la comparaison entre les chiffres du second semestre 1996 et ceux de la même période en 1997, montre que tous les types de délits ont diminué, à l'exception des vols simples qui accusent une hausse de 2,1 %.

Dans ces conditions, je souhaiterais tout d'abord savoir, monsieur le vice-Premier ministre, si vous corroborez mes dernières constatations quant aux statistiques comparées.

Ensuite, je souhaiterais connaître les moyens mis en œuvre, notamment par le biais des contrats de sécurité, pour obtenir pareille diminution et, surtout, quelles mesures seront prises à l'avenir pour que le nombre de délits continue à diminuer.

Enfin, j'aimerais savoir si les mesures ayant mené à la diminution de la criminalité ne pourraient pas être appliquées à la criminalité dans le métro pour laquelle une hausse sensible a malheureusement été constatée.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Caluwé.

De heer Caluwé (CVP). — Mijnheer de voorzitter, zo-even is het thema van de veiligheidscontracten aangeraakt. Ik heb daarbij enkele bedenkingen.

Het instrument van de veiligheidscontracten is een goed instrument, maar ik ben van oordeel dat het thans aan verfijning toe is. We moeten meer concrete doelstellingen uitwerken, subsidies aan voorwaarden verbinden en de evaluatie op een meer wetenschappelijke manier onderbouwen. Tot nu toe waren die veiligheidscontracten een extra ondersteuning. Wanneer de vooropgestelde doelstellingen en eindtermen niet worden bereikt, moet dat gevolgen hebben voor de subsidiëring.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, het is altijd moeilijk zinnig te spreken over veiligheidsstatistieken en veiligheidsgevoelens. Ik ben ervan overtuigd dat mevrouw Thijs de waarheid spreekt wanneer ze zegt dat ze bang is om 's avonds door de straten van Brussel te lopen. Vier weken geleden kwam de nieuwe ambassadeur van Israël in Brussel aan en hij beweerde dat hij Brussel vooral ervaarde als een veilige stad.

De heer Goovaerts (VLD). — Die man kwam uit Israël.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Die man kwam niet uit Israël. Als er één onveilige ambassade is, is het trouwens die van Israël.

Ik weet dat de heer Goovaerts zulks niet graag hoort. Hij heeft soms de neiging om bepaalde zaken per se slecht voor te stellen. Hij publiceert een brochure op basis van een enquête waarbij tienduizend mensen werden ondervraagd, maar waarop er maar 700 tot nu toe antwoordden. Dat is niet correct. Hij weet zeer goed dat de 700 ondervraagden die de meeste problemen hebben, het eerst antwoorden. Dat is wetenschappelijk bewezen. Bovendien is zijn enquête overbodig, want die vragen waren vorig jaar in Brussel al gesteld en dit jaar worden ze opnieuw gesteld, maar dan op een meer wetenschappelijke manier.

De heer Goovaerts (VLD). — De 10 000 of 32 000 antwoorden die nog zullen volgen, zal ik de vice-eerste minister ook bezorgen.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — De heer Goovaerts weet zeer goed dat, indien 32 000 personen worden ondervraagd, de 2 000 personen

met de grootste problemen, eerst antwoorden. Wetenschappelijk gezien gaat het om een dubbele vervalsing van het probleem. Hij kan beter gebruikmaken van de officiële statistieken die jaarlijks worden opgesteld. Hij had op basis van de veiligheidsmonitor kunnen werken. Indien hij dat had gedaan, had hij niet op basis van Nederlandse cijfers extrapolaties moeten maken, waaruit zogezegd blijkt dat maar één op tien misdrijven wordt aangegeven. De veiligheidsmonitor relateert dit cijfer op wetenschappelijke basis.

De heer Goovaerts (VLD). — Misschien moeten we discussiëren over de manier waarop de veiligheidsmonitor wordt berekend?

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Bij die berekening zijn professoren van verschillende universiteiten betrokken. Ik weet dat de heer Goovaerts denkt dat hij deze problematiek beter kent, maar ik ga ervan uit dat professoren in de statistiek en in de sociaal-onderzoeksmethoden nog iets beter geplaatst zijn om een enquête te doen die enige duidelijkheid kan bieden. We kunnen zijn onderzoek en dat van de professoren dus niet met elkaar vergelijken.

De heer Goovaerts (VLD). — Hoe kwam de veiligheidsmonitor tot stand?

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Driehonderd personen op een wetenschappelijk verantwoorde manier ondervragen, is tien keer zinvoller dan wat hier werd gedaan.

De heer Goovaerts (VLD). — Ik wil echter weten wat er bij de burger leeft.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Dat komt dit onderzoek niet te weten. Men kan het onderzoek alleen maar gebruiken om een brochure te schrijven om te zeggen dat men weet wat er bij de burger leeft en anderen niet.

Ik zal nu antwoorden op de vragen. Bij een onderzoek naar het veiligheidsgevoel zal men steeds worden geconfronteerd met een verschil in de subjectieve ervaringen. Bovendien kan men met statistieken alles bewijzen. De metro is een ideaal voorbeeld hiervan. Ik beschik niet over de cijfers van de MIVB. Mijn voorganger heeft, naar aanleiding van problemen in de metro, binnen de rijkswacht een metrobrigade opgericht, omdat de Brusselse gemeenten niet in staat bleken om een gemeenschappelijk beleid te voeren. Dit heeft een grote impact gehad op de criminaliteit in de metro. Ik beschik niet over de cijfers van de jongste maanden, maar ik stel mij vragen bij de interne cijfers van de MIVB, gelet op de problemen binnen de interne veiligheidsdienst van deze maatschappij.

Samen met mijn collega van Justitie zal ik de veiligheidsstatistieken zoals vorig jaar in juni bekendmaken. Vorig jaar vielen de cijfers mee, maar ook toen hebben we ze niet eerder bekendgemaakt omdat we ze eerst gedurende anderhalve maand grondig wilden bestuderen. Zodoende konden we een genuanceerd beeld naar voren brengen. We hadden vorig jaar kunnen zeggen dat alles goed ging, want de criminaliteit was gestabiliseerd, wat bijna een unicum in West-Europa was. Toch hebben we dat niet gedaan. De cijfers van dit jaar zullen waarschijnlijk minder positief zijn, maar we zullen ze echter even genuanceerd analyseren als vorig jaar.

We kunnen wel voorlopige algemene tendensen ontwaren. Het aantal inbraken stijgt in zowat heel België. Deze stijging houdt verband met veiligheidsmaatregelen op andere terreinen, zoals de beperking van de straatercriminaliteit en de enorme daling van spectaculaire overvallen op banken, waardetransporten, enzovoort. Er treedt dus een verschuiving op naar minder spectaculaire vormen van criminaliteit, die echter meer indringend zijn. De inbraken gebeuren meestal in wijken die wegens omstandigheden, zoals de afgelegen ligging en de mindere aanwezigheid van politie, kwetsbaar zijn. Een typisch voorbeeld hiervan is Diepenbeek bij

Genk. In Genk is de criminaliteit zeer sterk gedaald terwijl in Diepenbeek het aantal inbraken zeer sterk is gestegen. Ook Brussel, Oostende en Vlaams-Brabant worden met dit fenomeen geconfronteerd.

We moeten dus een programma opstellen om op te treden tegen deze inbraken. De wijkagent is hierbij een factor, maar ook de opmerksaamheid en de bereidheid van de burger om zelf iets te ondernemen spelen hierin een rol.

Een tweede algemene tendens is de stijging van de geweldcriminaliteit. Het aantal autodiefstallen is bijvoorbeeld maar weinig gestegen, soms is er zelfs sprake van een daling, maar autodiefstallen met geweld nemen toe. Dit is een typisch gegeven. De misdrijven worden gewelddadiger.

Daarnaast zijn er nog andere fenomenen. Zo hebben we in verschillende veiligheidscontracten gesteld dat er iets moet worden gedaan aan het probleem van de fietsdiefstallen. Dit heeft ertoe geleid dat het aantal fietsdiefstallen in de statistieken toeneemt. Als de bevolking weet dat men dat probleem wil aanpakken, zal ze er meer aangifte van doen. Hetzelfde geldt voor drugs.

Volgens onze zeer voorlopige analyse is er in steden met een veiligheidscontract ook een opmerkelijke stijging van de misdrijven die niet prioritair worden bestreden. Dit houdt in dat misdrijven waaraan in de bestrijding wel prioriteit wordt verleend, minder snel toenemen dan misdrijven die niet prioritair worden bestreden. Dit betekent dat onze maatregelen wel degelijk effect hebben. Tot zover de voorlopige conclusie van onze analyse.

Hoe zullen we te werk gaan? We hebben tot in juni de tijd om de resultaten gericht te analyseren. We zijn daar volop mee bezig. Bovendien zal in de loop van dit en van de volgende jaren de veiligheidsmonitor telkens weer worden berekend. We zullen dus de evolutie kunnen nagaan, niet enkel van de statistieken, maar ook op het emotionele en het perceptieve vlak.

Op basis van de statistieken en van de veiligheidsmonitor werd er vorig jaar een strak uitgewerkte wetenschappelijke analyse gemaakt van de veiligheidscontracten en werden er nieuwe prioriteiten geformuleerd. In september 1997 werden deze prioriteiten in de nieuwe contracten opgenomen. De uitwerking ervan kan natuurlijk pas later worden vastgesteld. In maart heeft de Ministerraad nieuwe accenten gelegd met betrekking tot de stedelijke vernieuwing.

Het verwijt dat de veiligheidscontracten niet worden geëvalueerd, spreek ik ten stelligste tegen. Om de drie maanden worden de resultaten van de veiligheidscontracten geanalyseerd en elk jaar wordt hierover een rapport opgesteld. Ook dit jaar zullen we dit rapport aan de betrokken instanties bezorgen, samen met onze analyse. Tegen september moeten de nodige conclusies worden getrokken. We hebben deze procedure vorig jaar ingevoerd. Bovendien werden de rapporten openbaar bekendgemaakt. Vorig jaar hebben we hiervoor twintig hoorzittingen in de verschillende steden georganiseerd.

Ik zal de resterende anderhalve maand benutten om samen met de minister van Justitie de te nemen maatregelen te bespreken. Aangaande de stedelijke criminaliteit zullen we, waar nodig, nieuwe accenten moeten leggen. Dit is uiteindelijk de bedoeling van de veiligheidsmonitor en van de statistieken. Op dit ogenblik kan ik mij nog niet concreet uitspreken over deze verschuivingen. Daarvoor is het nog te vroeg.

Ik ben van plan een onderzoek in te stellen naar de effectieve aanwezigheid van de wijkagenten in hun wijk. Er werd een groot bedrag aan subsidies uitgetrokken voor de wijkagenten. Onlangs zegde een politie-inspecteur uit Charleroi mij dat de wijkagenten hun functie eigenlijk niet kunnen vervullen wegens de te grote werkoverlast. De politie moet, bijvoorbeeld, voortdurend personeel inzetten voor de ordehandhaving bij voetbalwedstrijden en betogingen. Voor deze toestand moeten we zo vlug mogelijk een oplossing vinden. Welke oplossing dat precies zal zijn, weet ik nog niet.

Er zijn middelen beschikbaar gesteld voor het creëren van justitieantennes. Ik begrijp niet waarom er niet wordt ingegaan op onze expliciete vraag om in een aantal gemeenten justitieantennes te creëren. Als de gemeenten vlug willen kunnen reageren, zullen

ze die antennes moeten oprichten. Er is geld voor. De bereidheid is er wel, maar toch is er vaak een gebrek aan moed om de nodige stappen te doen. In Anderlecht heeft men tien of vijftien miljoen besteed aan de renovatie van een justitieantenne, maar het huis wordt momenteel gebruikt voor een ander doel. Acht miljoen van het geld voor stedelijke vernieuwing is bestemd voor de justitieantennes. Het geld is er dus, maar het moet worden gebruikt.

Het takenpakket van de politiediensten moet worden aangepast. Zo zal de voetbalwet volgende week in de Kamer worden besproken, waardoor de politiediensten voortaan niet meer zoveel tijd zullen besteden aan de ordehandhaving bij voetbalwedstrijden. Verder moeten we misschien ook nagaan met welke zaken het gerecht zich wel degelijk nog dient in te laten en met welke niet. De veiligheidsmonitor kan in dit verband belangrijke indicaties geven.

Het onveiligheidsgevoel is niet alleen gebonden aan echte criminele fenomenen, maar ook aan het fenomeen van verkrotting in de zeer brede zin van het woord. Ik denk hierbij dan ook aan vandalisme, nachtlawaai, burenhinder, leegstand, onverzorgde straten, sluikestorten, de hondenpoep... Daarmee wordt gelachen in Brussel, maar wie laatst lacht, ... Al deze zaken veroorzaken ook een gevoel van onveiligheid en moeten worden aangepakt, maar dit is geen reden om het parket hiermee op te zadelen. Ik zou het belachelijk vinden wanneer het parket zich zou moeten bezighouden met achtergelaten vuilniszakken of zwerfafval, met hondenpoep en met graffiti. Dat kan gewoonweg niet.

Op het ogenblik wordt onderzocht hoe in deze zaken het bestuurlijke handhavingsrecht kan worden toegepast, zodat de overheid eigenmachtig kan optreden en wie het met dat optreden niet eens is, moet maar beroep aantekenen bij een rechtbank. Deze kleine overtredingen van het politiereglement zouden niet langer strafrechterlijk moeten worden vervolgd. Zo zullen we verschillende nieuwe accenten leggen in de aanpak van het onveiligheidsgevoel, dat trouwens niet langer een zuiver stedelijk fenomeen is.

We kunnen natuurlijk niet naast de vaststelling dat de neiging tot geweldpleging toeneemt. Rond politie en gerecht kunnen we natuurlijk zeer veel initiatieven nemen, die misschien in belangrijke mate kunnen bijdragen tot de oplossing van het probleem. Geweld neemt een steeds grotere plaats in de samenleving in en het fenomeen overstijgt de justitiële en politieke sfeer. Dit is een zorgwekkend fenomeen. We kunnen er echter niet naast kijken. Inzake geweldcriminaliteit heeft ons land lang de buurlanden nagehinkt. Dat is op zich reeds een merkwaardig gegeven, maar momenteel dreigen we deze achterstand in een ijtempo in te halen. De adviezen van psychologen of sociologen kunnen ons hierop misschien een klaardere kijk bezorgen.

Van de ruwe schets die ik hier vandaag heb gemaakt, mag tegen half juni een consistent draaiboek, met onder andere heel wat statistieken en een analyse van de meest actuele theoriën terzake, worden verwacht.

Wanneer vandaag wordt beweerd dat de gevallen van carjacking in Brussel begin 1998 heel wat zijn gedaald, is dit vooral te danken aan de succesvolle strijd tegen dit fenomeen, dat vooral in de tweede helft van 1997 de hoofdstad teisterde. We moeten ons in alle rust over de veiligheidsproblematiek in de hoofdstad beraden zonder te vervallen in de polemiek die op het ogenblik tussen de heren Picqué en de Donnée woedt.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Thijs.

Mevrouw Thijs (CVP). — Mijnheer de voorzitter, we kijken vol verwachting uit naar de cijfers die de vice-eerste minister ons tegen half juni zal bezorgen. Naar aanleiding hiervan zou misschien best een hoorzitting of een debat in de commissie kunnen worden gehouden.

Vandaag maakt de pers nog melding van het uitdeinen van het fenomeen van de criminaliteit naar de provincies. Het is dus niet langer een privilege van de grootsteden Antwerpen en Brussel. Naast de discussie over de hervorming van de politie dient toch ook hierover grondig van gedachten te worden gewisseld.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de voorzitter, bij wijze van gunst en met de instemming van de voltallige vergadering zou ik nog even twee opmerkingen aan het adres van de vice-eerste minister willen maken.

De voorzitter. — Mijnheer Goovaerts, het reglement staat mij niet toe u nog het woord te verlenen, maar bij wijze van uitzondering wil ik u één minuut spreektijd geven.

Het woord is aan de heer Goovaerts.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de vice-eerste minister voor zijn uiteenzetting waarin hij ook zijn toekomstvisie naar voren bracht. Ik kan het persoonlijk in belangrijke mate hiermee eens zijn. Ik wil daaraan nog toevoegen dat de neiging tot geweld mijns inziens toeneemt omdat de problemen van mobiliteit en netheid in een groot aantal steden niet worden onderkend.

Hoezeer men ook ironiseert, er zijn in Brussel wel degelijk problemen in verband met hondenpoep. Op basis van wat de mensen mij vertellen heb ik aan alle burgemeesters een brief gestuurd om te melden wat er waar gebeurt, om de problemen te signaleren. De helft van de burgemeesters heeft geantwoord. Er werden al maatregelen genomen, ook al gaat het maar om kleine dingen.

De vice-eerste minister beweerde dat ik alleen maar antwoord heb gekregen van negatief ingestelde mensen. Dat klopt niet, want 21 % van de mensen hebben mij geantwoord dat ze zich veilig voelen, 2 % dat ze zich zeer veilig voelen en 43 % dat ze zich niet zo veilig voelen, maar 20 % voelt zich onveilig en 13 % zeer onveilig. De rondvraag was dus niet totaal gericht op mensen met een negatieve visie.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

We zetten onze werkzaamheden voort vanmiddag om 15 uur.

Nous poursuivrons nos travaux cet après-midi à 15 heures.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(De vergadering wordt gesloten om 13 uur.)

(La séance est levée à 13 heures.)

P A G E
B L A N C H E

SÉANCE DE L'APRÈS-MIDI — NAMIDDAGVERGADERING

PRÉSIDENCE DE M. MAHOUX, PREMIER VICE-PRÉSIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER MAHOUX, EERSTE ONDERVOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 15 h 15.
De vergadering wordt geopend om 15.15 uur.

EXCUSÉS — VERONTSCHULDIGD

Mmes Lizin, pour raisons familiales; Maximus et M. Urbain, en mission à l'étranger, demandent d'excuser leur absence à la réunion de ce jour.

Afwezig met bericht van verhindering: de dames Lizin, om familiale redenen; Maximus en de heer Urbain, met opdracht in het buitenland.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving aangenomen.

MEDEDELINGEN

Overzending van een koninklijk besluit

COMMUNICATIONS

Transmission d'un arrêté royal

De voorzitter. — Met toepassing van artikel 3bis van de gecoördineerde wetten op de Raad van State zendt de minister van Sociale Zaken aan de Senaat over, vóór de bekendmaking ervan in het *Belgisch Staatsblad* het koninklijk besluit tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels.

Met dit koninklijk besluit worden tevens overgezonden, het verslag aan de Koning alsmede de tekst van het ontwerpbesluit die voor advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State werden voorgelegd.

En vertu de l'article 3bis des lois coordonnées sur le Conseil d'État, le ministre des Affaires sociales transmet au Sénat, avant sa publication au *Moniteur belge* l'arrêté royal instaurant une déclai-

ration immédiate de l'emploi en application de l'article 38 de la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux des pensions.

Avec cet arrêté royal sont également transmis, le rapport au Roi ainsi que le texte du projet d'arrêté qui ont été soumis à l'avis de la section de législation du Conseil d'État.

— Ronddeling.

Distribution.

Europees Parlement — Parlement européen

De voorzitter. — Bij brief van 20 april 1998 heeft de voorzitter van het Europees Parlement aan de Senaat overgezonden:

a) een resolutie over de verbetering van de veiligheid, de rechten van de consument en de handelsbepalingen in de toeristensector;

b) een resolutie over de gevolgen van de uitbreiding van de Europese Unie voor de samenwerking op het gebied van justitie en binnenlandse zaken,

aangenomen tijdens de vergaderperiode van 30 maart tot en met 3 april 1998.

Par lettre du 20 avril 1998, le président du Parlement européen a transmis au Sénat:

a) une résolution sur l'amélioration de la sécurité des droits des consommateurs et des règles commerciales;

b) une résolution sur les effets de l'élargissement de l'Union européenne sur la coopération dans le domaine de la justice et des affaires intérieures,

adoptées au cours de la période de session du 30 mars au 3 avril 1998.

— Verzending naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

Envoi à la commission des Affaires étrangères.

Arbitragehof — Cour d'arbitrage

De voorzitter. — Met toepassing van artikel 76 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, geeft de griffier van het Arbitragehof aan de voorzitter van de Senaat kennis van het beroep tot vernietiging van artikel 15, § 1, 3°, van het decreet van de Franse Gemeenschap van 24 juli 1997 betreffende de « Conseil supérieur de l'audiovisuel » (Hoge Raad voor de audiovisuele sector van de Franse Gemeenschap) en de private diensten van klankradio-omroep, ingesteld door N. Donato (rolnummer 1303).

En application de l'article 76 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage, le greffier de la Cour d'arbitrage notifie au président du Sénat le recours en annulation de l'article 15, § 1er, 3°, du décret de la Communauté française du 24 juillet 1997 relatif au Conseil supérieur de l'audiovisuel et aux services privés de radiodiffusion sonore de la Communauté française, introduit par N. Donato (numéro du rôle 1303).

— Voor kennisgeving aangenomen.

Pris pour notification.

Met toepassing van artikel 77 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, geeft de griffier van het Arbitragehof aan de voorzitter van de Senaat kennis van:

1. de prejudiciële vragen betreffende de wet van 9 maart 1993 ertoe strekkende de exploitatie van huwelijksbureaus te regelen en te controleren, gesteld door de vrederechter van het tweede kanton Kortrijk (rolnummers 1162, 1273 en 1312, samengevoegde zaken);

2. de prejudiciële vragen over artikel 8, § 2, vierde lid, van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel (rolnummers 1210, 1282 en 1313, samengevoegde zaken);

3. de prejudiciële vraag over artikel 3 van de wet van 17 juli 1991 tot wijziging van de wetten op de vergoedingspensioenen, gecoördineerd op 5 oktober 1948, wat het vergoedingspensioen van de langstlevende echtgenoot van een invalide militair betreft, gesteld door de Raad van State (rolnummer 1307);

4. de prejudiciële vragen over artikel 43, § 5, van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, gesteld door de Raad van State (rolnummers 1308 en 1309, samengevoegde zaken);

5. de prejudiciële vraag over artikel 2, 28°, van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap, gesteld door de Raad van State (rolnummer 1281);

6. de prejudiciële vraag over de artikelen 82, §§ 2 en 3, *juncto* 131, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten gesteld door het Arbitragehof te Antwerpen (rolnummer 1310).

En application de l'article 77 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage, le greffier de la Cour d'arbitrage notifie au président du Sénat:

1. les questions préjudicielles concernant la loi du 9 mars 1993 tendant à réglementer et à contrôler les activités des entreprises de courtage matrimonial, posées par le juge de paix du deuxième canton de Courtrai (numéros du rôle 1162, 1273 en 1312, affaires jointes);

2. les questions préjudicielles relatives à l'article 8, § 2, alinéa 4, de la loi du 10 juillet 1996 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, posées par le Tribunal de première instance de Bruxelles (numéros du rôle 1210, 1282 et 1313, affaires jointes);

3. la question préjudicielle relative à l'article 3 de la loi du 17 juillet 1991 modifiant les lois sur les pensions de réparation, coordonnées le 5 octobre 1948, en ce qui concerne la pension de réparation du conjoint survivant d'un invalide militaire, posée par le Conseil d'État (numéro du rôle 1307);

4. les questions préjudicielles relatives à l'article 43, § 5, de la loi du 15 juin 1935 concernant l'emploi des langues en matière judiciaire, posées par le Conseil d'État (numéros du rôle 1308 et 1309, affaires jointes);

5. les questions préjudicielles relatives à l'article 2, 28°, du décret du 13 juillet 1994 concernant les écoles supérieures en Communauté flamande, posées par le Conseil d'État (numéro du rôle 1281);

6. la question préjudicielle concernant les articles 82, §§ 2 et 3, *juncto* 131, de la loi du 3 juillet 1978 relative aux contrats de travail, posée par la Cour du travail d'Anvers (numéro du rôle 1310).

— Voor kennisgeving aangenomen.

Pris pour notification.

Met toepassing van artikel 113 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, geeft de griffier van het Arbitragehof kennis aan de voorzitter van de Senaat van:

1. het arrest nr. 34/98, uitgesproken op 1 april 1998, in zake het beroep tot vernietiging van artikel 15 van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 8 juli 1996 betreffende het onderwijs VII, ingesteld door de VZW Centraal Katholiek Schoolcomité van Antwerpen-Centrum en de VZW Katholiek Onderwijs Deurne (rolnummer 1066);

2. het arrest nr. 35/98, uitgesproken op 1 april 1998, in zake het beroep tot vernietiging van de artikelen 39 en 50 van het programmadecreet van de Franse Gemeenschap van 25 juli 1996 houdende verschillende maatregelen inzake begrotingsfondsen, schoolgebouwen, onderwijs en audiovisuele sector, ingesteld door de VZW Fédération des étudiants francophones en M. Vrancken (rolnummer 1080);

3. het arrest nr. 36/98, uitgesproken op 1 april 1998, in zake het beroep tot vernietiging van artikel 1*bis*, §§ 3 en 4, van de wet van 14 augustus 1933 betreffende de bescherming van drinkwaters, zoals ingevoegd bij artikel 34 van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 20 december 1996 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1997, ingesteld door de gemeente Wemmel (rolnummer 1110);

4. het arrest nr. 37/98, uitgesproken op 1 april 1998, in zake het beroep tot gedeeltelijke vernietiging van de wet van 30 december 1996 tot wijziging van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective, ingesteld door de VZW Nationaal Syndicaat der Militairen en anderen (rolnummer 1145);

5. het arrest nr. 38/98, uitgesproken op 1 april 1998, in zake de vordering tot schorsing van de artikelen 40 tot 49 van het decreet van het Vlaams Gewest van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, ingesteld door de NV Turnhoutse Maatschappij voor de Huisvesting en P. Goossens (rolnummer 1287);

6. het arrest nr. 39/98, uitgesproken op 1 april 1998, in zake de vordering tot schorsing van artikel 10, 2°, van de wet van 12 december 1997 «tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, en van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels», en van artikel 11 van het door de voormelde bepaling bekrachtigde koninklijk besluit van 24 juli 1997 «betreffende het in beschikbaarheid stellen van bepaalde militairen van het actief kader van de krijgsmacht, met toepassing van artikel 3, § 1, 1°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie», ingesteld door R. Van Hoof en de VZW Vereniging van de Officieren uit de Actieve Dienst (rolnummer 1290);

7. het arrest nr. 40/98, uitgesproken op 1 april 1998, in zake de prejudiciële vragen betreffende artikel 171, tweede lid, van de programmawet van 22 december 1989, gesteld door de Arbeidsrechtbanken te Antwerpen, Dendermonde, afdeling Sint-Niklaas, en Gent (rolnummers 1071, 1075, 1076, 1092 en 1104, samengevoegde zaken).

En application de l'article 113 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage, le greffier de la Cour d'arbitrage notifie au président du Sénat :

1. L'arrêt n° 34/98, rendu le 1er avril 1998, en cause le recours en annulation de l'article 15 du décret de la Communauté flamande du 8 juillet 1996 relatif à l'enseignement VII, introduit par l'A.S.B.L. Centraal Katholiek Schoolcomité van Antwerpen-Centrum et l'A.S.B.L. Katholiek Onderwijs Deurne (numéro du rôle 1066);

2. L'arrêt n° 35/98, rendu le 1er avril 1998, en cause le recours en annulation des articles 39 et 50 du décret-programme de la Communauté française du 25 juillet 1996 portant diverses mesures concernant les fonds budgétaires, les bâtiments scolaires, l'enseignement et l'audiovisuel, introduit par l'A.S.B.L. Fédération des étudiants francophones et M. Vrancken (numéro du rôle 1080);

3. L'arrêt n° 36/98, rendu le 1er avril 1998, en cause le recours en annulation de l'article 1^{er}bis, §§ 3 et 4, de la loi du 14 août 1933 concernant la protection des eaux de boisson, tel qu'il a été inséré par l'article 34 du décret de la Communauté flamande du 20 décembre 1996 contenant diverses mesures d'accompagnement du budget 1997, introduit par la commune de Wemmel (numéro du rôle 1110);

4. L'arrêt n° 37/98, rendu le 1er avril 1998, en cause le recours en annulation partielle de la loi du 30 décembre 1996 modifiant la loi du 19 juillet 1991 organisant la profession de détective privé, introduit par l'A.S.B.L. Syndicat national des militaires et autres (numéro du rôle 1145);

5. L'arrêt n° 38/98, rendu le 1er avril 1998, en cause la demande de suspension des articles 40 à 49 de la Région flamande du 15 juillet 1997 contenant le Code flamand du logement, introduite par la S.A. Turnhouse Maatschappij voor de Huisvesting et P. Goossens (numéro du rôle 1287);

6. L'arrêt n° 39/98, rendu le 1er avril 1998, en cause la demande de suspension de l'article 10, 2°, de la loi du 12 décembre 1997 «portant confirmation des arrêtés royaux pris en application de la loi du 26 juillet 1996 visant à réaliser les conditions budgétaires de la participation de la Belgique à l'Union économique et monétaire européenne, et de la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux des pensions» et de l'article 11 de l'arrêté royal du 24 juillet 1997, confirmé par cette disposition, «relatif à la mise en disponibilité de certains militaires du cadre actif des forces armées, en application de l'article 3, § 1er, 1°, de la loi du 26 juillet 1996 visant à réaliser les conditions budgétaires de la participation de la Belgique à l'Union économique et monétaire européenne», introduite par R. Van Hoof et l'A.S.B.L. Association des officiers du service actif (numéro du rôle 1290);

7. L'arrêt n° 40/98, rendu le 1er avril 1998, en cause les questions préjudicielles concernant l'article 171, alinéa 2, de la loi-programme du 22 décembre 1989, posées par les Tribunaux du travail d'Anvers, de Termonde, section de Saint-Nicolas, et de Gand (numéros du rôle 1071, 1075, 1076, 1092 et 1104, affaires jointes).

— Voor kennisgeving aangenomen.

Pris pour notification.

*Centrum voor Gelijkheid van Kansen
en voor Racismebestrijding*

*Centre pour l'égalité des chances
et la lutte contre le racisme*

De voorzitter. — Bij brief van 22 april 1998 heeft de directeur van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding aan de voorzitter van de Senaat overgezonden, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding, het jaarverslag 1997 van dit centrum.

Par lettre du 22 avril 1998, le directeur du Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme a transmis au président du Sénat, conformément à l'article 6 de la loi du 15 février 1993 créant un Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme, le rapport annuel 1997 de ce centre.

— Neergelegd ter griffie.

Dépôt au greffe.

EVOCATIE — ÉVOCATION

De voorzitter. — De Senaat heeft bij boodschap van 20 april 1998 aan de Kamer van volksvertegenwoordigers ter kennis gebracht dat tot evocatie is overgegaan, op die datum, van :

Wetsontwerp tot invoering van de wettelijke samenwoning.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Justitie.

Par message du 20 avril 1998, le Sénat a informé la Chambre des représentants de la mise en œuvre, ce même jour, de l'évocation :

Projet de loi instaurant la cohabitation légale.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission de la Justice.

WETSONTWERPEN — PROJETS DE LOI

Indiening — Dépôt

De voorzitter. — De regering heeft volgende wetsontwerpen ingediend :

1. Wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen, gedaan te 's-Gravenhage op 25 oktober 1980, tot opheffing van de artikelen 2 en 3 van de wet van 1 augustus 1986 houdende goedkeuring van het Europees Verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen, opgemaakt te Luxemburg op 20 mei 1980, alsook tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

2. Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 3 april 1953 betreffende de rechterlijke inrichting, de wet van 15 juli 1970 tot vaststelling van de personeelsformatie van de rechtbanken van koophandel en tot wijziging van de wet van 10 oktober 1967 houdende het Gerechtelijk Wetboek, de wet van 2 juli 1975 tot vaststelling van de personeelsformatie van de rechtbanken van eerste aanleg en de artikelen 151 en 213 van het Gerechtelijk Wetboek.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Justitie.

3. Wetsontwerp houdende instemming met het Aanvullend Protocol bij het Verdrag inzake het verbod of de beperking van het gebruik van bepaalde conventionele wapens die geacht kunnen worden buitensporig leed te veroorzaken of een niet-onderscheidende werking te hebben, aangenomen te New York op 13 oktober 1995.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

4. Wetsontwerp houdende instelling van een procedure voor de evaluatie van de wetgeving.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Institutionele Aangelegenheden.

Le gouvernement a déposé les projets de loi ci-après :

1. Projet de loi portant assentiment à la Convention sur les aspects civils de l'enlèvement international d'enfants, faite à La Haye le 25 octobre 1980, abrogeant les articles 2 et 3 de la loi du 1er août 1985 portant approbation de la Convention européenne

sur la reconnaissance et l'exécution des décisions en matière de garde des enfants et le rétablissement de la garde des enfants, faite à Luxembourg le 20 mai 1980 et modifiant le Code judiciaire.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

2. Projet de loi modifiant la loi du 3 avril 1953 d'organisation judiciaire, la loi du 15 juillet 1970 déterminant le cadre des tribunaux de commerce et modifiant la loi du 10 octobre 1967 contenant le Code judiciaire, la loi du 2 juillet 1975 déterminant le cadre du personnel des tribunaux de première instance et les articles 151 et 213 du Code judiciaire.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission de la Justice.

3. Projet de loi portant assentiment au Protocole additionnel à la Convention sur l'interdiction ou la limitation de l'emploi de certaines armes classiques qui peuvent être considérées comme produisant des effets traumatiques excessifs ou comme frappant sans discrimination, adopté à New York le 13 octobre 1995.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

4. Projet de loi instituant une procédure d'évaluation législative.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires institutionnelles.

Deze wetsontwerpen zullen worden gedrukt en rondgedeeld.

Ces projets de loi seront imprimés et distribués.

VOORSTELLEN — PROPOSITIONS

Indiening — Dépôt

De voorzitter. — De volgende wetsvoorstellen werden ingediend:

Artikel 77

1. Wetsvoorstel ter bevordering van gelijke kansen voor vrouwen en mannen bij verkiezingen (van mevrouw Dua).

Artikel 81

2. Wetsvoorstel tot instelling van een militaire of niet-militaire vrijwilligersdienst (van de heren De Decker en Goris).

3. Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 18 september 1986 tot instelling van het politiek verlof voor de personeelsleden van de overheidsdiensten (van de heren D'Hooghe en Daras).

4. Wetsvoorstel tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 januari 1989 houdende vaststelling van aanvullende normen voor de erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten alsmede tot nadere omschrijving van de ziekenhuisgroeperingen en van de bijzondere normen waaraan deze moeten voldoen en van het koninklijk besluit van 25 april 1997 houdende nadere omschrijving van de associatie van ziekenhuizen en van de bijzondere normen waaraan deze moet voldoen (van de heer D'Hooghe).

5. Wetsvoorstel tot regeling van de prostitutie (van mevrouw Dua).

Les propositions de loi ci-après ont été déposées:

Article 77

1. Proposition de loi favorisant l'égalité des chances entre les femmes et les hommes lors des élections (de Mme Dua).

Article 81

2. Proposition de loi instituant un service volontaire militaire ou non militaire (de MM. De Decker et Goris).

3. Proposition de loi modifiant la loi du 18 septembre 1986 instituant le congé politique pour les membres du personnel des services publics (de MM. D'Hooghe et Daras).

4. Proposition de loi modifiant l'arrêté royal du 30 janvier 1989 fixant les normes complémentaires d'agrément des hôpitaux et des services hospitaliers et précisant la définition des groupe-

ments d'hôpitaux et les normes particulières qu'ils doivent respecter et l'arrêté royal du 25 avril 1997 précisant la description d'une association d'hôpitaux et des normes particulières qu'elle doit respecter (de M. D'Hooghe).

5. Proposition de loi organisant la prostitution (de Mme Dua).

Deze voorstellen zullen worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Ces propositions seront traduites, imprimées et distribuées.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

HULDE TER NAGEDACHTENIS VAN DE HEER JOS DE SAEGER, MINISTER VAN STAAT

HOMMAGE À LA MÉMOIRE DE M. JOS DE SAEGER, MINISTRE D'ÉTAT

De voorzitter staat op en richt zich in volgende bewoordingen tot de staande vergadering: Dames en heren, het eerste wat men over Jos De Saeger moet zeggen is dat hij een kajotter geweest is. Dat heeft hem getekend: zijn overtuigd lidmaatschap van de Katholieke Arbeidersjeugd, in een tijd toen de latere kardinaal Cardijn zelf de volle maat van zijn bezieling gaf aan zijn levenswerk. Zoals anderen van zijn generatie, Jef Deschuyffeleer, Marcel Vandewiele, heeft hij de inspiratie voor zijn maatschappelijke inzet geput uit het dynamisme van een beweging, die de geestelijke en stoffelijke toestand van de arbeiderswereld grondig wou verbeteren.

Zelf was hij het eerste kind van een schrijnwerker te Boom. Na hem zouden er nog acht volgen.

Hij studeerde voor architect en voor landmeter, maar vestigde zich, bij het einde van de wereldoorlog, als boekhouder te Mechelen.

Naast zijn politieke functies vervulde hij talrijke taken in de samenleving. Hij was onder meer actief in het Verbond van Christelijke Mutualiteiten, de Studiecommissie voor de Middenstand, het Algemeen Christelijk Verbond van Accountants, Caritas Catholica en natuurlijk de KAJ.

Uit de na-oorlogse politieke geschiedenis van België is Jos De Saeger niet weg te denken. Hij begon zijn politieke loopbaan als gemeenteraadslid van de stad Mechelen, die hij ter vervanging van Antoon Spinoy vier jaren als burgemeester bestuurd heeft.

Ondertussen was hij in 1949 volksvertegenwoordiger geworden, met een uitgesproken belangstelling voor de volksgezondheid, de sociale wetgeving, vanzelfsprekend het statuut van de boekhouders, maar ook voor de toen stilaan onafwendbaar geworden staatshervorming en, last but not least, voor alles wat met openbare werken te maken had. Als minister van Openbare Werken is hij trouwens het best bekend gebleven. Hij nam dit belangrijk ambt dan ook onder verschillende regeringen waar: van 1966 tot 1973.

Als minister van Openbare Werken trad Jos De Saeger aan in een tijd toen er in België nog helemaal geen autosnelwegen lagen. Ons land was toen nog bedekt met kasseien, die vaak nog uit de tijd van keizerin Maria-Theresia dateerden.

Jos De Saeger heeft dat in een recordtijd veranderd. Met de vasthoudendheid die vriend en vijand hem benijdden, heeft hij de infrastructurele basis gelegd van de economische opgang die ons land zou kennen. Het lag in zijn bedoeling België te overdekken met een net van snelwegen. Deze bedoeling is in zoverre geslaagd dat ons land inderdaad een van de rijklijkst met autosnelwegen overdekte gebieden ter wereld is geworden.

Niet alleen het autowegennet hield zijn aandacht gaande; ook het waterwegennet en de uitbouw van de zeehavens, Antwerpen, Gent en Zeebrugge. Tevens mag hij een van de grote advocaten van de ruimtelijke ordening genoemd worden.

Ook als minister van Volksgezondheid heeft Jos De Saeger zijn sporen verdiend en zijn spoor achtergelaten. Hij is het geweest die de commissies van openbare onderstand gemoderniseerd heeft tot de veelzijdige, nu zo vanzelfsprekend geworden openbare centra van maatschappelijk welzijn.

Het instellen van het recht op een bestaansminimum is eveneens grotendeels aan zijn wetgevend initiatief te danken.

In 1973 werden de voorbehoedsmiddelen uit de sfeer van het strafrecht gehaald en overgeheveld naar het ministerie van Volksgezondheid. Minister De Saeger stelde dadelijk 25 miljoen frank per jaar ter beschikking van zijn staatssecretaris om daar rond een grootscheepse informatiecampagne te voeren.

Zijn politieke loopbaan eindigde op dezelfde eigenzinnige wijze als ze verlopen was. Na de val van de regering-Leburton op 19 januari 1974 werd hij aangezocht als informateur. Hij weigerde dit kordaat. Vóór de verkiezingen nog verklaarde hij zich uit het politieke leven te zullen terugtrekken. Hoe men vanuit de eigen partijkring ook aandrong, hij hield voet bij stek.

Premier Tindemans nam hem weliswaar in zijn regering op, doch slechts als buitenparlementair lid van de regering. Het einde van de eerste regering-Tindemans betekende het einde van zijn politieke loopbaan. Enkele maanden later, op 4 oktober 1977, kende de Koning hem de titel «minister van Staat» toe.

Het einde van zijn politieke loopbaan kon voor een zo actief man niet het einde van zijn werkzaamheden, zelfs niet van zijn openbaar optreden, betekenen.

Hij verrichte nog heel wat werk in Caritas Catholica, in de instellingen van Caritas en als voorzitter van de Universitaire Klinieken van de Katholieke Universiteit Leuven.

Alleen al uit de keuze van de ministeriële departementen die hij met vaste hand geleid heeft, kan men afleiden dat Jos De Saeger sterk economisch georiënteerd was. Toch belette dit niet dat hij gevoelig bleef voor problemen van culturele en taalpolitieke aard.

Op het einde van zijn politieke loopbaan zag hij in dat het unitarisme onhoudbaar geworden was. In een eerlijk federalisme zag hij een laatste kans voor het bijeenhouden van België op een realistische basis.

Aan de eerste Vlaamse mars op Brussel in 1961 had hij, samen met tientallen andere parlementsleden, deelgenomen. En hij leidde de Vlaamse vleugel van de CVP-PSC — de partij was nog niet gesplitst — toen die in 1963 een wetsontwerp afwees dat de aanhechting van een aantal Vlaams Brabantse gemeenten bij Brussel wou bewerken.

Na een korte kabinetscrisis kwam op Hertoginnedal de faciliteitenregeling tot stand. Jos De Saeger stemde er mee in, maar mismoedig nam hij ontslag als voorzitter van de Vlaamse CVP-vleugel.

Naderhand bleef hij zich actief voor de problematiek interesseren. Zo werd hij onder meer lid van de commissie die de eerste staatshervorming moest voorbereiden. In 1972 verzocht het Staatshoofd hem zelfs, via een speciale informatie- en onderhandelingsopdracht, een duurzame oplossing te vinden voor de onvrede tussen de twee grote gemeenschappen. Hij ontwierp een gedetailleerd plan maar uiteindelijk lieten de drie grote partijen het varen. Wat hem niet belette, nadien met hardnekkigheid te blijven ijveren voor zijn staatkundige opvattingen.

Zo zal hij in onze herinnering overeind blijven: een krachtige figuur, realistisch bouwend aan zijn idealen, zijn gematigde stellingen radicaal verdedigend, getrouw aan zijn opvattingen en aan zijn afkomst.

Namens de Senaat en ook uit eigen naam, betuig ik aan zijn zoon en aan zijn schoondochter mijn oprechte deelneming in het verdriet om het verlies van een buitengewone vader.

De voorzitter. — Het woord is aan de eerste minister.

De heer Dehaene, eerste minister. — Mijnheer de voorzitter, namens de regering sluit ik mij aan bij deze rouwhulde. Niemand betwist dat we met minister van Staat Jos De Saeger één van de grote staatsmannen van de naoorlogse periode hebben verloren.

Zijn politieke bijdrage zou ik willen samenvatten als het bouwen aan een Belgische federale staat, waarvan hij, met de taalwetten en de eerste hervormingen, als geëngageerd Vlaams christendemocraat, mede de basis heeft gelegd. Ik zou hem ook willen bestempelen als de bouwmeester die de basis heeft gelegd van onze infrastructuur en deze heeft opgetild tot het Europees niveau, maar ik zou vooral zijn sociaal engagement willen benadrukken. Met het vangnet van het OCMW en het gewaarborgd minimuminkomen heeft hij bijgedragen tot de uitbouw van ons sociaal zekerheidsstelsel.

Ik kan ook niet vergeten dat ik bij hem mijn politieke loopbaan begon. Hij was in grote mate mijn leermeester. Ik blijf hem zeer dankbaar. Ik had de gelegenheid, mede namens de regering, zijn zoon en schoondochter mijn medeleven te betuigen. (*De Senaat neemt een minuut stilte in acht.*)

OVERLIJDEN VAN OUD-SENATOREN

DÉCÈS D'ANCIENS SÉNATEURS

De voorzitter. — De Senaat heeft met groot leedwezen kennis gekregen van het overlijden van de volgende oud-senatoren: de heer Coucke, gewezen provinciaal senator voor West-Vlaanderen; de heer Guillaume, gewezen gecoöpteerd senator en gewezen provinciaal senator voor Brabant; de heer Vandenberghe, gewezen provinciaal senator voor West-Vlaanderen; de heer Van Hamme, gewezen provinciaal senator voor Antwerpen.

Uw voorzitter betuigt het rouwbeklag van de vergadering aan de families van onze betreude gewezen medeleden.

Le Sénat a appris avec un vif regret le décès des anciens sénateurs suivants: M. Coucke, ancien sénateur provincial de Flandre occidentale; M. Guillaume, ancien sénateur coopté et ancien sénateur provincial du Brabant; M. Vandenberghe, ancien sénateur provincial de Flandre occidentale; M. Van Hamme, ancien sénateur provincial d'Anvers.

Votre président adresse les condoléances de l'assemblée aux familles de nos regrettés anciens collègues.

VOORSTELLEN — PROPOSITIONS

Inoverwegingneming — Prise en considération

De voorzitter. — Aan de orde is de inoverwegingneming van voorstellen.

L'ordre du jour appelle la prise en considération de propositions.

De lijst van de in overweging te nemen voorstellen is rondgedeeld, met opgave van de commissies waarnaar het bureau van plan is ze te verzenden.

Leden die opmerkingen mochten hebben, gelieven die voor het einde van de vergadering te doen kennen.

Tenzij er afwijkende suggesties zijn, neem ik aan dat die voorstellen in overweging zijn genomen en verzonden naar de commissies die door het bureau zijn aangeduid.

La liste des propositions à prendre en considération a été distribuée avec indication des commissions auxquelles le bureau envoie de les envoyer.

Je prie les membres qui auraient des observations à formuler de me les faire connaître avant la fin de la séance.

Sauf suggestions divergentes, je considérerai les propositions comme prises en considération et envoyées aux commissions indiquées par le bureau.

Het woord is aan de heer Erdman.

De heer Erdman (SP). — Mijnheer de voorzitter, onze fractie vraagt de stemming over de inoverwegingneming van het voorstel van resolutie inzake de uitvoering van een objectieve kostenbatenanalyse betreffende de aanwezigheid van vreemdelingen in

ons land. We vragen dit omdat zowel in het opschrift als in de toelichting en in de tekst van het voorstel van resolutie mensonterende, racistische en discriminerende terminologie wordt gebruikt, wat de Senaat onwaardig is.

M. le président. — Il sera procédé tout à l'heure au vote sur la prise en considération de la proposition de résolution évoquée par M. Erdman.

We stemmen later over de in overwegingneming van dit voorstel van resolutie.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER ANCIAUX AAN DE EERSTE MINISTER OVER «HET LOBBYWERK VAN DE EERSTE MINISTER VOOR TRACTEBEL IN KAZACHSTAN»

QUESTION ORALE DE M. ANCIAUX AU PREMIER MINISTRE SUR «LA PRESSION QU'A EXERCÉE LE PREMIER MINISTRE EN FAVEUR DE TRACTEBEL AU KAZAKHSTAN»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Anciaux aan de eerste minister.

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de voorzitter, het lobbywerk van de eerste minister in Kazachstan voor Tractebel, is een fraaie illustratie van wat Rik Coolsaet in zijn jongste publicatie beschrijft als het feit «dat de buitenlandse diplomatie enkel dient voor commercieel-economische belangenbehartiging en doorgaans andere doelstellingen, onder andere ontwikkelings-samenwerking opzijshift».

Wat vandaag met Tractebel gebeurt, is het logische gevolg van de globalisering. Het lot van duizenden arbeidsplaatsen in Vlaanderen, bij onder andere Electrabel en Distrigaz, komt hierdoor in de Franse handen van Suez-Lyonnaise. De enige schuldigen hiervoor zijn de Belgische en Vlaamse regeringen. Zij zijn schuldig omdat de politici in de gemeenschappelijke salons van de Generale het monopolie van Electrabel helpen uitbouwen en omdat de Belgische regering tien jaar geleden de controle van Suez op de Belgische energiesector heeft toegestaan. Vlaanderen wordt afhankelijk gemaakt van Frans kapitaal, maar moet ook toestaan dat de belangen van de bevolking niet optimaal worden behartigd en dit op vele terreinen. Voor wat dividenden en een zitje in een raad van bestuur werd de monopoliepositie van Electrabel in de gemeenten gebetonneerd en blijft de bevolking als klant de zwakste schakel. Bovendien zullen, net als in Kazachstan, zowel de energieproductie als de distributie binnenkort geregeld worden door Parijs, door een groep die vooral oog heeft voor winstcijfers. Tractebel-baas Bodson wordt alvast een ondergeschikte. De Franse belangen zullen meer dan ooit wegen op onze besluitvorming inzake kernenergie. Tractebel verwierf bovendien het monopolie op de know-how van afvalverbranding en is dus verankerd in de hele afvalverwerking.

Wat is het antwoord van de premier op de opwerping dat de huidige positie van Tractebel niet in het voordeel is van de bevolking? Behoort het tot de taken van een premier om, in een stijl die doet denken aan verre Zaïrese tijden, te lobbyen voor deze «buitenlandse» energieholding en om meer in het algemeen, lobbyist te zijn voor firma's? Is de premier in Kazachstan nu enkel de verdediger geweest van Franse economische belangen of had deze reis ook louter politieke en immateriële doeleinden?

De voorzitter. — Het woord is aan de eerste minister.

De heer Dehaene, eerste minister. — Mijnheer de voorzitter, mijn reis naar de Kaukasus en Centraal Azië had in de eerste plaats tot doel het belang dat dit gebied voor ons heeft te onderstrepen en de banden met België en de Europese Unie aan te halen. We mogen niet vergeten dat het hier gaat om een gebied dat bijzonder strategisch gelegen is tussen Rusland, China, Iran, Turkije en Europa, en dat tot nu toe alles zich daar afspeelde in de

schaduw van de voormalige Sovjet-Unie. De stabiliteit van de wereld van morgen zal daar in grote mate worden bepaald. Het is van kapitaal belang dat Europa de banden met die landen aanhaalt omdat ze ook op ons rekenen voor de realisatie van hun stabiliteit en onafhankelijkheid. Bovendien hebben ze een enorm economisch potentieel. Ook Europa zal in de volgende eeuw van deze streek afhankelijk zijn voor zijn energiebevoorrading. Sterke economische banden zijn dus onontbeerlijk. Het promoten van Belgische firma's zoals Tractebel en Petrofina in die landen, waar nog een sterk centraal gezag bestaat en waar politieke steun een grote rol speelt bij het sluiten van contracten die belangrijk zijn voor onze energiebevoorrading, kan dus wel degelijk worden beschouwd als een initiatief dat het Belgisch belang dient.

Wat meer bepaald Tractebel betreft, werden vorig jaar, in overleg met Suez-Lyonnaise des Eaux, de nodige statutaire wijzigingen uitgevoerd om de autonomie van Tractebel te waarborgen. Tractebel is niet alleen belangrijk voor de Belgische energiebevoorrading maar ook voor onze expansie in het buitenland en dit verklaart deze onderhandeling. De aangekondigde operaties van de voorbije weken hebben dit niet fundamenteel gewijzigd. Ik ging niet naar Kazachstan en de naburige landen om daar de Franse belangen te verdedigen. Wanneer firma's hun activiteit in en vanuit België met de nodige autonomie ontplooiën, is de kapitaalstructuur van ondergeschikt belang. Indien ik voor Janssen Pharmaceutica of Smith-Kline naar het buitenland was gegaan, had de heer Anciaux daar waarschijnlijk geen kritiek op gehad. Nochtans opereren deze firma's op het vlak van research en ontwikkeling vanuit België en is hun kapitaal in Amerikaanse handen. Voor mij maakt dit geen verschil uit.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Anciaux voor een repliek.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de voorzitter, ik laat die laatste opmerking van de premier voor wat ze waard is. Hoe kan hij immers weten hoe ik zou reageren wanneer er Amerikaanse belangen in het spel zijn? Indien hij enige voeling zou hebben met mijn overtuiging, zou hij weten dat ik in dat geval precies op dezelfde manier zou reageren.

De premier wil in de eerste plaats de banden aanhalen. Het is echter vreemd dat hij juist naar drie landen gaat waar de Belgische diplomatie geen ambassades heeft. Is dit geen zijdelingse uiting van kritiek op het beleid van het ministerie van Buitenlandse Zaken dat niet genoeg moeite zou doen om in die gebieden ambassades te installeren?

De lobbying van de eerste minister voor Tractebel en Petrofina is flagrant. De reacties in de pers liegen er niet om: het lobbywerk was duidelijk zijn eerste doelstelling. De eerste minister ging daarin zelfs erg ver. Hij was bereid tot verregaande afspraken met autoritaire regimes, zolang dit het belang van de twee firma's diende. Tractebel had in Kazachstan heel wat problemen met de lokale overheden en met de bevolking omdat het optreden van het bedrijf nefaste gevolgen zou hebben voor de bevolking. Moet men bij dergelijke zendingen ook geen rekening houden met de bevolking van de plaatsen die men bezoekt?

Ik vraag mij trouwens af of het wel de rol is van de eerste minister om zich steeds opnieuw in te zetten ten voordele van de grote en machtige lobby's terwijl het huidige regeerbeleid niet bepaald gunstig is voor de Belgische economische opleving en zeker niet voor de kleine en middelgrote ondernemingen in Vlaanderen. (*Protest op de banken van de CVP.*)

Ik stel vast dat de heren van de CVP wakker worden, al veronderstel ik wel dat de eerste minister echt wel in staat is zichzelf te verdedigen.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

ORDRE DES TRAVAUX

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

M. le président. — Mesdames, messieurs, je vous propose d'ajouter à l'ordre du jour de cet après-midi le conflit d'intérêts entre le Parlement flamand et le Sénat concernant le projet de loi

modifiant les articles 43, paragraphe 5, et 43quinquies de la loi du 15 juin 1935 concernant l'emploi des langues en matière judiciaire, complétant l'article 43 de la même loi et y insérant un article 43septies.

Ik stel voor aan de agenda van vanmiddag het volgende punt toe te voegen: het belangenconflict tussen het Vlaams Parlement en de Senaat over het wetsontwerp tot wijziging van de artikelen 43, paragraaf 5, en 43quinquies van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, tot aanvulling van artikel 43 van dezelfde wet en tot invoeging van een artikel 43septies in die wet.

Geen bezwaar?

Pas d'objection?

Dan is aldus besloten.

Il en est donc ainsi décidé.

QUESTION ORALE DE MME DELCOURT-PÊTRE AU MINISTRE DE L'EMPLOI ET DU TRAVAIL SUR «LES AIDES À L'EMPLOI LIÉES À LA RÉDUCTION DU TEMPS DE TRAVAIL À 32 HEURES PAR SEMAINE»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW DELCOURT-PÊTRE AAN DE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN ARBEID OVER «DE STEUNMAATREGELEN VOOR DE TEWERKSTELLING VERBONDEN AAN DE VERMINDERING VAN DE WERKTIJD TOT 32 UUR PER WEEK»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Delcourt au ministre de l'Emploi et du Travail.

La parole est à Mme Delcourt.

Mme Delcourt-Pêtre (PSC). — Monsieur le président, le gouvernement a prévu la réduction des cotisations sociales patronales pour les entreprises qui tout en s'engageant à réduire le temps de travail à 32 heures par semaine pour un certain pourcentage de leurs travailleurs, engagent du personnel supplémentaire. Il semble toutefois que cette réduction du temps de travail à 32 heures par semaine soit considérée, au regard de la législation sociale, pour les travailleurs concernés comme le choix d'un travail à temps partiel.

Mes questions sont les suivantes.

Premièrement, est-il exact que les travailleurs qui passent sous le régime de travail de 32 heures par semaine, dans le cadre de cette législation sur les aides à l'emploi, sont pour toutes les autres matières du droit social — chômage, pension, contrat de travail, publicité des horaires de travail, ... — assimilés à des travailleurs à temps partiel?

Deuxièmement, ne s'agit-il pas d'un frein à un tel choix et le gouvernement compte-t-il modifier les termes légaux pour mieux répondre à la réalité de ces «choix» qui sont parfois forcés?

Troisièmement, dans le cadre du plan d'action pour l'emploi que le gouvernement va transmettre à la Commission européenne, le gouvernement se serait prononcé pour la semaine de quatre jours: le lien de la semaine de quatre jours et l'assimilation à du travail à temps partiel a-t-il été examiné, dans ce cadre, par le gouvernement? Quelle est la position de Mme la ministre en cette matière?

M. le président. — La parole est à Mme Smet, ministre.

Mme Smet, ministre de l'Emploi et du Travail, chargée de la Politique d'égalité des chances entre hommes et femmes. — Monsieur le président, en droit du travail, on entend par travail à temps partiel le travail d'une durée plus courte que la durée de travail normale valable pour les travailleurs à temps plein au sein des entreprises.

En droit du travail, le travailleur de référence sera donc déterminant pour savoir si les travailleurs qui passent à un régime de 32 heures/semaine seront considérés comme des travailleurs à temps partiel ou comme des travailleurs à temps plein.

Lorsqu'il est question de travail à temps partiel, le contrat de travail à temps partiel doit être établi par écrit et certaines mentions obligatoires comme, par exemple, l'horaire de travail doivent y figurer. Une copie de chaque contrat de travail à temps partiel doit être conservée à l'endroit où le règlement de travail doit être consulté.

Pour ce qui est de la réglementation du chômage, sont considérés comme des travailleurs à temps partiel avec maintien des droits — sans allocation de garantie de revenu — les travailleurs qui font l'objet d'une réduction du temps de travail dans le cadre de l'article 9 de l'arrêté royal du 24 février 1997, il s'agit des entreprises en restructuration et en difficulté; les travailleurs qui passent à un régime de 32 heures/semaine dans le cadre de l'arrêté royal du 24 novembre 1997, il s'agit des entreprises qui réduisent le temps de travail à 32 heures/semaine, qui réalisent au moins un volume de travail égal et qui procèdent à de nouveaux engagements.

Cela a pour conséquence qu'après l'occupation, les allocations sont calculées sur la base de l'ancien salaire à temps plein. La période de travail ne compte pas comme période de chômage indemnisé.

Les travailleurs ne peuvent donc pas être exclus au motif d'un chômage de longue durée pendant l'occupation à temps partiel avec maintien des droits.

La réglementation en matière de pension dispose que le montant de la pension relative aux années de travail effectuées dans le cadre d'un régime de 32 heures par semaine est calculé sur la base du salaire réel pour l'occupation à temps partiel. Cependant, un supplément est accordé en fonction du salaire minimum pour la partie non prestée, et ce pendant cinq années au plus, à étaler sur plusieurs années de carrière en fonction de la durée du travail. En d'autres termes, le régime de 32 heures par semaine relève du temps partiel sauf dans les entreprises où la durée hebdomadaire des prestations est fixée à 32 heures pour l'ensemble du personnel.

Par ailleurs, le gouvernement envisage de reconnaître aux travailleurs à temps partiel engagés dans le cadre des arrêtés mentionnés le droit au congé éducation payé.

La semaine de quatre jours sera proposée dans le plan national d'action présenté par la Belgique, lequel entre dans le cadre des lignes directrices européennes pour des raisons relevant de l'organisation du travail. Cette mesure n'implique pas une diminution du temps de travail. En fait, le gouvernement propose que les travailleurs effectuent — par exemple — quatre journées de neuf heures. Cela permettrait d'augmenter l'occupation des machines à raison, par exemple, d'une heure par jour. Par ailleurs, le système supposerait aussi que le samedi devienne une journée de travail. En outre, le gouvernement précise le nombre de travailleurs optant en faveur de cette formule à partir duquel les entreprises peuvent obtenir une réduction des cotisations patronales à la sécurité sociale. Le gouvernement prévoit encore l'engagement compensatoire de chômeurs, à concurrence d'un certain pourcentage.

En conclusion, il s'agit réellement d'une autre forme d'organisation du travail.

M. le président. — La parole est à Mme Delcourt pour une réplique.

Mme Delcourt-Pêtre (PSC). — Monsieur le président, je remercie Mme la ministre pour ces explications, en particulier en ce qui concerne la semaine de quatre jours. Toutefois, je me demande si le fait que les travailleurs appelés à prêter 32 heures par semaine relèvent d'un statut à temps partiel, fait vraiment l'objet d'une information suffisante.

M. le président. — La parole est à Mme Smet, ministre.

Mme Smet, ministre de l'Emploi et du Travail, chargée de la Politique d'égalité des chances entre hommes et femmes. — Monsieur le président, nous n'avons, jusqu'à présent, reçu qu'une ou deux demandes à ce propos. Par conséquent, nous sommes en mesure de fournir des explications au cas par cas. Dès lors, les entreprises intéressées ne peuvent évoquer un quelconque déficit sur le plan de l'information.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

QUESTION ORALE DE M. HATRY AU MINISTRE DE LA SANTÉ PUBLIQUE ET DES PENSIONS SUR «DES RETENUES INDUES SUR LES PENSIONS»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER HATRY AAN DE MINISTER VAN VOLKSGEZONDHEID EN PENSIOENEN OVER «ONTERECHTE INHOUDINGEN OP DE PENSIOENEN»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Hatry au ministre de la Santé publique et des Pensions.

Mme la ministre De Galan répond en lieu et place de M. Colla.

La parole est à M. Hatry.

M. Hatry (PRL-FDF). — Monsieur le président, la Belgique vient d'être assignée devant la Cour de justice européenne de Luxembourg, étant donné qu'elle viole, sur deux points, les règles européennes en matière de sécurité sociale.

Il s'agit, d'abord, d'une retenue de 13,07 % sur les pensions pour couvrir les accidents du travail et les maladies professionnelles, prélèvement effectué sur les pensions à charge de personnes qui sont établies dans un autre État membre, et qui, par conséquent, ne reçoivent et ne recevront jamais rien pour indemniser des accidents du travail et des maladies professionnelles étant donné qu'elle sont pensionnées.

En deuxième lieu, la Belgique applique une retenue sur les pensions reçues par les résidents en Belgique d'un autre État membre, résidents belges qui ont cotisé volontairement à cette fin. Ces deux mesures sont contraires aux règles européennes.

Le ministre compte-t-il laisser assigner la Belgique ou adapter ces règles incompatibles avec nos engagements ?

M. le président. — La parole est à Mme De Galan, ministre.

Mme De Galan, ministre des Affaires sociales. — Monsieur le président, la première partie de la question relève plutôt de mon département car elle porte sur les accidents et les maladies professionnelles, et la seconde est davantage du ressort du département des Pensions.

Je tenterai de vous apporter une réponse globale.

Le premier dossier faisant l'objet d'une procédure d'infraction à l'encontre de la Belgique est relatif au prélèvement des cotisations de sécurité sociale faisant l'objet de l'article 46 des lois coordonnées relatives à la réparation des maladies professionnelles, sur les prestations de maladie professionnelle qui sont versées à des bénéficiaires résidant dans un autre État membre de l'Union européenne. La Commission européenne ne conteste pas l'existence de ladite cotisation mais uniquement son prélèvement dans la situation décrite ci-avant.

Dès que les faits ont été portés à notre connaissance, l'administration a été invitée à réaliser une étude complète tant juridique que financière en la matière. Celle-ci devrait être terminée pour début mai et dès que les résultats seront disponibles, ils vous seront transmis, monsieur Hatry. Jusqu'à présent, aucune requête officielle de la Commission européenne n'a été adressée au ministère des Affaires étrangères. J'en ai eu la confirmation ce matin, lorsque M. Colla m'a transmis le texte de votre question orale et que je me suis enquis de la situation auprès de M. De Bock.

Le deuxième problème soulevé par l'honorable membre est relatif au calcul des pensions de certaines personnes en vertu de la législation belge, et plus précisément, à l'application de l'article 46bis du règlement C.E.E. numéro 1408/71 relatif à la sécurité sociale des travailleurs migrants. Cette disposition interdit de prendre en compte, en vue de l'application des règles anti-cumul, le montant des prestations acquises au titre de la législation d'un autre État membre et qui sont servies sur la base d'une assurance volontaire ou facultative continuée.

Le gouvernement belge a, par une lettre du 29 octobre 1997, fait savoir à la Commission européenne que depuis l'entrée en vigueur de l'article 46bis du règlement C.E.E. numéro 1408/71 relatif à la sécurité sociale des travailleurs migrants, il n'est plus tenu compte des périodes d'assurance libre ou d'assurance libre continuée pour l'application des règles belges anti-cumul.

Un cas continuait à poser problème jusqu'il y a peu de temps. L'Office national des pensions revoit le dossier en cause afin de ne pas tenir compte du montant des prestations acquises sur la base d'une assurance volontaire pour l'application des règles anti-cumul. La Commission européenne a été avisée de cette décision par une lettre du 23 mars 1998.

M. le président. — La parole est à M. Hatry pour une réplique.

M. Hatry (PRL-FDF). — Monsieur le président, si j'ai bien compris la réponse de Mme la ministre, une infraction a été constatée et pourrait être portée devant la Cour de justice dans des délais assez brefs. Le gouvernement arrêtera sa position en la matière au début du mois de mai.

Mme De Galan, ministre des Affaires sociales. — Effectivement.

M. Hatry (PRL-FDF). — J'espère en tout cas que le choix sera opéré dans le respect des règles européennes et ne traduira pas un entêtement dans le maintien de la situation actuelle.

En ce qui concerne le deuxième point, ne conviendrait-il pas de modifier l'arrêté royal relatif aux pouvoirs spéciaux qui a permis au ministère des Pensions de retenir ces sommes ou de les insérer dans le total faisant l'objet de l'écrêtement en raison du cumul. Il ne me semble pas possible de ne plus en tenir compte sur une simple décision administrative. Il conviendrait au moins de modifier par une loi les arrêtés royaux que vous nous avez fait voter lors de la ratification de l'année passée dans cette assemblée, madame la ministre.

M. le président. — La parole est à Mme De Galan, ministre.

Mme De Galan, ministre des Affaires sociales. — Monsieur le président, je répondrai très brièvement à M. Hatry que, s'il convient de régler le premier cas qui relève directement de mes compétences au mieux de l'intérêt de la réglementation européenne, j'agirai en ce sens sans faire preuve d'un entêtement stérile. Dès que nous serons en possession du rapport de notre administration, je vous le transmettrai directement, sans intermédiaire, monsieur Hatry.

Pour le deuxième cas, j'en référerai à l'O.N.P. et je ne manquerai pas de vous tenir au courant.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAUTMANS AAN DE MINISTER VAN AMBTENARENZAKEN OVER «DE BENOEMINGEN BIJ DE REGIE DER GEBOUWEN»

QUESTION ORALE DE M. VAUTMANS AU MINISTRE DE LA FONCTION PUBLIQUE SUR «LES NOMINATIONS À LA RÉGIE DES BÂTIMENTS»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Vautmans aan de minister van Ambtenarenzaken.

Het woord is aan de heer Vautmans.

De heer Vautmans (VLD). — Mijnheer de voorzitter, er bestaat een ongeschreven traditie voor de benoemingen voor de Regie der Gebouwen. Om beurt wordt er namelijk een architect en een ingenieur aangeworven. In Antwerpen is de directeur al sinds april van vorig jaar met pensioen. Deze betrekking werd echter nog steeds niet voor een nieuwe benoeming opengesteld omdat het nu

de beurt aan een ingenieur zou moeten zijn. Blijkbaar talmt men met deze benoeming, omdat men de benoeming van een ingenieur voor een andere regio, namelijk de regio van de minister, wil voorbehouden.

Ik wil de minister de volgende vragen stellen. Om welke redenen werd de betrekking in Antwerpen nog steeds niet opengesteld? Hoe wordt deze leemte tot op heden ingevuld? Tegen wanneer wordt de benoeming verwacht? Gaat men inderdaad eerst iemand in Waals-Brabant benoemen? Zo ja, om welke redenen? Is dit een voorbeeld van de nieuwe politieke cultuur waarover iedereen het heeft?

De voorzitter. — Het woord is aan de minister Flahaut.

De heer Flahaut, minister van Ambtenarenzaken. — Mijnheer de voorzitter, ik heb de vraag van de heer Vautmans met veel aandacht gelezen en ik kan hem bevestigen dat de thans aan de gang zijnde bevorderingsprocedures volledig correct worden afgewerkt. Rekening houdend met de nieuwe personeelsformatie en de goedkeuring van de andere reglementaire besluiten — personeelsreglement, taalkaders, weddeschalen bijzondere graden enzovoort — werden bij de Regie der Gebouwen een aantal bevorderingsprocedures gestart voor de vacante betrekking van niveau 1 en andere niveaus. Tot die groep behoort ook de nieuwe betrekking van directeur bij de provinciale directie van Waals-Brabant.

De betrekking van directeur in Antwerpen daarentegen, die vacant werd ten gevolge van de opruiming van de vorige titularis, werd vanaf 1 januari 1998 na een interne mutatie bezet, namelijk door een ingenieur-directeur. Wel is het zo dat de betrokkene tijdelijk afwezig is uit de dienst, aangezien hij op een ministerieel kabinet is gedetacheerd. Hij wordt daarom vervangen door een andere ambtenaar uit de dienst, met een hogere functie. Het is echter mogelijk dat de huidige titularis, na de volledige afhandeling van de lopende bevorderingsprocedures, een nieuwe mutatie aanvraagt naar een van de betrekkingen die in zijn graad vacant zullen worden. Mocht die situatie zich voordoen — ik verneem dat daar een grote kans toe is — dan zal ik het nodige doen opdat ook voor Antwerpen onmiddellijk een bevorderingsprocedure voor ingenieur-directeur wordt opgestart.

Ik hoop dat mijn uitleg de heer Vautmans heeft overtuigd van mijn inzet om alle diensten die onder mijn bevoegdheid vallen gelijk te behandelen, in welke regio ze zich ook bevinden.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Vautmans voor een repliek.

De heer Vautmans (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik zal deze twee benoemingen op de voet volgen.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

ORDEMOTIE — MOTION D'ORDRE

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Anciaux voor een ordemotie.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de voorzitter, enkele minuten geleden heeft Belga het bericht verspreid — het werd door de rijkswacht bevestigd — dat in Neufchâteau een gevaarlijke crimineel, de heer Dutroux, zou zijn ontsnapt.

Ik stel voor de werkzaamheden van de Senaat op te schorten tot er meer duidelijkheid is over dit nieuws. Op het ogenblik is de regering in vergadering bijeen, zodat het voor sommige ministers

moelijk is hier aanwezig te zijn. Ik dring erop aan dat aan de Senaat binnen de kortst mogelijke tijd duidelijkheid wordt verschaft over deze aangelegenheid.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Devolder.

De heer Devolder (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik sluit mij aan bij het verzoek van de heer Anciaux om duidelijkheid te krijgen over dit bericht. Het is echter niet nodig hiervoor onze werkzaamheden te onderbreken.

M. le président. — Mesdames, messieurs, vous aurez remarqué l'absence du ministre de la Justice et du ministre de l'Intérieur pour les raisons que vient d'évoquer M. Anciaux.

Je propose que nous nous tenions au courant de la suite des événements et du résultat de la réunion qui se tient actuellement; toutefois, en fonction des ministres actuellement présents en séance, je pense que nous pouvons poursuivre nos travaux.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DEVOLDER AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN ECONOMIE EN TELECOMMUNICATIE OVER «DE NIEUWE SURFTARIEVEN VAN BELGACOM»

QUESTION ORALE DE M. DEVOLDER AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'ÉCONOMIE ET DES TÉLÉCOMMUNICATIONS SUR «LES NOUVEAUX TARIFS DE BELGACOM POUR NAVIGUER SUR L'INTERNET»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Devolder aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie.

Het woord is aan de heer Devolder.

De heer Devolder (VLD). — Mijnheer de voorzitter, op 15 maart voerde Belgacom een nieuwe manier van tarifieren in. Deze verloopt in vier fasen, afhankelijk van de afsluitdatum van de Belgacomfactuur. Ingevolge de toepassing van dit nieuwe systeem stijgen de kosten van een uur lokaal telefoneren en dus ook van surfen op Internet van 30 naar 45 frank. Op die manier wordt de universele toegang tot het Internet uiteraard niet bevorderd.

Belgacom stelde voor de nieuwe tarifiering op te vangen door het verstrekken van speciale telefoonnummers aan Internetproviders. Hierbij zou 30 frank per uur worden aangerekend in daluren en 60 frank in piekuren. Het BIPT zou dit voorstel nog steeds onderzoeken en overleg plegen met de betrokken partijen. Intussen tikt de rekening duchtig aan. Belgacom sust de gemoederen met de verklaring dat zij via de telefoonnummers van de providers een gescheiden rekening kan opmaken. Hierover circuleren echter tegengestelde geruchten.

Graag had ik van de vice-eerste minister vernomen welk systeem er sedert 15 maart 1998 wordt toegepast en hoeveel een uur Internet-surfen momenteel aan de gebruiker kost. Belgacom stelde voor het eventueel teveel betaalde bedrag terug te storten. In een testgebied zou dit gebeuren op schriftelijke aanvraag en op basis van een gedetailleerd overzicht van de Internetverbindingen. Aangezien niet elke provider dit overzicht kan bezorgen is dit een onwerkbaar en discriminerend systeem. Welke oplossing stelt de vice-eerste minister voor? De vice-eerste minister is van plan het Internetgebruik in de toekomst te promoten via lagere tarieven, bijvoorbeeld voor scholen en bibliotheken. Hoe zal dit systeem werken? Komt er een variant voor privé-gebruikers en voor bedrijven?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Di Rupo.

De heer Di Rupo, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie. — Mijnheer de voorzitter, sinds 15 maart 1998 past Belgacom bijzondere tarieven toe voor Inter-nettoegang via het klassieke telefoonnet.

Zoals elk telefoontarief bedraagt dat één frank in de daluren met een minimum van 3 minuten. De daluren zijn op werkdagen van 18 uur tot 8 uur en tijdens de weekends en feestdagen. Na 10 minuten krijgen Internetgebruikers echter een korting van 50%. Voor het klassieke telefoongebruik is dat 30%.

Een eventuele terugbetaling is enkel van toepassing voor de klanten van Belgacom die deelnamen aan de tests voor de toepassing van de nieuwe facturatie. De testperiode liep van 15 december 1997 tot 15 maart 1998 en betreft klanten uit de regio's Deurne en Waver. Hun aantal wordt geschat op 2 100.

Deze klanten werden tijdens de testperiode het nieuwe basistelefoontarief voor Internetverbindingen aangerekend. Ze kunnen een terugbetaling krijgen van het verschil tussen het aangerekende bedrag en het voorlopige tarief. Dat laatste werd vastgelegd op basis van een berekeningswijze die door de meerderheid van de *service providers* is ingevoerd. Indien de *service provider* deze berekeningswijze niet hanteert, kan de klant met Belgacom contact opnemen. Er kan dan een oplossing worden gevonden. Als er problemen rijzen bij het zoeken naar een minnelijke schikking kan de hulp van de ombudsman voor telecommunicatie worden ingeroepen.

La loi du 19 décembre 1997, publiée au *Moniteur belge* du 30 décembre 1997, prévoit l'attribution à certains bénéficiaires de conditions favorables pour accéder au réseau Internet.

L'annexe 3 de la loi définit les conditions techniques et financières de ce service; il s'agit de la mise à disposition, à un prix abordable en ce qui concerne la connexion, le coût des communications et de la redevance, d'une ligne permettant l'interactivité. Cela doit permettre de fournir un accès à des réseaux de données, notamment Internet, et de répondre ainsi aux besoins sociaux particuliers des hôpitaux, écoles et bibliothèques publiques.

Un projet de contrat de gestion a été établi avec Belgacom et approuvé en Conseil des ministres. Ce contrat de gestion liera l'État fédéral et Belgacom pour une durée de trois ans. Il est le résultat non seulement d'une négociation avec Belgacom mais aussi des contacts pris avec les Communautés flamande, française et germanophone dans le but de cerner les besoins de certains bénéficiaires qui relèvent de leurs compétences.

Le contrat de gestion prévoit la mise à disposition d'une ligne de qualité I.S.D.N. spécifiquement destinée à l'accès à Internet, permettant un accès 24 heures sur 24 pour un prix forfaitaire. Le prix total de la ligne est pris en charge en partie par l'État fédéral, en partie par le bénéficiaire et, en ce qui concerne les écoles, en partie par Belgacom. Pour sa part, l'État consacrerá 860 millions en deux ans à ce projet.

Le contrat de gestion produira ses effets dès qu'une série de modalités pratiques auront été réglées par convention entre Belgacom et les différentes communautés.

Il faut encore noter que le contrat de gestion ne porte ni sur le matériel informatique, ni sur l'abonnement à un fournisseur de service Internet qui restent à charge des bénéficiaires.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Devolder voor een repliek.

De heer Devolder (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de vice-eerste minister voor zijn antwoord. Het zou nuttig zijn mocht de vice-eerste minister de Senaat op korte termijn kunnen informeren over het beheerscontract.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW CANTILLON AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN ECONOMIE EN TELECOMMUNICATIE OVER «DE TIENJAARLIJKSE VOLKSTELLING EN MOGELIJKE ALTERNATIEVEN»

QUESTION ORALE DE MME CANTILLON AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'ÉCONOMIE ET DES TÉLÉCOMMUNICATIONS SUR «LE RECENSEMENT DÉCENNAL ET LES ALTERNATIVES POSSIBLES»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Cantillon aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie.

Het woord is aan mevrouw Cantillon.

Mevrouw Cantillon (CVP). — Mijnheer de voorzitter, de heer Claude Chéry, directeur-generaal van het Nationaal Instituut voor de Statistiek, heeft in een toespraak op de studiedag «la Belgique en chiffres et en cartes» gesproken over de voor- en nadelen van de volkstelling. Deze levert om de tien jaar een exhaustieve steekproef. Voordeel van deze methode is dat op bepaalde tijdstippen een volledig en gedetailleerd beeld van de bevolking beschikbaar is. Nadelen zijn de hoge kost en het feit dat al bij al toch slechts om de tien jaar een momentopname wordt gemaakt. Hij heeft hierbij gewag gemaakt van een alternatief dat thans door het Nationaal Instituut voor de Statistiek wordt onderzocht, namelijk een continue enquêtering van individuen, via het systeem van de vernieuwing van de identiteitskaarten.

Deze methode wordt thans uitgetest in vijf proefgemeenten.

Wanneer zal de regering een beslissing nemen omtrent het al dan niet organiseren van een volkstelling in 2001?

Acht de regering dat het door het NIS georganiseerde proefproject een valabel alternatief voor de traditionele volkstelling?

Is dit alternatief reeds voldoende methodologisch onderbouwd om reeds in 2001 de volkstelling te supprimeren?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Di Rupo.

De heer Di Rupo, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie. — Mijnheer de voorzitter, na de laatste volkstelling in 1991 werd een werkgroep Volkstelling 2001 opgericht binnen de Hoge Raad voor Statistiek.

Deze werkgroep had als opdracht de opportuniteit te onderzoeken van alternatieve methodologieën voor het realiseren van de volkstelling. Het was onder andere de bedoeling de kosten voor het NIS en voor de gemeenten te verlagen.

De werkgroep heeft zijn werkzaamheden niet beëindigd, maar heeft wel voorgesteld uit te testen of het niet mogelijk is om de vragenlijsten voor de volkstelling af te leveren telkens als de identiteitskaarten worden vernieuwd. Deze test loopt momenteel in vijf gemeenten. Het nadeel van dit systeem is dat men geen beeld meer heeft van de resultaten op één bepaald moment. De antwoorden op nieuwe vragen, die op verzoek van de wetenschappers aan de lijst zijn toegevoegd, worden bovendien pas na een tamelijk lange termijn significant.

Het advies van de Hoge Raad voor Statistiek op basis van de werkzaamheden van de werkgroep Volkstelling 2001 en van de lopende proefstudie, is nog niet beschikbaar. Ik zal dit advies nog dit jaar krijgen. Zodra ik erover beschik, zal ik een beslissing nemen over de methodologie die in de toekomst voor volkstellingen moet worden gevolgd. Ik zal dan vooral rekening houden met het wetenschappelijk belang van de gegevens die door de volkstelling kunnen worden verzameld.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE M. HAPPART AU MINISTRE DE L'AGRICULTURE ET DES PETITES ET MOYENNES ENTREPRISES SUR «UN QUATRIÈME CAS DE 'VACHE FOLLE'»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER HAPPART AAN DE MINISTER VAN LANDBOUW EN DE KLEINE EN MIDDELGROTE ONDERNEMINGEN OVER «HET VIERDE GEVAL VAN 'GEKKE-KOEIENZIEKTE'»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Happart au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises.

La parole est à M. Happart.

M. Happart (PS). — Monsieur le président, monsieur le ministre, un quatrième cas de «vache folle» a été officialisé en début de semaine.

Pourriez-vous me dire quelle est la filière alimentaire des deuxième, troisième et quatrième vaches positives et s'il est déjà possible de faire un premier constat qui lierait la maladie à la consommation par ces bovins d'un type de nourriture commun, de manière à pouvoir contrôler les autres troupeaux qui auraient consommé ce même type d'aliments?

Quel a été le mouvement des bovins du même âge ayant mangé la même chose et ayant quitté ces différentes exploitations avant la découverte de ces bêtes malades? Que comptez-vous faire avec ces bêtes qui se trouvent dans d'autres exploitations?

M. le président. — La parole est à M. Pinxten, ministre.

M. Pinxten, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises. — Monsieur le président, en ce qui concerne la première question, je puis vous dire que les enquêtes épidémiologiques sont terminées pour les deux premiers cas d'E.S.B. détectés dans notre pays. Il s'agit du cas détecté à Havelange en date du 31 octobre de l'année passée et du cas de Oostkamp détecté le 10 mars dernier.

Ces deux enquêtes ont permis de déterminer que l'alimentation donnée aux deux vaches concernées ne contenait pas de farines animales.

Pour le troisième cas, détecté à Waarschoot le 30 mars dernier, l'enquête est toujours en cours et se fait en collaboration avec les autorités néerlandaises. En effet, nous savons déjà que l'alimentation de l'animal concerné provenait principalement de ce pays. À ce jour, je ne dispose pas encore des résultats de cette enquête. Il est toutefois déjà clair que la situation est différente de celle des deux premiers cas; les investigations ne sont dès lors pas menées de manière identique.

En ce qui concerne le dernier cas, à savoir celui détecté à Tielst le 20 avril dernier, l'enquête ne fait que démarrer et demandera, vous le savez, plusieurs semaines.

La question que vous avez posée est importante et nous essayons de vérifier s'il existe un lien entre les cas d'E.S.B. connus jusqu'à présent. Je puis vous assurer que sur la base des données dont je dispose actuellement — je viens de vous dire que l'enquête n'est pas tout à fait terminée pour le troisième cas — il n'existerait aucun lien entre ces trois cas. Toutefois, je le répète, je ne puis me fonder que sur les données en ma possession aujourd'hui pour vous répondre.

À ma demande et sur proposition du groupe consultatif d'E.S.B. que j'ai mis en place en décembre dernier et qui est composé de professeurs d'universités et d'experts belges du Comité scientifique vétérinaire de l'Union européenne, une nouvelle comparaison détaillée est actuellement en cours: nous examinons les différents cas constatés afin de déterminer d'éventuels points communs.

Pour ce qui est de votre deuxième question, monsieur Happart, je rappelle que tous les animaux ayant séjourné dans le troupeau depuis la naissance de l'animal atteint, y compris ceux qui ont

quitté ce troupeau, sont également abattus et incinérés. Si ces animaux sont âgés de plus de deux ans, leur cerveau est examiné en vue du dépistage de l'E.S.B.

M. le président. — La parole est à M. Happart pour une réplique.

M. Happart (PS). — Monsieur le président, je voudrais demander au ministre de me faire parvenir la composition des aliments des bovins dont les analyses sont terminées. J'aimerais surtout connaître l'origine des aliments composés absorbés par ces animaux. Je souhaiterais également connaître la composition du groupe de travail, de manière à savoir qui sont les chercheurs, les professeurs et les éminences grises qui se penchent sur ce problème délicat.

La première question que je vous ai posée m'est inspirée par le fait que l'on voit malheureusement fleurir actuellement dans notre pays des cas d'E.S.B. alors que, jusqu'à présent, la Belgique semblait être préservée. Soit ces cas ont toujours existé mais on ne cherchait pas à les découvrir, soit on cherche mieux maintenant, ce qui permet de les dépister. Il est tout de même étonnant que des cas soient maintenant détectés alors qu'au cours des quinze dernières années, aucun n'a été relevé. Il faudra bien qu'un jour ou l'autre l'on mette en évidence un facteur commun à ces cas d'E.S.B.

M. le président. — La parole est à M. Pinxten, ministre.

M. Pinxten, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises. — Monsieur le président, je voudrais dire à M. Happart qu'il est faux de supposer que précédemment, on ne cherchait pas à découvrir les cas d'E.S.B. Dès les années 1990, des recherches actives ont été menées et je précise que le nombre de recherches menées dans notre pays est nettement supérieur à celui de la majorité des pays membres de l'Union européenne.

Je tiens à souligner qu'il n'est pas facile d'obtenir des ministres européens les données qui devraient nous permettre d'effectuer une comparaison correcte entre les recherches effectuées dans les autres États membres et celles menées en Belgique.

Je signale également qu'actuellement, le nombre de déclarations est en hausse. Il est évident qu'en présence d'un ou de plusieurs cas d'E.S.B., les vétérinaires praticiens sont davantage sensibilisés à la question, ce qui se traduit par un plus grand nombre de déclarations. Actuellement, une vingtaine nous sont transmises mensuellement.

Précédemment, ce chiffre était moindre, tout en étant supérieur à la moyenne européenne.

Compte tenu de ces renseignements, vous comprendrez qu'il est faux d'affirmer qu'auparavant, les cas d'E.S.B. n'étaient pas recherchés. Cependant, il est exact que ces recherches sont maintenant plus intenses, ce qui ne suffit toutefois pas à expliquer le nombre de cas détectés.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

QUESTION ORALE DE MME DARDENNE AU MINISTRE DE L'AGRICULTURE ET DES PETITES ET MOYENNES ENTREPRISES SUR «LE RETRAIT DES CIRCUITS DE COMMERCIALISATION DU LAIT CONTAMINÉ PAR LES DIOXINES»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW DARDENNE AAN DE MINISTER VAN LANDBOUW EN DE KLEINE EN MIDDELGROTE ONDERNEMINGEN OVER «HET UIT DE MARKT NEMEN VAN MET DIOXINE BESMETTE MELK»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Dardenne au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises.

La parole est à Mme Dardenne.

Mme Dardenne (Écolo). — Monsieur le président, M. le ministre Colla vient d'annoncer la mise en œuvre d'une norme pour les dioxines de 5 picogrammes par gramme de graisse dans le lait et les produits laitiers. On vient donc, logiquement, de faire retirer des circuits de commercialisation le lait contaminé au-delà de cette norme, provenant des fermes situées à proximité d'incinérateurs.

Cette mesure dépend-elle de vous, monsieur le ministre, ou de votre collègue, M. Colla? A-t-elle été prise conformément à l'article 6bis de la loi du 24 janvier 1977 sur les denrées alimentaires et la protection du consommateur? Se conformera-t-elle aux durées prescrites par cet article?

Cette mesure de retrait, au demeurant correcte, pose cependant plusieurs problèmes.

En premier lieu, vous affirmez que vous indemnisez les agriculteurs victimes de cette pollution. Or, il me revient que pour le cas de Blégny, près de Liège, le ministère aurait invité l'agriculteur concerné à se porter partie civile. Il me paraît inadmissible que cet agriculteur doive assumer non seulement un manque à gagner, mais encore les soucis et les frais d'un procès sans doute fort long. On sait combien peuvent durer les batailles d'experts et l'établissement des responsabilités. Comment comptez-vous indemniser les agriculteurs pour éviter qu'ils ne soient doublement victimes, à savoir par la perte de revenu du lait et par le coût des frais de justice?

En second lieu, comment sera détruite la fraction grasseuse du lait contaminé et qui supportera le coût de cette opération?

M. le président. — La parole est à M. Pinxten, ministre.

M. Pinxten, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises. — Monsieur le président, à la suite de l'avis rendu par le Conseil supérieur d'hygiène, mon collègue de la Santé publique a décidé d'imposer une norme pour la dioxine se trouvant dans les produits laitiers. Elle a été fixée à 5 picogrammes d'équivalent toxique par gramme de matière grasse. Tout lait dépassant cette norme est immédiatement retiré de la consommation.

Sur la base de cette norme, dont je devais disposer avant de pouvoir prendre attitude, j'ai développé un programme reposant sur trois piliers: premièrement, le renforcement de l'échantillonnage du lait, aussi bien aléatoire qu'orienté, qui existe depuis 1990; deuxièmement, le retrait des produits contaminés de la chaîne alimentaire; troisièmement, l'indemnisation des agriculteurs victimes.

Vos questions, madame Dardenne, portent sur les points 2 et 3.

La destruction de la dioxine s'effectue par incinération du beurre produit à partir du lait contaminé.

La procédure relative à l'indemnisation du producteur prévoit le paiement d'avances par le Fonds de la santé et de la production des animaux, couvrant la totalité des frais entraînés par l'opération, y compris la destruction du beurre contaminé.

L'agriculteur concerné ne devrait subir aucune perte. Toutefois, afin de pouvoir appliquer le principe du pollueur-payeur — auquel vous adhérez, je suppose — il est important, sur le plan juridique, que la victime se porte elle-même partie civile afin de pouvoir récupérer et rembourser les avances qui lui ont été octroyées par le fonds précité.

Je puis également vous dire que le secteur lui-même recherche actuellement une solution afin de financer solidairement les frais de justice éventuels.

M. le président. — La parole est à Mme Dardenne pour une réplique.

Mme Dardenne (Écolo). — Monsieur le président, je remercie le ministre de sa réponse.

Monsieur le ministre, vos réponses m'éclairaient quelque peu mais elles m'étaient déjà relativement connues.

Quand vous affirmez que la fraction grasseuse est détruite par incinération, de quel type d'incinération s'agit-il? L'incinération pose en effet un problème dans la mesure où elle génère des dioxines. Dès lors, pourquoi utilise-t-on cette technique? Vous n'avez pas été clair à ce sujet.

En ce qui concerne l'indemnisation, je reste totalement perplexe. En effet, que le Fonds pour la santé des animaux indemnise les agriculteurs ou prévoie, à tout le moins, des avances en leur faveur, me paraît un peu «gros». Le secteur laitier, qui supporte déjà le coût important des analyses de dioxines, doit donc aussi assumer celui de l'indemnisation, puisque c'est le secteur qui alimente essentiellement le Fonds pour la santé des animaux. Ce même secteur supporte aussi les frais de destruction.

Vous conviendrez que c'est une charge énorme pour un secteur qui subit les conséquences de choix industriels dont il n'est absolument pas responsable. S'il est effectivement difficile de déterminer quels sont les pollueurs, puisque les sources de dioxines sont multiples, il existe cependant des présomptions. Je ne comprends pas pourquoi l'agriculteur devrait lui-même se constituer partie civile. À partir du moment où le gouvernement décide de retirer des produits du marché, cette démarche devrait plutôt être entreprise au niveau gouvernemental.

Je ne vois pas pour quelle raison un agriculteur devrait engager de tels frais de justice qui seront à nouveau, me dites-vous, supportés *in fine* par le secteur. C'est aberrant! On se trompe de cible!

Je comprends votre embarras mais il serait souhaitable d'envisager la création d'un fonds destiné à ce genre de cas et qui serait alimenté par les pollueurs, en vertu du système pollueur-payeur. Jusqu'à présent, on peut polluer à volonté et ce sont les autres qui assument les ennuis et les frais.

M. le président. — La parole est à M. Pinxten, ministre.

M. Pinxten, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises. — Monsieur le président, je ne suis nullement dans l'embarras. En réponse à la première question, je dirai que l'incinération est réalisée conformément aux meilleures pratiques scientifiques actuelles.

Mme Dardenne (Écolo). — Quelles sont-elles?

M. Pinxten, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises. — Je ne suis ni un technicien ni un scientifique. On procède à l'incinération conformément aux meilleures pratiques scientifiques actuelles. Je puis, sans problème, vous faire parvenir une fiche technique à ce sujet.

Mme Dardenne (Écolo). — Cela m'intéresserait.

M. Pinxten, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises. — Je vous la ferai donc parvenir.

Quant au second élément, il relève davantage du domaine juridique. Ce problème est discuté avec tout le secteur.

Il faut également savoir que de nombreux frais sont déjà pris en charge par mon département, notamment tous les frais relatifs aux analyses. Il est donc inexact d'affirmer que tous les frais sont supportés par les producteurs eux-mêmes. Ce point est discuté et décidé en accord avec le secteur. Je ne vois dès lors pas la nécessité de créer un nouveau fonds alors qu'il en existe un qui est chargé de résoudre ce type de problème.

Mme Dardenne (Écolo). — Je vous parle de créer un fonds alimenté par les pollueurs. Si vous souhaitez appliquer le principe du pollueur-payeur, la moindre des choses serait de les faire payer. Il serait donc plus intéressant d'en discuter avec le secteur de l'incinération ou celui des producteurs de dioxines.

M. le président. — La parole est à M. Pinxten, ministre.

M. Pinxten, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises. — Encore faut-il savoir qui faire payer! Il n'est pas si évident de déterminer qui est le pollueur et de le prouver. Il ne suffit pas d'aller devant un tribunal.

En d'autres termes, il est impératif d'établir au préalable l'identité des pollueurs et d'apporter des preuves basées sur des avis scientifiques.

Mme Dardenne (Écolo). — Monsieur le président, je persiste à croire qu'un fonds présenterait l'avantage de faire participer l'ensemble des pollueurs.

M. le président. — L'incident est clos.
Het incident is gesloten.

COMMUNICATION DE M. LE PRÉSIDENT

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

M. le président. — Mesdames, messieurs, j'avais l'intention de vous proposer une suspension de séance pour permettre au bureau de se réunir en fonction des circonstances. Toutefois, selon les dernières informations qui me sont parvenues, le fugitif aurait été repris. Je suggère donc que nous poursuivions nos travaux.

QUESTION ORALE DE M. BOCK AU MINISTRE DE LA DÉFENSE NATIONALE SUR «L'INSTALLATION DU MUSÉE DE LA RÉSISTANCE»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER BOCK AAN DE MINISTER VAN LANDSVERDEDIGING OVER «HET INRICHTEN VAN HET VERZETSMUSEUM»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Bock au ministre de la Défense nationale.

Le ministre de la Justice se proposait de répondre en lieu et place de son collègue mais, en raison des circonstances, ce sera le ministre Flahaut qui assumera cette tâche.

La parole est à M. Bock.

M. Bock (PRL-FDF). — Monsieur le président, voici un an, le 17 mai dernier, j'interrogeais le ministre de la Défense à propos de l'ouverture, au musée de l'Armée, d'une salle consacrée à la résistance et à la déportation, rappelant que le ministre de la Défense en 1987, M. de Donnée, avait tenu une première réunion le 17 juillet.

Le 25 janvier 1988, M. de Donnée confirmait au conservateur «l'absolue nécessité de consacrer 1 500 m² à l'installation du Musée de la Résistance».

Cette intervention faisait suite à l'intérêt que notre collègue Mme France Truffaut et moi-même avions manifesté au Sénat depuis plusieurs années quant à l'ouverture d'une salle consacrée à la résistance et à la déportation.

Le 15 mai, le ministre de la Défense avait répondu au Sénat qu'il avait décidé d'accorder un budget de 50 millions auquel s'ajoutent dix millions provenant de la commission du patrimoine des musées afin de permettre au projet d'aboutir.

Puis-je vous demander de nous faire savoir quel est le programme des travaux qui restent à réaliser ?

Dans le même temps, pourriez-vous informer le Sénat de ce qui a été accompli au cours de 1997 ?

M. le président. — La parole est à M. Flahaut, ministre.

M. Flahaut, ministre de la Fonction publique. — Monsieur le président, je répondrai au nom de mon collègue, le ministre de la Défense nationale, qui a été retenu par une réunion ministérielle au Benelux.

D'une certaine manière, cette matière me concerne également dans la mesure où l'une de nos compétences porte sur les victimes de guerre.

Mon collègue me communique que, comme il a déjà eu l'occasion de l'expliquer précédemment, la halle Bordiau du Musée royal de l'armée et d'histoire militaire est affectée à l'évocation des conflits mondiaux contemporains et qu'un espace, consacré à la résistance et à la déportation, y est intégré.

En effet, il rappelle, qu'en 1995, le gouvernement a accordé un subside de 10 millions de francs à l'A.S.B.L. «Musée international de la Résistance» pour la présentation du patrimoine historique de la résistance, au sein du Musée royal de l'armée.

Il a, pour sa part, dégagé un budget important pour que l'aménagement global de la halle Bordiau soit enfin réalisé.

Il attire l'attention sur le fait qu'il s'agit donc bien de deux dossiers différents, même s'ils sont intimement liés, dont le premier est réalisé par l'A.S.B.L. «Musée international de la Résistance», le second, par procédure ouverte de marché public, par le département de la Défense nationale. L'application de la législation sur les marchés publics implique des délais de réalisation assez longs, ce qui explique l'état d'avancement différent de ces deux dossiers.

Aujourd'hui, le ministre de la Défense nationale est heureux de vous annoncer l'achèvement de la première étape de ce grand projet, et l'installation de l'espace «résistance et déportation», qui sera inauguré le 10 juin prochain.

Je présume, monsieur Bock, que vous serez invité à cette inauguration.

M. le président. — La parole est à M. Bock pour une réplique.

M. Bock (PRL-FDF). — Monsieur le président, je ne puis que remercier le ministre de sa réponse.

Je suis certain, monsieur le ministre, que vous aurez à cœur d'inviter à l'inauguration les membres du Parlement ou tout au moins, de la commission de l'Infrastructure, ainsi que ceux de la Défense nationale qui sont également concernés, et peut-être, les membres d'autres commissions, puisque comme vous l'avez dit, il s'agit ici d'un dossier distinct qui concerne et les Musées d'Histoire et les Musées de la Résistance et de la Déportation.

Quoi qu'il en soit, nous serons très heureux d'accomplir notre devoir vis-à-vis de ceux qui, par ce geste, seront reconnus et honorés.

M. le président. — L'incident est clos.
Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VERREYCKEN AAN DE MINISTER VAN LANDSVERDEDIGING OVER «EEN BESTELLING VAN VOERTUIGEN BIJ RENAULT»

QUESTION ORALE DE M. VERREYCKEN AU MINISTRE DE LA DÉFENSE NATIONALE SUR «UNE COMMANDE DE VOITURES AUPRÈS DE RENAULT»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Verreycken aan de minister van Landsverdediging.

Minister Flahaut antwoordt namens zijn collega.
Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (VI. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, enkele maanden geleden sloot Renault-Vilvoorde de deuren en opende daarna in het goedkopere Rusland een nieuwe fabriek.

Onlangs maakte de invoerder van «Renault industriële voertuigen» bekend dat het ministerie van Landsverdediging 36 trekkers voor wegvervoer en 14 bevoorradingsvoertuigen voor vliegtuigen bij Renault bestelde. Het zou gaan om een order van circa 130 miljoen frank. In de marge van de mededeling vertelde de woordvoerder ook nog dat een ander belangrijker militair contract met Renault werd afgesloten, maar dat Landsverdediging vroeg om voorlopig daarover nog geen details vrij te geven.

Kan de minister mij meedelen of over deze bestelling enig overleg is geweest met de minister voor Tewerkstelling en Arbeid, gezien de symboolkracht van een bestelling bij een bedrijf dat alle afspraken met de sociale partners blijkbaar negeert?

Wat moet ik geloven van de geruchten dat de regering zich bij de sluiting van Renault-Vilvoorde zou hebben beperkt tot louter verbaal geweld, waarna voor dit en ook voor het tweede contract door Renault een zeer gunstige prijs zou zijn gemaakt?

Wat is de geldomvang van het ander belangrijk militair contract waarover de Renault-invoerder op vraag van Landsverdediging nog geen details kan geven en over welke goederen gaat het?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Flahaut.

De heer Flahaut, minister van Ambtenarenzaken. — Mijnheer de voorzitter, de minister van Landsverdediging herhaalt wat hij reeds geantwoord heeft op een mondelinge vraag van senator Goris op 19 maart 1998 over de toewijzing van een contract voor de levering van 27 takel- en bergingsvoertuigen. Hij benadrukt dat de sluiting van Renault-Vilvoorde hem zeker niet onbewogen heeft gelaten en dat hij van zijn kant heeft geprobeerd druk uit te oefenen op Renault.

Zo heeft hij, los van enige specifieke overheidsopdracht, op 10 maart 1997 aan de chef van de generale staf geschreven dat Renault, in toepassing van artikel 20, 1, d), van de richtlijn 93/36/EEG van 14 juni 1993 niet meer voldeed aan de kwalitatieve selectiecriteria voor deelname aan overheidsopdrachten van Landsverdediging. Hij meende immers dat Renault manifest aantoonbare ernstige inbreuken op de Belgische en Europese wet- en regelgeving heeft begaan bij de abrupte sluiting van Renault-Vilvoorde. Deze beslissing van de minister van Defensie hield in dat Renault, in geval van inschrijving op overheidsopdrachten van Landsverdediging, niet geselecteerd kon worden en dus ook geen overheidsopdrachten kon binnenhalen. Het is zelfs zo dat op een gegeven ogenblik binnen de generale staf twijfel is gerezen over de beslissing van 10 maart 1997, zodat hij deze op 18 april 1997 heeft laten bevestigen. Hierbij werd duidelijk gesteld dat elk dossier dat zou worden afgehandeld zonder rekening te houden met de nota van 10 maart 1997 als onregelmatig zou worden beschouwd. Deze beslissing had onder meer tot gevolg dat Renault op 5 mei 1997 niet het contract kreeg voor de aankoop van twee autobussen.

In juli 1997 bereikten vakbonden en directie van Renault een sociaal akkoord. De minister van Landsverdediging heeft dan op 30 juli 1997 zijn nota van 10 maart 1997 herroepen. Gelet op het sociaal akkoord, meende hij dat het niet aangewezen was Renault verder uit te sluiten bij de toewijzing van aankopen voor Landsverdediging.

De aankoop van 36 trekkers voor wegvervoer werd aan Renault toegewezen. Het betrof een opdracht van 78 miljoen Belgische frank. De minister van Landsverdediging wijst erop dat de opening van de offertes op 8 december 1997 heeft plaatsgevonden, dus meer dan vier maanden nadat hij ingevolge het bestaan van het sociaal akkoord, zijn beslissing had opgeheven. Zonder het sociaal akkoord van 8 december 1997, zou deze bestelling nooit aan Renault zijn toegewezen.

De aankoop van 14 bevoorradingsvoertuigen voor vliegtuigen werd niet aan Renault toegewezen, maar aan de Franse firma Lafon-Équipments pétroliers die haar brandstofketel wel op een chassis van Renault plaatst. De totale bestelling bedroeg 76 miljoen Belgische frank.

Wat de vraag van de heer Verreycken over een ander belangrijk militair contract betreft, deelt de minister van Landsverdediging mee dat het wellicht gaat over de aankoop bij Renault van 27 takelwagens, voor een totaal bedrag van 479 miljoen Belgische frank. Mijn collega heeft hierover op 19 maart 1998 uitgebreid geantwoord aan senator Goris. Buiten de voorgaande contracten was er nog één aankoop voor Landsverdediging. Die liet door het federaal aankoopbureau 23 Renault master-voertuigen bestellen voor een bedrag van 17 miljoen Belgische frank. Renault heeft wel nog ingeschreven voor andere overheidsopdrachten, maar was daarvoor niet de laagste of de voordeligste aanbieder.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW DUA AAN DE MINISTER VAN LANDSVERDEDIGING OVER «DE AANSLAG OP PRESIDENT HABYARIMANA OP 6 APRIL 1994»

QUESTION ORALE DE MME DUA AU MINISTRE DE LA DÉFENSE NATIONALE SUR «L'ATTENTAT DONT LE PRÉSIDENT HABYARIMANA A ÉTÉ VICTIME LE 6 AVRIL 1994»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Dua aan de minister van Landsverdediging.

Minister Flahaut antwoordt namens zijn collega.

Het woord is aan mevrouw Dua.

Mevrouw Dua (Agalev). — Mijnheer de voorzitter, één van de aanbevelingen van de onderzoekscommissie Rwanda is dat er zo vlug mogelijk moet worden onderzocht welke personen verantwoordelijk waren voor de aanslag op het vliegtuig van president Habyarimana.

Naar aanleiding van het parlementair onderzoek in Frankrijk staat deze kwestie weer volop in de actualiteit. In recente persartikels wordt verwezen naar een nota van het SGR van 22 april 1994, waarin wordt gesteld dat op basis van betrouwbare bronnen bekend is dat de Zaïrese president Mobutu in samenspraak met extreme Hutu-milieus de aanslag heeft beraamd. De raketten waarmee de aanslag werd gepleegd zouden zijn aangekocht in Frankrijk en zouden via de luchthaven van Oostende in Kinshasa en vandaar in Goma zijn beland. Deze informatie werd ook opgenomen in het rapport van de groep ad hoc en werd onlangs gedeeltelijk bevestigd door de huurling Tavernier. Die stelt echter dat het FPR verantwoordelijk is voor de aanslag en dat de bewuste raketten tijdelijk werden opgeslagen in de Zaïrese ambassade in Brussel.

Iedereen heeft er belang bij dat de waarheid zo vlug mogelijk achterhaald wordt en dat er klaarheid komt in deze kwestie.

Mijn vragen aan de minister zijn de volgende.

Welke opvolging werd gegeven aan de informatie vermeld in de info van 22 april 1994 van het SGR? Werd deze informatie nage- trokken?

Heeft men onderzocht of deze informatie correct is? Werd de Staatsveiligheid geïnformeerd over deze zaak? Werd deze informatie doorgegeven aan internationale instanties?

Werden de raketten inderdaad getransporteerd via de luchthaven van Oostende? Is er informatie bekend over de afzender en de bestemming?

Zijn er aanwijzingen dat deze raketten inderdaad tijdelijk werden opgeslagen in de Zaïrese ambassade in Brussel?

Zijn er recente ontwikkelingen in dit dossier?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Flahaut.

De heer Flahaut, minister van Ambtenarenzaken. — Mijnheer de voorzitter, de informatie waarover sprake werd rechtstreeks overgemaakt aan de Veiligheid van de Staat, aan de chef van de generale staf en aan het ministerie van Buitenlandse Zaken, zoals trouwens een rapport van het Comité I bevestigt. De informatie zelf werd naderhand niet bevestigd. Voor zover de minister weet werd de informatie niet overgemaakt aan internationale instanties. De Algemene Dienst Inlichting en Veiligheid heeft hem tevens meegedeeld dat hij de informaties of de aanwijzingen waarvan sprake in de derde en de vierde vraag noch kan bevestigen, noch ontkennen. Op grond van de informatie waarover de minister beschikt is de Algemene Dienst Inlichting en Veiligheid niet op de hoogte van andere ontwikkelingen.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Dua voor een repliek.

Mevrouw Dua (Agalev). — Mijnheer de voorzitter, ik vraag minister Flahaut aan zijn collega te melden dat ik ontgoocheld ben over de geringe inspanningen die werden gedaan om na te gaan of deze informatie inderdaad correct is. Iedereen heeft er toch belang bij dat er zo vlug mogelijk een grondig onderzoek wordt ingesteld naar de precieze omstandigheden waarin de aanslag is gebeurd.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

PROPOSITION DE LOI SPÉCIALE MODIFIANT L'ARTICLE 24BIS DE LA LOI SPÉCIALE DU 8 AOÛT 1980 DE RÉFORMES INSTITUTIONNELLES

Discussion générale

Discussion des articles

VOORSTEL VAN BIJZONDERE WET TOT WIJZIGING VAN ARTIKEL 24BIS VAN DE BIJZONDERE WET VAN 8 AUGUSTUS 1980 TOT HERVORMING DER INSTELLINGEN

Algemene bespreking

Artikelsgewijze bespreking

M. le président. — Nous abordons l'examen de la proposition de loi spéciale.

We vatten de bespreking aan van het voorstel van bijzondere wet.

Conformément à notre règlement, le texte adopté par la commission servira de base à notre discussion. (*Voir document n° 1-670/3 de la commission des Affaires institutionnelles. Session 1997-1998.*)

Volgens het reglement geldt de door de commissie aangenomen tekst als basis voor de bespreking. (*Zie document nr. 1-670/3 van de commissie voor de Institutionele Aangelegenheden. Zitting 1997-1998.*)

La discussion générale est ouverte.

De algemene vergadering is geopend.

M. Happart, rapporteur, se réfère à son rapport.

Het woord is aan de heer Olivier.

De heer Olivier (CVP). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de rapporteur voor zijn beknopt verslag. Met dit voorstel van bijzondere wet wensen we een lacune op te vullen in de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Ambtenaren van de uitvoerende macht die verkozen worden in de Kamer, de Senaat of in een van de regionale of communautaire raden, kunnen voor de duur van hun parlementair mandaat politiek verlof nemen. Dit biedt hen de mogelijkheid om hun ambtelijke loopbaan verder te zetten wanneer ze niet langer deel uitmaken van een wetgevende vergadering.

Deze mogelijkheid blijkt echter niet te bestaan voor personeelsleden van de auditursformatie van het Rekenhof die worden verkozen in een regionale of communautaire assemblee. Het gaat hier over een tweetal gevallen in het Vlaams Parlement en één geval in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad.

Sinds het begin van de huidige zittingsperiode kunnen personeelsleden van het auditurskader van het Rekenhof niet langer lid zijn van het Vlaams Parlement, van de Franse Gemeenschapsraad en van de Waalse Gewestraad. Hierdoor ondervinden deze personeelsleden een ongunstige weerslag op hun loopbaan

wanneer ze zich op wetgevend vlak ten dienste van hun gemeenschap of gewest stellen. De discriminatie tussen de ambtenaren van de uitvoerende macht en de personeelsleden van het Rekenhof, dat tot de wetgevende macht behoort, was moeilijk te verantwoorden.

Bovendien blijkt er voor deze personeelsleden van het Rekenhof geen onverenigbaarheid te bestaan met een politiek mandaat in de Kamer, de Senaat en de Raad van de Duitstalige Gemeenschap. Ze kunnen voor de duur van hun politiek mandaat in deze instellingen politiek verlof nemen. Alleen de leden van het Rekenhof kunnen geen politiek mandaat in de Kamer, de Senaat of de Raad van de Duitstalige Gemeenschap opnemen. Met de leden van het Rekenhof worden dan uiteraard bedoeld de kamer-voorzitters, dit zijn de eerste voorzitter en voorzitter, en de raads-heren en de griffiers, namelijk de hoofdgriffier en de griffier.

Aan deze onbillijke situatie wil dit voorstel van bijzondere wet een einde maken. Als het wordt goedgekeurd, kunnen de personeelsleden van het auditurskader van het Rekenhof een politiek mandaat uitoefenen in om het even welke wetgevende assemblee. Voortaan kan een personeelslid van het auditurskader zich ook ten dienste stellen van zijn gemeenschap of gewest en voor de duur van zijn politiek mandaat politiek verlof nemen bij het Rekenhof. Indien hij niet herkozen wordt, kan hij zijn ambt van personeelslid bij het auditurskader van het Rekenhof opnieuw opnemen. Uiteraard blijft de onverenigbaarheid tussen lidmaatschap van het Rekenhof en dat van een wetgevende assemblee bestaan.

Ik dank allen die hun steentje hebben bijgedragen tot de realisatie van deze aanpassing van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, in het bijzonder de diensten van het Rekenhof die de technische aspecten van dit voorstel nader hebben onderzocht.

De voorzitter. — Daar niemand meer het woord vraagt, is de algemene bespreking gesloten en vatten we de artikelsgewijze bespreking aan.

Plus personne ne demandant la parole, la discussion générale est close et nous passons à l'examen des articles.

Artikel één luidt

Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Article premier. La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. Artikel 24bis, § 2, 9°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, ingevoegd bij de bijzondere wet van 16 juli 1993, wordt vervangen als volgt:

«9° lid van het Rekenhof;».

Art. 2. L'article 24bis, § 2, 9°, de la loi spéciale du 8 août 1980 de réformes institutionnelles, inséré par la loi spéciale du 16 juillet 1993, est remplacé par ce qui suit:

«9° membre de la Cour des comptes;».

— Aangenomen.

Adopté.

De voorzitter. — We stemmen later over het geheel van het voorstel van bijzondere wet.

Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble de la proposition de loi spéciale.

PROPOSITION DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 9 JUILLET 1975 RELATIVE AU CONTRÔLE DES ENTREPRISES D'ASSURANCE

*Discussion générale**Discussion des articles*

WETSVOORSTEL TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 9 JULI 1975 BETREFFENDE DE CONTROLE DER VERZEKERINGSONDERNEMINGEN

*Algemene bespreking**Artikelsgewijze bespreking*

M. le président. — Nous abordons l'examen de la proposition de loi.

We vatten de bespreking aan van het wetsvoorstel.

Conformément à notre règlement, le texte adopté par la commission servira de base à notre discussion. (*Voir document n° 1-875/3 de la commission des Finances et des Affaires économiques. Session 1997-1998.*)

Volgens het reglement geldt de door de commissie aangenomen tekst als basis voor de bespreking. (*Zie document nr. 1-875/3 van de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden. Zitting 1997-1998.*)

La discussion générale est ouverte.

De algemene bespreking is geopend.

M. Bock, rapporteur, se réfère à son rapport.

La parole est à M. Philippe Charlier.

M. Ph. Charlier (PSC). — Monsieur le président, depuis plusieurs années il est question du problème des pensions. On en parle régulièrement dans la presse, les professeurs d'université y consacrent des chapitres entiers dans le cadre de leurs cours de macro-économie et le gouvernement en a fait l'un de ses chevaux de bataille.

Tout le monde souhaite préparer sa pension en considérant que le système de répartition géré par l'État doit servir de base. À ce système sont venus s'ajouter deux nouveaux piliers reposant sur le principe de la capitalisation. Le premier concerne les systèmes de pensions collectifs proposés par les entreprises à leurs salariés, tandis que le second relève de l'effort du particulier qui décide de capitaliser des sommes qu'il « met de côté » en prévision de ses vieux jours.

En ce qui concerne ce que l'on appelle communément le second pilier des pensions, les entreprises ont le choix entre les services des entreprises d'assurances ou des fonds de pension pour gérer le système de pension collectif qu'elles proposent à leurs salariés. Mais les institutions de prévoyance qui veulent gérer des plans de pension collectifs doivent avoir préalablement été agréées par le Roi. Elles doivent pour cela remplir les conditions fixées par l'article 4 de la loi du 9 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurance, article modifié par la loi-programme du 12 décembre 1997. Initialement, le gouvernement avait décidé de rendre les conditions d'agrément plus souples afin de favoriser l'activité des fonds de pension, mais le projet de loi-programme a été amendé lors de son examen à la Chambre. De ce fait, les institutions de prévoyance constituant des pensions pour des entreprises n'ayant pas identiquement le même règlement de pension ne pourront plus exercer cette activité.

Il est surprenant de voir qu'un tel amendement soit passé dans le cadre de l'examen parlementaire d'un projet de loi-programme visant, notamment, à rendre les conditions liées à cette activité moins rigides. En effet, l'exigence de liens économiques et sociaux entre employeurs appartenant au même fonds de pension qui avait été imposée lors de la révision de la loi en juillet 1991 était supprimée. La nouvelle condition se traduit, dans la pratique, par

un morcellement de fonds créés par un même groupe gérant des plans de pension différents. Les fonds de pension auront dès lors à supporter des charges administratives et financières totalement improductives à la suite de leur scission en plusieurs entités, notamment la multiplication des conseils d'administration et des activités de gestion de portefeuilles, ce qui pourrait mener à la disparition de ces institutions qui ont pourtant prouvé leur utilité au fil des années.

Cette disposition introduit donc des rigidités dans un secteur où, il est vrai, un cadre réglementaire assurant la protection du client est une nécessité incontournable, mais qui doit permettre une certaine flexibilité afin de laisser au dirigeant d'entreprise et à ses travailleurs, le choix d'un système correspondant à leurs besoins et aspirations. Il apparaît d'ailleurs, dans la loi du 6 avril 1995 relative aux régimes de pension complémentaire, que chaque employeur a le droit d'appliquer un régime de pension complémentaire propre à son entreprise. La probabilité de se retrouver face à une institution de prévoyance regroupant des entreprises appliquant chacune le même et unique plan de pension collectif est des plus minces. On risque donc de voir disparaître toute une série d'institutions de prévoyance du second pilier en matière de pension au profit des entreprises d'assurance qui verront ainsi augmenter leurs parts de marché dans ce secteur, tandis que l'arbitrage exercé actuellement par les entreprises et leurs travailleurs entre les institutions gérant des fonds de pension disparaîtra. La présente proposition de loi vise donc à supprimer la condition qui avait été introduite à la Chambre.

*M. Moens, vice-président,
prend la présidence de l'assemblée*

Il est en effet souhaitable de garantir les meilleures conditions qui soient pour la mise en place de fonds de pension collectifs. Comme je l'ai dit dans l'introduction de cet exposé, le problème des pensions est au centre de nombreux débats. Les citoyens se trouvent aujourd'hui face à une préoccupation que n'ont pas forcément connues les générations précédentes. Le système de pension que nous appliquons depuis plusieurs décennies est appelé à être modifié et c'est au particulier qu'incombera une bonne part des changements à effectuer. À la suite de ce constat, les entreprises se sont mobilisées depuis de nombreuses années afin de proposer à leurs travailleurs un complément de pension.

Il faut favoriser de telles initiatives, aujourd'hui plus qu'hier et demain davantage encore ! Ce n'est pas en introduisant des rigidités dans le système que l'on y arrivera, et surtout pas après avoir tenté d'encourager de tels montages devenus indispensables. Il faut absolument éviter de faire du marketing en profitant d'un besoin aussi important que celui que connaissent aujourd'hui la plupart des ménages belges. Il ne devrait en effet pas tant être question de part de marché que de qualité de service à rendre.

C'est dans une telle optique que M. Hatry et moi-même proposons de supprimer la condition selon laquelle les fonds de prévoyance doivent proposer le même plan de pension à toutes les entreprises faisant appel à leurs services, ce qui, je le répète, aboutirait à un monopole de fait au profit des entreprises d'assurance. C'est, je crois, dans un souci de réalisme quant à la situation actuelle en matière de pensions collectives et de responsabilité à l'égard des travailleurs que cette proposition a été approuvée en commission des Finances et des Affaires économiques. J'espère, chers collègues, que réunis dans cette assemblée, vous lui réserverez le même sort. (*Applaudissements.*)

M. le président. — Plus personne ne demandant la parole, la discussion générale est close.

Daar niemand meer het woord vraagt, is de algemene bespreking gesloten.

ORDEMOTIE — MOTION D'ORDRE

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Goovaerts voor een ordemotie.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de voorzitter, de VLD-fractie vraagt de vergadering drie kwartier te schorsen. We willen een fractievergadering houden over de huidige politieke en andere gebeurtenissen. We wachten bovendien op de verklaring van de eerste minister, die u waarschijnlijk hebt gevraagd.

M. le président. — La séance est suspendue.

De vergadering is geschorst.

— *La séance est suspendue à 17 h 10.*

De vergadering wordt geschorst om 17.10 uur.

Elle est reprise à 17 h 55.

Ze wordt hervat om 17.55 uur.

M. le président. — La séance est reprise.

De vergadering is hervat.

ORDEMOTIE — MOTION D'ORDRE

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Goovaerts voor een ordemotie.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de voorzitter, vóór de schorsing hebt u de bijeenkomst van het bureau uitgesteld en gezegd dat de vergadering wellicht kon voortgaan aangezien Dutroux was gevat. Deze informatie schijnt onjuist te zijn. Aangezien u blijkbaar de enige was die op de hoogte was van dit nieuws, had ik graag vernomen op wiens last u dit heeft verklaard.

M. le président. — Mesdames, messieurs, je souhaite apporter cette précision: je n'ai pas affirmé que le fugitif était repris, j'ai dit que des rumeurs circulaient selon lesquelles le fugitif aurait été repris et qu'en attendant de plus amples informations, nous allions poursuivre nos débats. Je souhaiterais d'ailleurs formuler une proposition.

Ik stel voor de stemmingen uit te stellen tot volgende donderdag, dus ook de stemming over de inoverwegingneming van het voorstel van resolutie inzake de uitvoering van een objectieve kostenanalyse betreffende de aanwezigheid van vreemdelingen in ons land.

Je vous proposerai donc de surseoir jusqu'à jeudi prochain aux votes qui étaient prévus aujourd'hui, en ce compris à la prise en considération de la proposition de résolution concernant la réalisation d'une analyse objective des coûts et avantages liés à la présence d'étrangers dans notre pays, puisqu'en début de séance, des observations ont été formulées à ce sujet.

Je vous demanderai également de faire confiance au bureau en lui laissant le soin de déterminer l'ordre du jour de notre prochaine séance.

Ik neem aan dat de Senaat bereid zal zijn het aan het bureau over te laten de agenda van onze eerstkomende vergadering vast te leggen.

Pas d'observation?

Geen bezwaar?

Il en sera donc ainsi.

Dan is hiertoe besloten.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1997-1998
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1997-1998

Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, is het niet beter het bureau onmiddellijk samen te roepen teneinde de agenda van de volgende vergadering vast te leggen? We moeten ons hierover immers kunnen beraden.

M. le président. — Je réponds à cette demande: le bureau se réunissant immédiatement, nous verrons s'il détermine l'ordre des travaux maintenant ou s'il y procédera dans les prochains jours.

VOORSTELLEN

Inoverwegingneming

Mededeling van de voorzitter

PROPOSITIONS

Prise en considération

Communication de M. le président

De voorzitter. — Over de inoverwegingneming van de overige voorstellen waarvan sprake bij het begin van onze vergadering werden geen opmerkingen gemaakt. Ik veronderstel dus dat de Senaat het daar eens is met de voorstellen van het bureau. (*Instemming.*)

Dan zijn die voorstellen in overweging genomen en naar de aangeduide commissies verzonden.

De lijst van die voorstellen, met opgave van de commissies waarnaar ze zijn verzonden, verschijnt als bijlage bij de *Parlementaire Handelingen* van vandaag.

Aucune observation n'ayant été formulée quant à la prise en considération des autres propositions dont il a été question au début de la séance, puis-je considérer qu'elles sont renvoyées aux diverses commissions compétentes? (*Assentiment.*)

Ces propositions sont donc prises en considération et envoyées aux commissions indiquées.

La liste des propositions, avec indication des commissions auxquelles elles sont renvoyées, paraîtra en annexe aux *Annales parlementaires* de la présente séance.

Le Sénat se réunira le jeudi 30 avril 1998 à 10 heures.

De Senaat vergadert opnieuw op donderdag 30 april 1998 om 10 uur.

La séance est levée.

De vergadering is gesloten.

(La séance est levée à 18 h 05.)

(De vergadering wordt gesloten om 18.05 uur.)

BIJLAGE — ANNEXE

Inoverwegingneming — Prise en considération

Lijst van de in overweging genomen voorstellen:

A. Wetsvoorstellen

Artikel 81

1º Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 15 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht en van artikel 71 van de nieuwe gemeentewet (van de heer Goris).

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.

2° Wetsvoorstel strekkende tot invoeging in het Gerechtelijk Wetboek van een artikel 770*bis* betreffende het misbruik van het vorderingsrecht (van mevrouw Milquet).

— Verzending naar de commissie voor de Justitie.

3° Wetsvoorstel tot wijziging van het koninklijk besluit van 16 augustus 1824 houdende dat de kerkbesturen en kerkelijke administraties geen beschikkingen kunnen nemen omtrent onderwerpen, waarvan de bezorging hen niet uitdrukkelijk bij de bestaande wetten, reglementen of verordeningen is opgedragen (van de heren Erdman en Vandenberghe).

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.

4° Wetsvoorstel met betrekking tot de inzake van het strafdosier en strekkende tot wijziging van artikel 61*ter* van het Wetboek van Strafvordering en van artikel 460*ter* van het Strafwetboek (van de heren Erdman en Lallemand c.s.).

— Verzending naar de commissie voor de Justitie.

B. Voorstel van resolutie

Voorstel van resolutie betreffende de samenwerking tussen de federale fiscale administratie en de gemeenschappen ter democratisering van de toekenning van studietoelagen (van mevrouw Maximus c.s.).

— Verzending naar de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden.

Liste des propositions prises en considération :

A. Propositions de loi

Article 81

1° Proposition de loi modifiant l'article 15 de la loi du 14 janvier 1975 portant le règlement de discipline des forces armées et l'article 71 de la nouvelle loi communale (de M. Goris).

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

2° Proposition de loi insérant dans le Code judiciaire un article 770*bis* relatif à l'abus de procédure (de Mme Milquet).

— Envoi à la commission de la Justice.

3° Proposition de loi modifiant l'arrêté royal du 16 août 1824 portant que les fabriques et administrations d'église ne peuvent prendre des dispositions sur des objets dont le soin ne leur est pas expressément conféré par les lois, règlements et ordonnances existants (de MM. Erdman et Vandenberghe).

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

4° Proposition de loi relative à la consultation du dossier répressif et visant à modifier l'article 61*ter* du Code d'instruction criminelle et l'article 460*ter* du Code pénal (de MM. Erdman, Lallemand et consorts).

— Envoi à la commission de la Justice.

B. Proposition de résolution

Proposition de résolution relative à la coopération entre l'administration fiscale fédérale et les communautés en vue de démocratiser l'octroi des allocations d'études (de Mme Maximus et consorts).

— Envoi à la commission des Finances et des Affaires économiques.